— Şi d. Giugega, care face pe tata, bate aşa zdravăn !

— Ah ! da, asta-i adevărat !... strigă plin de admiraţie Radeş. S'a încarnat atât de bine în pielea personagiului !...

— Aşa că, reluă mama, micuţa se reţine să plângă, fiindcă îşi are şi ea amorul ei propriu de artistă... Numai că s'a făcut palidă şi obrajii ei s'au... topit...

— Asta nu mai poate să meargă aşa, declară Crişan. Nu-i decât un singur lucru de făcut : trebuie să revenim la prima versiune ; să suprimăm palmele, bine înţeles...

— Excelentă ideie ! strigă autorul, mulţumit că-şi vede textul restabilit.

— Dar, d-le director, observă Radeş, în cincisprezece zile, fără palme... dacă n'o mai bate.... se va îngrăşa iarăş...

— Ia nu mai te amesteca !... Ce ştii tu ! Habar n'ai ce-i aia efect teatral... Foarte bine: se va îngrăşa ; ei, şi... la fiecare cincisprezece zile, vom schimba scena : odată cu palme, odată fără palme !...

Să vezi atunci efect !... strasnic !... Şi nu uita, dă ordin la cassă să ridice preţurile dela premieră !...

Din nenorocire, schimbarea nu se putu produce, fiindcă *Supliciul Foamei* căzu dela premieră.

Bărbaţii sunt nedrepţi

— Iar ai dat trei sute lei pe o sticluţă cu parfum. Nu ştiu cum vă vine să risipiţi bani pentru un lucru aşa de nefolositor care se evaporează în aer şi din care nu rămâne nimic.

Şi cu un gest mânios, d. X se trânti într'un fotoliu, scoase din buzunar o tabacheră şi aprinse o ţigară al cărei fum în spirale albastre se urcă spre plafond.

PRIN TELEFON

Intr'o gazetă engleză era publicată următoarea poveste amuzantă :

M. Brovn, la înapoerea din voiajul său de nuntă, îşi reluă ocupaţiile. Obligat să stea departe de soţia sa în orele lungi de birou, îşi instală telefon în noua sa locuinţă. In modul acesta, în momentele libere, putea să schimbe apropouri dulci cu tânăra sa soţie. Dar vai ! totul trece, totul se uită, până şi luna de miere...

M. Brovn sfârşi prin a găsi că e prea des deranjat de chemările la telefon ale prea scumpei sale jumătăţi.

Aşa că a însărcinat pe un vechi funcţionar al său, a cărui voce la telefon avea multă asemănare cu a sa, să-l înlocuiască la aparat.

Funcţionarul se achită minunat de această delicată funcţiune.

Totul mergea perfect, când într'o zi, Brovn putu să plece mai de vreme dela birou şi se înapoie acasă.

Intrând în antreu auzi pe cineva vorbind la telefon. Câte-va cuvinte tandre îi veniră până la ureche.

— Drace ! gândi el, la asta nu mă aşteptam.

Intrând în salon, rămâne încremenit văzând pe soţia sa instalată într'un fotoliu şi răsfoind un roman. La telefon, bona schimba jurăminte dulci cu vechiul său funcţionar.

M-me Brovn avusese acelaş gând ca bărbatul său.

Cei doui soţi se priviră un moment, destul de contrariaţi şi unul şi altul, şi deodată, amândoi isbucniră în râs.

UN SUCCES MARE

Costică Bombonel e un adevărat poet ?

In micul oraş de provincie unde trăeşte ca funcţionar la o bancă, toată lumea crede contrariu, el însă are convingerea că într'o zi numele lui va ajunge celebru.

Ziarele locale publicaseră unele sonete elegiace, poeme homerice care entusiasmaseră până şi pe căpitanul de jandarmi, persoană despre care nimeni nu se îndoia ca competent în asemenea materie.

El visa însă mai mult. Dorea să cunoască impresia cititorilor mai selecţi. De aceia se hotărî să facă un voiaj la Bucureşti şi se puse în căutarea unui editor.

La toţi cari se adresase, se arătară foarte amabili, dar toţi refuzară să-l editeze. Cum concediu expira, se hotărî să se editeze singur, aşa că se învoi cu un librar inprimeur care consimţi să se ocupe cu lansarea volumului ; beneficiile în caz de succes, erau să fie împărţite pe din două.

Suma cheltuită cu imprimarea volumului reprezenta aproape toate economiile viitorului om mare. Cu toate acestea nu ezită ; avea atâta încredere în talentul său !

Se înapoie în provincie cu inima plină de speranţă şi aşteptă în linişte noutăţi din Bucureşti.

In curând apăru şi cartea din care i se trimise vre-o douăsprezece exemplare, pe cari le dărui admiratorilor săi, între care şeful său de serviciu şi natural, căpitanului de jandarmi.

Trecură câte-va luni. Librarul nu mai da semne de viaţă. Costică Bombonel începu să se îngrijească... Nu cum-va succesul în care avea atâta speranţă, nu se va realiza ?

Neputând rămâne în nesiguranţă, scrise librarului, rugându-l să-i răspundă.

Răspunsul sosi după trei zile, el era astfel conceput :

„Domnule,

„Nu mi-a rămas nici un volum din ediţia lucrărei d-tale. Vă trimit în plic, un cec reprezentând valoarea cărţilor ce mi-aţi lăsat în depozit".

Poetul era în al noulea cer. Cu toate acestea, scrisoarea laconică a librarului nu-l satisfăcea decât pe jumătate. Ceru şi obţinu un nou concediu, luă trenul pentru Bucureşti şi se grăbi să se ducă la librar.

— Ce bucurie pe mine, exclamă el intrând în biroul acestuia. Nu mă aşteptam la un aşa mare succes. Sunt curios să ştiu cine a cumpărat cărţile mele. Poate că ai păstrat scrisorile de comandă.

— Nu am nici una, domnule.

— Cum se poate ? De ce ?

— Dragă domnule, ar fi de preferat să nu mă mai întrebi.

— Să nu te mai întreb ! Nu mi-ai scris d-ta că ediţia complectă a fost vândută ?

— Pardon, domnule, rectifică librarul, nu v'am scris că volumele d-voastră au fost vândute, ci că nu mai am nici unul din ele. Adevărul e ăsta : mi-a ars magazinul cu toate cărţile aflate în el, deci a ars şi ale dv. Dar mi-am rambursat banii dela societatea de asigurare.

ONOAREA

Soţii Teleju duceau o viaţă liniştită. Domnul Costică Teleju, om încă destul de tânăr, se însurase din dragoste şi-şi adora soţia. Ea avea din toate : gura roşie ca o rodie muşcată, ochii verzi ca două boabe de struguri şi nişte sâni, cu siluiete de mere tinere; avea în general, în întreaga ei făptură o graţie şi un parfum de fructe neculese încă, ceva care-l înebunise pe d. Costică şi-l făcea să facă toate prostiile pentru viaţa lui Loulou, femeie de altfel chibzuită şi de ordine.

Viaţa lor se scurgea monotonă. Ea îl aştepta în fiecare seară, plecând strânşi de braţ, ca doi îndrăgostiţi, spre casă, unde, după ce mâncau, el îşi citea gazeta şi ea broda. Apoi eşeau să se plimbe sau la vre-un cinema şi noaptea se încheia cu mici nebunii conjugale.

Viaţa lor s'ar fi scurs banală, ca o placă uzată de patefon, dacă... dacă d. Costică Teleju n'ar fi primit într'o zi o scrisoare anonimă, care glăsuia astfel :

Domnule,

Nu sunt nici prieten cu d-ta, nici nu urmăresc alt scop decât respectarea onoarei.

Sunt însurat ca şi d-ta şi fac parte din aceeaş lume. De aceea vin şi-ţi spun : Soţia d-tale te înşeală în modul cel mai josnic. In fiecare zi, la orele 5, când d-ta eşti la birou, o găseşti în casa de rendez-vous Dorina, din calea Victoriei... Du-te şi răzbună-ţi cum vrei crede de cuviinţă onoarea familiei.

Un amic binevoitor

Cum termină de citit scrisoarea, se făcu roşu, îl sufocă gulerul, îi vâjâiau urechile. Se îmbrăcă mânios. Aşa ţi-e vorba... las' că te 'nvăţ eu... Am fost care va să zică dus de nas...

O chemă la telefon şi îi spuse veşnicul pretext al flagrantului delict, că e nevoit să plece într'o inspecţie şi că va veni mâine dimineaţă.

După ce închise telefonul plecă dela slujbă, pretextând o groaznică durere de cap.

Pe drum, îi treceau fel de fel de planuri de răzbunare prin cap. In cele din urmă se decise, cu atât mai mult, cu cât cunoştea şi casa, al cărei client era din când în când : intră la o armurărie şi cumpără un revolver cu şease gloanţe.

Apoi se îndreptă cu paşi siguri spre casa indicată în scrisoare, hotărît să împuşte pe infidelă. El nu-i vinovat.

Insfârşit ajunse. Ţinându-şi răsuflarea, de abea putu să bată la uşe de emoţie. Ii deschise însuşi patroana casei, care-l recunoscu :

— Ah ! D-ta, coane Costică !

De mult n'ai mai dat pe la noi !

Dar el deabea putu să băigue, având înfăţişarea unui cadavru proaspăt de îngropat.

— Mi-a spus cineva că aici... că la d-ta... în fine că, n'ai vrea să ai de afface cu poliţia... Şi, să-ţi spun drept...

— Inţeleg, înţeleg...

Şi împingându-l încet din spate, îl băgă într'o cameră întunecoasă, fără fereastră, în care se găsea, în fund, pe un divan, forma unui trup de femee, soptindu-i la ureche.

— Ceva nou ! O bombonică de femeie ! Şi ruşinoasă ! E femeie cinstită ! Dar să n'aprinzi lumina că se sperie mititica...

Şi atunci, găsindu-se în camera aceea, caldă ca într'un cuptor, singur cu o femeie, al cărei trup exala un parfum care îţi mbăta nările, d. Teleju uită toate planurile de răzbunare cu care păşise aci. In el se trezi craidonul de altădată şi apropiindu-se cu paşi catifelaţi de pisică, spuse :

— Doarme fetiţa ?

Dar fetiţa ridicându-şi capul, recunoscu în clientul ce-l aştepta, pe bărbat-su. Era Loulou.

Şi după câtva timp, după ce gustase senzaţii, pe care în nici una din noptile lor conjugale nu le avusese alături de bărbatu-său. Loulou spuse în gând.

— Mizerabilul !... Ce-s bărbaţii !...

P. B. Mar.

Din lumea largă

Soţi cum nu se mai găsesc

Un bogat armator din Islanda muri fără să lase moştenitori direcţi. Prin testament lăsă toată averea „celor doui soţi cari timp de cincizeci ani de căsătorie, nu s'au certat nici odată". Această condiţie păru tuturor nerealizabilă.

După multe căutări, juriul însărcinat cu găsirea acestei perechi model, o descoperi într'un sat Karnok-Fjord, pe coastele Islandei.

Bărbatul, Harald Skier, e un vechi pescar ,având şeaptezeci şi şeapte ani, însurat cu femeea sa Sutting, cu care trăeşte de cincizeci şi trei ani. După spusele vecinilor, nu s'au certat nici o dată.

Ei au fost chemaţi să-şi ia moştenirea în primire, în valoare de şease milioane lei.

Dar la eşirea dela tribunal, unde se duseseră să iscălească primirea acestei fabuloase sume, cei doui soţi s'au luat la ceartă. Domnul voia să cumpere o casă la Reykavitz şi doamna prefera să se înapoieze la Karnok-Fyord.

La urmă, cei doui bătrâni exasperaţi, au ajuns la bătaie. A trebuit sa-i despartă.

Jurnalele asigură că vor să divorţeze !

O aventură neplăcută

Celebrul compozitor italian Leoncavallo se afla într'o vreme la Manchester. El se hotărî să asiste incognito la reprezentaţia uneia din operile sale : *Pagliaci.*

Alături de el, un spectator aplauda cu frenezie. Leoncavallo ca să vadă dacă entusiasmul e sincer, începu să critice lucrarea.

— Nu înţeleg de ce se aplaudă atât. Eu sunt muzicant şi cred că mă pricep. Lucrarea e mediocră, şi nu valorează nimic. Cavatina e imitată după Berliotz, duo din primul act e copiat după Gounod. Cât despre final e o slabă replică a lui Verdi.

Şi a doua zi, cel mai important ziar din Manchester publica un articol senzaţional, al cărui titlu, în litere enorme se exprima astfel : „Opinia maestrului Leoncavallo asupra operei sale „Pagliaci". Recunoaşte că a plagiat. Mărturisirea complectă a compozitorului lipsit de orice inspiraţie originală".

Spectatorul entusiast era un ziarist care recunoscuse pe Leoncavallo !

Definiţiuni

Ambiţia : un ascensor care nu se opreşte la etagiile inferioare.

Democraţia : o haină de lux pe care şi-o poate plăti, numai o naţiune bogată.

Bibliotecile : farmacii : multe otrăvuri, puţine remedii.

Ziarele : căile de fer ale minciunei.

Căsătoria : un schimb în natură.

Sgârcenia : un cancer.

Economia : o boală de piele.

Institutul de literatură : tămâiere.

Music-hallul : marile magazine ale plăcerii.

Revista : baie de soare electric.

P. B. M.

Remediu inutil

Doctorul Corneliu Gerant, specialist în boli nervoase, a vindecat numeroase cazuri grave. El are un mare renume şi consultaţiile sale sunt foarte bine plătite.

Zilele trecute, un bolnav se presintă la el.

— Nu ştiu ce am, doctore, explică el ; sunt foarte nervos, nu dorm, am frisoane, sunt trist. Nu pot suporta nici cea mai mică contrazicere şi am dureri de cap teribile.

Doctorul îl ascultă cu atenţie, pe urmă zise surâzând :

— Aceste simptome îmi sunt foarte cunoscute. Ai să te vindeci foarte repede, luând în fiecare zi câteva băi reci. In câteva zile turburările vor dispare.

Bolnavul ridică din umeri şi răspunse trist :

— Mi-e teamă că remediul d-tale n'are să-mi ajute nimic !

— De ce ? Prescripţiile mele ajută totdeauna !

— Nu zic că nu, dar băile reci numi vor face nimic : sunt profesor de înot !...

Miş-mişuri

Un preot întâlneşte pe drum trei băeţi mici.

— Bună ziua copii !

— Sărut mâinile părinte !

— Ce faceţi voi pe stradă ?

— Alergăm să prindem fluturi.

— E cald. Uite eu am aci cinci lei, pe cari am să'i dau unuia dintre voi care îmi va da un răspuns mai bun... Aide tu, micuţule, spune pe cine iubeşti mai mult pe lume ?

— Pe mama, părinte.

— Bine... Şi tu ?

— Pe tata.

— Bine.... Dar tu ? întrebă părintele, adresându-se celui de al treilea.

— Eu iubesc mai mult pe Isus Cristos.

— Ah ! Iată răspunsul cel mai bun. Ţine, copilul meu banii ca să'ţi cumperi bomboane. I-ai meritat ! Cum te chiamă ?

— Isidor Levy ! !...

De-ale vânătorilor.

— Deunăzi, am împuşcat doi iepuri c'un glonţ.

— Asta nu-i nimic. De curând, am împuşcat un ţap sălbatic. El a căzut peste un epure şi l-a ucis. Am rămas uimit ; de bucurie am bătut din palme şi am doborît doi cocoşi de munte, care treceau tocmai în zbor.

Ultima dispoziţie.

— Aşa dar, vrei cu orice preţ ca, după moarte, să ţi se facă autopsie ?

— Da, vreau să ştiu de ce boală am murit.

Numărul cu ghinion.

— Şi cum s'a făcut, că ai ajuns la temniţă ?

— Sunt victima numărului cu ghinion 13.

— Cum adică ?

— Am avut un judecător şi 12 juraţi.

Răzbunare.

Vânzătorul unui magazin de încălţăminte spune patronului său :

— M'am răzbunat zdravăn pe d-ra, care a plecat adineauri din prăvălie.

— Cum ?

— E telefonistă, şi i-am dat un număr greşit.

Lili (şease ani) în vizită la mătuşa sa, suferă interogatoriul de rigoare :

— Eşti cuminte la şcoală ?

— Da, tanti.

— Şi eşti mereu întâia ?

— Da, tanti... când alerg :

— Bine Veto, vrei să ne părăseşti ?

— Da, coniţă.

— E de necrezut. Şi care e mobilul care te îndeamnă ?

—Nu e o mobilă, coniţă, e un băiat dela băcănie !

Cărţi bune

— ESTE OMUL LIBER ? de *Georges Renard,* trad. de B. Marian.

Cartea, apărută în editura „Cultura Românească", expune pe înţelesul tuturor, într'un stil plăcut şi atrăgător, teoriile determinismului, liberului arbitru şi fatalismului. E o lucrare folositoare mai ales pentru studenţi şi elevii de liceu şi şcoli speciale.

A apărut

Ediţie nouă, cu copertă colorată :

NiţăPitpalac şi familia prin Europa

PREŢUL 40 LEI

PREŢUL ABONAMENTULUI LA „VESELIA"

In ţară pe an 220 lei

In străinătate pe an 440 lei

ATELIERELE SOC. ANONIME „UNIVERSUL", STR. BREZOIANU, nr. 11

VARSTA LOR....

— Când eu aveam patru ani, Ioneasca avea 8... deci dublu. Eu am azi douăzeci și opt, ea are așa dar cinzeci și șase.....

ANUL XXXIV. — No. 21 5 lei exemplarul Joi 24 Mai 1928.

VESELIA

POPULARITATE

„Țâncii sugaci strigă și ei „Trăiască Maniu“ ! Lupta

— Ce e, coană moașe ? Băiat sau fată?
— Băiat, a și strigat „Trăiască Maniu“.....

CRONICA SĂPTĂMÂNEI

Aproape să ajungem la subiectele de predilecţie din vremea războiului şi primii ani după aceia, adică pasămi-te până la normalizare; lemnele, carnea, pâinea.

Problema lemnelor nu este atâta de uşoară cum s'ar crede. Aprovizionările pentru sezonul în curs trebue să ne dea de gândit. Şi nu numai celor care trebue să plece la Predeal, Braşov şi... aiurea, unde ninge în Mai câte o zi întreagă şi care pe lângă valizele de bagaje trebue să-şi încarce şi vagonul cu „cer, tăiate" care ţin mai bine căldură şi sunt deobicei mai ieftine în Capitală decât la locul unde se taie. Problema se pune şi pentru Bucureşteni, unde o zi e cald şi trei frig ca în Octombrie.

Cu carnea şi cu pâinea e altă halima. Pâinea noastră cea de toate zilele suferă acrobaţii care te crucesc. Când îi scade greutatea, când se urcă preţul. E într'un continuu joc: o bătaie de joc. Ţipă sărăcimea: n'are a face. Comisiunea pentru ieftinirea traiului discută! Încă puţin şi e gata: face proces-verbal.

Astfel că am ajuns după vorba poetului:

Fie pâinea cât de rea
Tot mai rea e'n ţara mea.

Prefectura de poliţie din Cernăuţi poartă o reală grije populaţiei a cărei linişte, sub toate punctele de vedere, e pusă s'o apere.

Ordonanţa din 5 August 1927 cu No. 33339, reînoită acum de curând prevede că

„Muzica la pian, gramofon şi orice alte instrumente muzicale, precum şi muzica vocală în locuinţele particulare este permisă numai între orele 8—13 dimineaţa şi 15—22 (3—10) după amiază. In afară de aceste ore se va putea face muzică numai cu autorizaţia prefecturei, care se va acorda în cazuri speciale".

Nu este un mister pentru nimeni că după cum există asasinarea prin arme de foc (revolver, puşcă, tun, „locomotivă şi ţigare) prin arme albe (cuţit, sabie, cocaină) prin otrăvuri (dame fatale), prin strangulare (buget), există şi o asasinare prin muzică (pian, radiofon gramofon, zdrâng).

Datorită insuficienţei legiuirilor în vigoare aceste din urmă delicte au rămas îndelungă vreme nesancţionate. Prefectura cernăuţeană pentru prima oară ia măsuri de prevenire.

Strigăm bravo şi o asmuţim de asemenea contra asasinatului literar (1/2 S. S. R.) şi oratoric (neapărat Virgilică).

Dar lăsând dacă se poate gluma la o parte, ce e cu gustul ăsta fistichiu al poliţiei cernăuţene? Odihna celor care nu au apucături muzicale? Perfect. Dar ce, pe acolo pereţii sunt de foiţă? Iacă am o bucurie mare.

Să zicem că mi-a căzut corigent băiatul numai la două şi nu la trei ca să piardă anul. Am sau nu dreptul, ca tată şi ca om, să beau un pahar mai mult cu un prieten la masă (şi cu copilul de sigur!) şi să pun să-mi cânte gramofonul?

Am chef să aud pe Carusso sau pe nebunul ăla de Tita Ruffo, răcnind. Ce o să mă duc la prefect cu jalba, la miezul nopţei să-mi dea voe? Şi, ca să nu-mi uit vorba, parcă prefectul n'o face latâ? (vorbim de Cernăuţi; nu de Bucureşti, că aici ferit-a sfântul)!

Sau poate am un necaz:: mi-a mai făcut nevasta o fată, măcar că doctorul X. mi-a luat şease mii de lei pentru un raclaj. Să nu beau un pahar mai mult, ca să-mi fac curaj? şi să-l beau aşa ca la mort?

Uite poate vreau să-mi sbiere ţiganii. Să mă duc la poliţai să cer voe? Te pomeneşti că se invită şi el! şi de, cu oficialitatea nu prea te simţi bine, te ţenezi.

Fleacuri! las'să vie el că pe urmă îi pun eu rezoluţia.

Şi aşa mai încolo: să nu exerseze fata la pian de la 1—3 când are liber şi să nu dudue nevasta duşumeaua jucând după charlestonul de la Viena ori dela Roma pe care-l trimete cu acompaniament de râgâieli tramvaiul şi alte vaiuri.

O să renunţe aşa dai nevasta la cura de înjumătăţire a sutei de chilograme prin charleston, de dragul ordonanţei cu No. 33339 din 5 VIII 927?

D. prefect dela Cernăuţi trebue să fie un înăcrit. Ii recomandăm o cură de Bucureşti. Se va curarisi complect.

Trecu Alba Iulia cu anafora, jurămintele şi celelalte ingrediente ale sosului de la 6 Mai.

La ce atâta necaz şi fierbere. Pământul nu s'a mutat din loc. Nimic deosebit nu s'a întâmplat sub soare. Dar cei cu musca pe căciulă au interes să menţină oarecare mişcare, necesară moralului.

Astfel plecările şi sosirile în Bucureşti ale d-lui Maniu apar la informaţiile unei anumite prese cu litere grase, lăsând parcă a se înţelege că sosirea d-lui Maniu prezintă de exemplu, o gravitate care nouă celor mulţi ne scapă.

In realitate d. Maniu se deplasează aşa de des, fiindcă are... permis c. f. r. Incolo curat vorba veche românească:

Geaba vii, geaba te duci
Geaba rupi nişte papuci.

Tr. U. Badurul

Brânzoi Const., chiristigiu şi fruntaş din Dudeşti-Cioplea, a bătut pe portărelul Bădulescu pretextând la instrucţie că... „a crezut că e ovrei !".

„Universul".

A bătut un cetăţean
Portărelul „din greşală"
Şi energicul Cioplean
Ce-a făcut astă scofală
De ispravă s'a scuzat
(Trebuie spus ceva, ce vrei !)
Că atunci când s'a'mbătat
„A crezut că e ovrei !".

După cum vedeţi cu astă
Scuză este o problemă
Căci te paşte o năpastă
Dacă nu porţi o emblemă
Care viaţa să-ţi păzească
Coastele, de pumnii grei
Vr'unul să nu mai greşească :
„A crezut că e ovrei !".

Dar emblemele-s o mie
Cin'le cumpără, le poartă
Numele : o comedie
Să le schimbi e a lor soartă
„Fraier" nu-i „Feraru" oare?
Rossmann drept Rosetti-l iei
Mai găsiţi deşteptul care
„A crezut că e ovrei !".

Singura dovadă bună
Imposibil de făcut,
Fiindcă lumea se adună
Te lipseşte de un scut.
Ba te cară la „brigadă"
Unde te mai ia la trei
Şi-astfel până să te vadă
„A crezut că ieşti ovrei !".

INTREBARE

Atentatul la morală?
Sau ciomagul? Care-l vrei?
Dacă stai mult la tocmeală :
„A crezut că ieşti ovrei !".

Turandot

Două ore întârziere

— Intr'o zi, tânărul meu vecin de cameră Alexandru Zgâmboi veni triumfător : „Domnule Filip, s'a făcut, mă însor... Am găsit o fată încântătoare..."

Se aştepta la complimente dar căzuse rău. Mă sculasem rău dispus.

— Eşti nebun, domnule Sgâmboi, îi zisei eu.

— Nebun ! Şi de ce nebun ?

— Pentrucă n'ai o legătură în idei !

El rămase un moment uluit.

— Aminteşte-ţi, reluai eu, ceia ce mi-ai spus într'o zi : „Vreau să rămâi celibatar ca d-ta, am prea multă nevoe de libertatea mea".

— E drept, dar am pronunţat aceste cuvinte fără a mă gândi serios.

A fost *coup de foudre,* domnule Filip. Dacă ai cunoaşte pe fată !

— Nici nu vreau s'o cunosc !

— Cât despre viitoarea mea soacră, e blândă ca oaia.

— Mi-e egal !

— Ţiu mult să-i faci cunoştinţa.

— Inutil.

— Ba da, domnule Filip, e o văduvă încă foarte plăcută şi... nu ştie omul niciodată...

— Cum ? Te-ai gândit la mine pentru viitoarea d-tale soacră ?

— Chiar aşa. D-ta eşti un celibatar rânduit, liniştit, la anii d-tale — trebue să ai vre-o cincizeci de ani — ai nevoe de o tovarăşe. Sunt sigur că d-ta ai face-o fericită pe soacră-mea şi ea pe d-ta.

— Intr'adevăr, singur te-ai gândit la lucrul acesta ? Atunci nebunia dumitale e mai gravă decât o credeam tinere !

— Doresc să fie contagioasă... de altfel eu i-am vorbit de d-ta şi i-am promis că te voi prezenta în curând.

— Nu vreau s'o cunosc nici odată, înţelegi, nici o dată !

Incăpăţânarea cu care am susţinut refuzul l-a amărât puţin, dar nu se dădu bătut.

De câte ori mă întâlnea aducea vorba.

— Asta devine o boală... Iţi repet pentru a zecea oară că nu vreau să mă însor.

— E o femee aşa de dulce, aşa de blândă... Are să te răsfeţe, să te îngrijească. D-ta ai ceva avere, ea de asemenea. In sfârşit, o vei cunoaşte la nunta mea.

— N'am s'o cunosc la nunta d-tale pentrucă eu fug de aceste ceremonii, nu-mi plac decât înmormântările !

— Ah ! eşti teribil !

— Ei bine, ca să spun drept, strengarul, tot vorbindu-mi de însurătoare, mă făcuse curios, aşi putea zice chiar că mi se întâmplă adesea să las cheia să i-o spun.

Mă gândeam : La urma urmei când va fi însurat, mă voi duce într'o seară să-i fac vizită. Cu ocazia asta, am s'o cunosc şi pe soacră-sa, femeea asta aşa de blândă, aşa de dulce !...

In ajunul nunţei, Alexandru se îna-

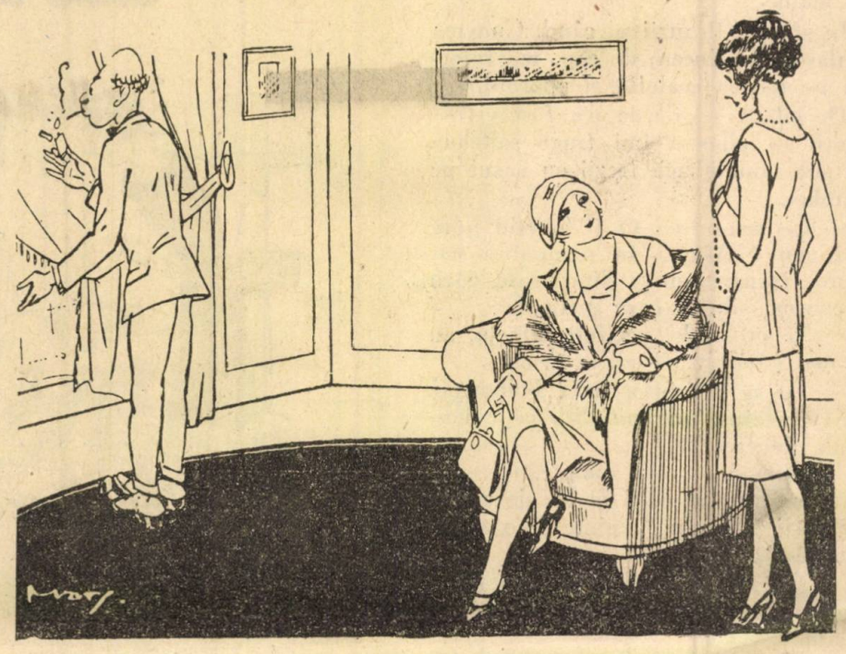

— Se zice că are o avere colosală. Poţi să-l iei cu ochii închişi.

— Da... dar n'am să îndrăsnesc nici odată să-i deschid când va fi bărbatul meu !

(Pêle Mêle)

poie târziu acasă, era unu noaptea. Văzând lumină la mine în cameră, bătu în uşe şi intră. (Trebue să spun că mi se întâmplă adesea să las cheia în uşe pe din afară).

— Bonsoir, domnule Filip.

— O ! dar se vede că ai făcut un chef în draci.

— Şampania a curs. Trebuia să-mi îngrop viaţa de flăcău, nu găseşti domnule Filip ?

— Da, dar numai să nu fii bolnav mâine dimineaţă.

— Pariez că am să vă scol eu pe toţi. Să ştii că mi-am pus în cap să asişti la nunta mea, contra voinţei dumitale, şi ai să cunoşti pe soacra mea.

— Iar !...

— Soacră-mea e de un calm ! Ca d-ta domnule Filip, e aşa de măsurată în vorbe. Nici odată o vorbă de prisos. Pe urmă d-ta eşti pentru mine un prieten aşa de preţios, eu care n'am familie. N'ai să te mai duci la cafenea... Vom juca seara cărţi câte şi patru !...

— Dute de te culcă, ce naiba !

Il auzii mu'tă vreme umblând prin odaie şi târziu de tot adormii şi eu. Mă deşteptai la şease şi jumătate.

In camera de alături nu se auzea nici un sgomot. Eram convins că Alexandru a plecat, când de odată îl auzii căscând şi strigând :

— Cum ! zece ceasuri ! E imposibil. Şi eu care am promis să fiu acolo la ora nouă. Auzii scaune răsturnate. cutii trase. Mărturisesc că râdeam de nenorocirea sa şi aveam o plăcere nebună să-i strig :

— O să ajungi prea târziu. Amână pe mâine.

In sfârşit, îl auzii plecând. Cum mă sculasem cu durere de cap, mă întorsei pe partea cealaltă şi adormii.

De odată — şi asta n'a fost vis — simţii că cine-va îmi trage salteaua de sub mine şi mă trezii cu nasul pe parchet.

— Ce sguduire ! O fi efectul unui cutremur ? Atunci în penumbra camerei, transperantele fiind trase, zării o enormă siluetă care gesticula :

— Nenorocitule, vocifera silueta, nu te mai gândeşti că azi te însori ?

— Eu să mă însor azi ? bolborosii, încă jumătate adormit. Ştii că e nostimă afacerea !

— Cum, nu-ţi mai aminteşti ?

Se vede că ai câlţi în loc de creeri, de nu-ţi mai aduci aminte de o zi aşa de sfântă.

— Mai întâi nu vreau să mă însor. Mi-am pus în cap să nu mă însor nici odată.

— Cum ! îţi iei înapoi cuvântul ! Ei bine, nu, dragul meu, ai de face cu mine. Mi-am dresat doui bărbaţi, şi nu un ginere o să mă ducă de nas. Aide îmbracă-te.

Nu te las, chiar dacă ar trebui să te duc în cămaşe în faţa primarului !...

„Acum eram convins de dulceaţa acestei teribile femei, din care neghiobul de Alexandru voia să facă îngerul casei mele.

Invelindu-mă în plapomă, întinsei mâna şi întorsei butonul electric fără a mă gândi să-mi scot bonetul de noapte din cap.

— Doamnă, zisei eu cu un ton solemn, recunoaşte greşala d-tale !

— Oh ! ce om pocit. Doamne cum m'am speriat. Ce-o fi căutând la ginerele meu.

Şi o luă la fugă în vreme ce eu îi strigam :

— Felicitările mele bietului Alexandru. Mulţumesc că ai venit, am scăpat uşor. Am aflat mai târziu că vecinul meu eşind, a trântit uşa şi a căzut cartea de vizită prinsă la uşa lui. Servitoarea a agăţat-o din greşală la uşa mea. Aşa se explică eroarea soacrei.

După aventura aceasta, nu uit nici odată să scot cheia din broască. Cât despre vecinul meu nu l-am mai revăzut, căci s'a mutat într'o după amiazi când nu eram acasă, dar cred că trebue să expieze scump cele două ore de întârziere...

Din o mie şi una de scrisori

RĂVAŞ

Pentru dumneaei

Te-am aşteptat aseară în grădină,
Era senin şi nici aşa răcoare ;
Priveam atent cum razele de lună
Se cătărau prin pomi sârguitoare.

Prin aer adiau uşor zefirii,
Iar florile dormeau în sfânta taină
Te-am aşteptat şi tot umblând
[pe-acolo
Pierdui şi nasturele de la haină.

Am stat pe banca unde altă dată
Ca doi prieteni ne spuneam atât,
Am stat pân'ce simţii cu bucurie
Aşa ca o atingere pe gât.

Crezând că ai venit pe nesimţite,
Stătui un timp cu ceafa'nţepenită
Zicându-mi : ce duioasă-i mângâerea,
Primind-o indiscret de la iubită.

Dar când voii să prind şi eu mânuţa,
Prinsei, dar deziluzie păgână ! —
In loc de mânuşiţa-ţi diafană,
Ditai omida apucai în mână.

Aşa că azi, alături de regretul
Că n'ai venit aseară în grădină,
Mai am şi toată ceafa înroşită
Şi aspră parcă e o rogojină !

Ciupac

GREU DE MULŢUMIT

— Ce stupid eşti ! nici o idee... totdeauna de părerea mea !
— Cum, draga mea, vrei să te contrazic ca să-ţi fac plăcere ?...

(Pêle Mêle)

Din lumea mare

Divorţurile s'au înmulţit în Japonia aşa că autorităţile încep să se îngrijească şi să conceapă legi cari să constrângă acest drept.

In aşteptare, tot felul de mijloace sunt întrebuinţate pentru a împiedica soţii să se despartă.

Mai zilele trecute Takahashi, un cismar din Tsuruga, ceru divorţul sub pretext că soţia sa are un caracter foarte rău.

Judecătorul, în semn de consolare, îi trimise un mic carnet, conţinând, după declaraţia lui, maniera de a fi fericit în menaj.

Jurnalele japoneze au publicat extracte. Iată câte-va: „Evitaţi soacrele. Să nu locuiască cu voi şi să nu se amestece în afacerile voastre.

Nu zice nici odată nu, femeii tale.

Aşteaptă până a doua zi când îşi va fi schimbat ideia.

Când femeea ta va fi rău dispusă, fii vesel. E greu, dar îţi ajută să obţii un rezultat sigur: soţia ta se va calma sau va părea că s'a calmat, ceia-ce e acelaşi lucru.

Aminteşte-ţi că două-zeci de cadouri mici fac mai mult efect de cât unul mare".

Se pare că Takahashi, urmând aceste precepte, nu numai că s'a împăcat cu femeea lui, dar trăesc foarte fericiţi...

VIRTUTE SPĂIMANTATOARE

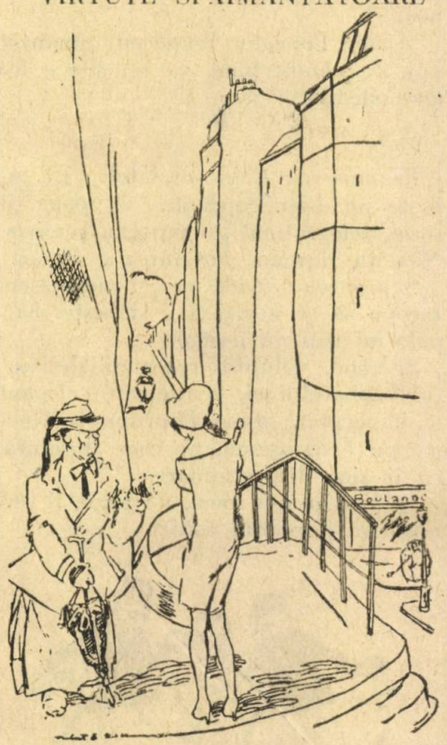

— Mie, fata mea, nici un om nu mi-a adresat o vorbă fără să primească o lovitură de umbrelă!

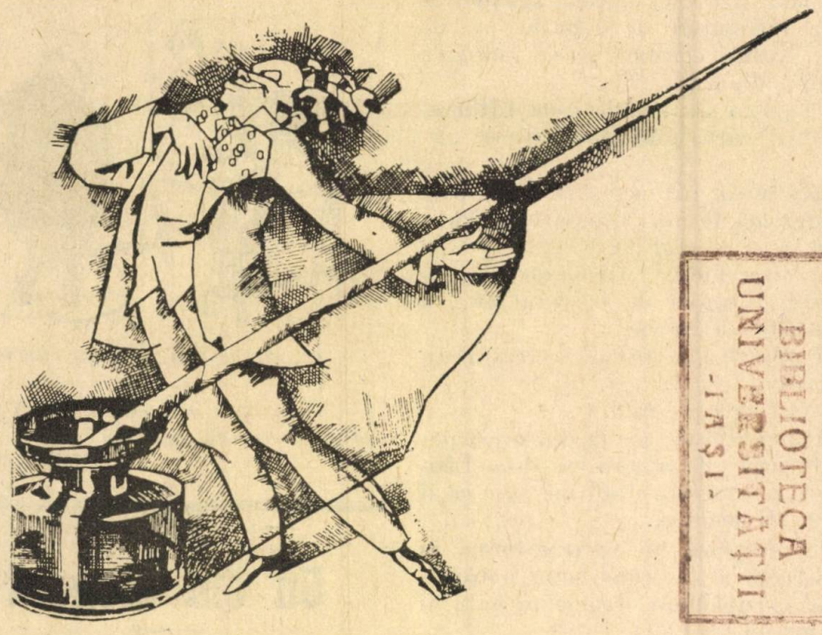

BIBLIOTECA UNIVERSITĂŢII -IAŞI-

Răzbunare de femee

D-na Eftimescu îşi adora nebuneşte bărbatul. Cu toate acestea purta în poşeta ei un mic browning elegant.

D-na Eftimescu se hotărîse să-şi omoare bărbatul. Nu în virtutea vechiului proverb, care spune că „cine iubeşte bine, pedepseşte bine", dar foarte simplu, fiindcă o înşela.

Aici vor fi trebuincioase câteva explicaţii. Vi le dau cu plăcerea, care mi-e obişnuită.

D-na Eftimescu e soţia foarte legitimă a d-lui Eftimescu, celebrul scriitor, cel mai mare fabricant de romane de moravuri moderne, ale cărui opere au fost traduse în toate limbile, chiar şi în cea japoneză, ceeace se'ntâmplă foarte rar.

Or, un asemenea scriitor ilustru nu-i lipsit de scrisori înflăcărate ale admiratoarelor pasionate.

Toată lumea ştie asta. Deci pe bună dreptatea, nici d-na Eftimescu nu le ignora de loc.

O înşela bărbatul ei? „That is the question", cum spun englezii.

Astfel că ea a ticluit înainte de a lumina acest punct îndelicat, o mică stratagemă, perfectă din toate privinţele.

Acum vre-o cincisprezece zile, luă tocul ei fin şi hârtia cea mai voluptos parfumată şi adresă soţului, schimbându-şi scrisul ei obişnuit, o epistolă pasionată, pe care o semnă *Rose*.

Cum vedeţi, asta era foarte simplu. Un răspuns al lui Eftimescu îi va îngădui să-şi dea seama de fidelitatea lui conjugală.

E oare nevoie să vă spun că într'adevăr un răspuns, scris la maşină, parveni la Poste-Restante, adresă indicată de d-na Eftimescu?

Curioasă, voind să ştie până unde vor merge lucrurile, răspunse din nou la rândul ei. El răspunse pentru a doua oară. Ea re-re-răspunse. Pe scurt, o adevărată idilă prin corespondenţă cotidiană.

Şi cu cât soţul ei devenea mai presant, cerând un rendez-vous „micuţei Rose a sufletului său", cum o numea el, cu atât mai mult d-na Eftimescu, reînoia, deseori pentru motivele cele mai de nimic, cele mai grozave scene conjugale.

Insfârşit, scoasă din răbdări, cu nervii surescitaţi, d-na Eftimescu îşi aşternu eri biletul cotidian, pe care-l adresase bărbatului său.

„Ilustrul meu scump",

„Insfârşit cedez rugăminţelor tale. Mâine voi fi a ta. Te aştept la Picadilly, la ora cinci. Mă vei recunoaşte după un trandafir alb, pe care-l voiu purta la mantou. Pe mâine.

A ta pentru toată viaţa *Rose*".

Răspunsul nu se făcu prea mult aşteptat. El îi sosi sub formă de telegramă. Era cu adevărat al unui poet:

Rose mică a sufletului meu,

„Nici o piedică nu se mai opune. Mâine voiu fi grădinarul care va culege trandafirul minunat fără ca prin asta să rup petalele delicate.

Al tău pentru toată viaţa, *Raul*".

Şi iată. Azi este „eri-ul" aşteptat cu atata înfrigurare de o parte şi de alta. Astăzi, comedia se va termina printr'o dramă.

Cel puţin aşa bănuia d-na Eftimescu. Dar soarta răutăcioasă decise altfel.

Căci nu d. Eftimescu fu acela care se prezentă la ora 5 în faţă, la Picadilly, ci secretarul lui.

— Mizerabilul, murmură d-sa, ticălosul (e vorba de bărbatul ei)... a avut grije să nu vie.

In schimb şi-a trimes secretarul ca să previe.

Asta-i prea de tot !

In timpul ăsta, acesta din urmă păru surprins de a găsi pe d-na Eftimescu şi trandafirul alb pe care ea îl arbora la mantou.

Dar surpriza lui se transformă în stupefacţie reală, când soţia patronului său, punându-i o mână pe gură, îi murmură :

— Gaston, (ăsta-i era numele secretarului), nu căuta să înţelegi... nu mă întreba... dar vino...

Şi fără să ezite îl târâ pe secretarul aiurit.

Unde vor merge ?... Eh da !... Eh da !... d-na Eftimescu îşi găsise mijlocul să se răzbune pe soţul ei necredincios.

Voiu păstra cea mai pudică tăcere asupra amănuntelor orelor pe care le petrecură împreună, dar cititorului e suficient să ştie că atunci, când în sfârşit Gaston putu să-şi recapete obiceiul de a vorbi, era pe când îşi punea ciorapii.

„Oh, spuse el domol apropiindu-şi mâinile, ca să-i mulţumească, oh ! îţi mulţumesc de nenumărate ori, doamnă. Fără tine n'aşi fi îndrăznit niciodată... dar d-ta, doamnă... cum ai putut să ştii că eu eram acela care scriam pe socoteala mea, răspunsurile biletelor amoroase pe cari le primea patronul meu, bărbatul d-voastră ? Căci, pot să vă spun sincer, d. Eftimescu, el, nu voia niciodată să le citească, ca să fie sigur că o să vă rămâie credincios şi, sincer vorbind, nici odată n'aş fi crezut pe doamna îndrăgostită de mine într'o aşa măsură".

P. M. Mar.

INTREBARE

Stabilizarea monetară
Curând se va înfăptui;
Pân' la stabilizarea vremii,
Cât care va mai trebui?!

Timidu

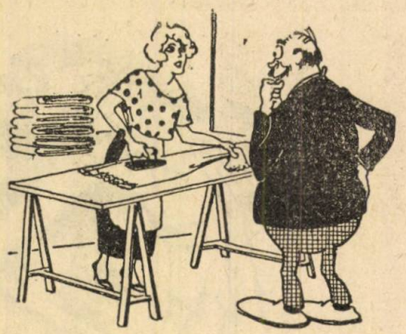

— Ei, ştii că mi se pare curios !
— Ce?
— D-ta care eşti călcătoreasă să ai o figură aşa de şifonată !

(Pêle Mêle)

Un om elegant

Mişu Popeanu îşi sărută nevasta şi plecă. Frumoasa doamnă Popeanu se aşează la fereastră şi privi lung în urma bărbatului său care se depărta. Ce lipsit de eleganţă, murmură ea !

E drept că bărbatul său era omul cel mai prost îmbrăcat. Un pardesiu lăbărţat, pantalonii prea lungi îi atârna peste ghete, formând zigzaguri. La începututl căsătoriei, Mişu era mai elegant, dar încet, încet, se neglijase. Nu se gândea de cât să câştige bani şi nu se ocupa de fleacuri, cum zicea el vorbind de îmbrăcăminte. Ca să nu'şi pieardă timp cu rasul, lăsase să 'i crească barba. Aşa dar nu ne mirăm dacă după două ore regăsim pe d-na Popeanu, într'o garsonieră în braţele tânărului Gogu Frumuşescu.

Gogu nu e frumos, dar totdeauna e ras, mâna cam mare dar foarte îngrijită, piciorul bine încălţat. Cămăşile lui sunt o poemă. Şi-a primit iubita într'o pijama de mătase foarte elegantă.

•

D-nu Popeanu ştie tot. A aflat azi că soţia sa are un amant. Nu 'l cunoaşte, dar asta n'are importanţă. La ora cinci va fi în faţa garsonierei şi când nevasta lui şi amantul vor eşi, îi va omorâ.

Cu multă greutate, bägă în buzunarul pantalonului un enorm revolver de cavalerie.

— Ce ţi-oi fi vârât în buzunar de stă aşa umflat, îl ia în bătae de joc d-na Popeanu, care sprintenă şi uşoară aleargă la întâlnire cu Gogu Frumuşescu.

De un ceas Popeanu se plimbă în faţa casei fatale. Degetele îi sunt obosite atât a ţinut mâna încleştată pe revolver. In fine, ea apare. In urmă ei se iveşte un tânăr. Doamne, ce elegant e ! Popeanu îl contemplă, pe urmă se priveşte pe sine şi, roşu de ruşine, se depărtează, înainte ca soţia sa să'l vadă.

•

Cine sunt cei doui domni impecabili ca îmbrăcăminte şi ţinută cari faţă în faţă, beau câte un pahar cu malaga ? E Popeanu şi Frumuşescu.

Popeanu a căutat tovărăşia lui Frumuşescu. El s'a dat drept un provincial care a venit să petreacă două luni la Bucureşti şi devenind prieteni a cercat să'i smulgă confidenţe amoroase. Muncă zadarnică.

— Iubesc o femee măritată, răspunse Frumuşescu, înţelegi, discreţia e de rigoare. Popeanu a înţeles că nu poate scoate o vorbă de la el, atunci a căutat să profite în altă direcţie. Ce croitor ai ? De unde ţi-ai luat cămăşile. Ce pantofar ai ?

Impreună au alergat din magazin în magazin. Sunt îmbrăcaţi la fel, s'ar zice doui gemeni. Cu toate acestea Popeanu e mai bine, căci e mai frumos.

•

D-na Popeanu îşi priveşte bărbatul. E de nerecunoscut. Cărei influenţe secrete datoreşte transformarea sa ? Mister ! Ca îmbrăcăminte sunt la fel, dar bărbatul ei are ochii mai frumoşi şi corpul mai robust.

Şi pe urmă e bărbatul ei. De ce să'şi complice viaţa, să risce o dramă poate ?

M-me Popeanu rupe cu amantul său, s'a gândit bine, va rămâne o femee cinstită.

•

Frumuşescu e inconsolabil. El iubeşte pe d-na Popeanu. O roagă, îi scrie, telegrafiază ; suprem eroism. Nici un răspuns, hotărârea e fermă.

Supărarea roade pe Frumuşescu, începe să se neglijeze, slăbeşte, hainele nu mai au dungă.

Şi când, voluptos rezemată de braţul bărbatului ei, gentleman elegant şi impecabil, m-me Popeanu întâlneşte pe Frumuşescu, pe care îl salută, ea îi zice dispreţuitoare :

— Vai, dragul meu, de unde îl cunoşti pe jerpelitul ăsta ?

..... Şi după o vizită la muzeu, găsi, făcând comparaţie cu timpurile antice, că femeea modernă e încă destul de îmbrăcată !

HUMOR

Cele care pierd trenul.

Doamna care venea de la Sinaia trebuia să sosească la București cu trenul de nouă seara. Domnul era gata să plece la gară ca să o primească, când primi o telegramă care îl anunța : Pierdut trenul, plec mâine aceiași oră. Margareta.

Și ca om cu socoteală, îi răspunse tot printr'o telegramă :

„Dacă pleci mâine la aceiași oră, ai să perzi iar trenul".

■

Educație princiară.

Copii, chiar de sânge regal, au nevoe câte odată să înțeleagă că nu sunt lăsați pe pământ spre a li se îndeplini toate dorințele. Intr'o zi când regina Norvegiei scria în cabinetul său de lucru, aude bătând la ușe.

— Cine e ?

— E prințul moștenitor, răspunse o voce impunătoare de copil.

— Atunci, să aștepte, strigă mama. Prințul moștenitor e la ordinele Reginei, nu Regina la ale sale.

Observația nu lipsi să își producă efectul.

Inblânzit, și cu lacrămi în voce, micul prinț adăogă :

— Dar, mamă, e micul tău Olaf !

— In cazul ăsta să intre ! zise Regina. Sunt fericită totdeauna să-mi văd pe micul meu băiat !

■

Naivitate.

Un țăran se oprește în fața unei vitrine a unei librării unde se afla expusă o fotografie reprezentând statuia celor *Trei Grații*.

— Ce va să zică femeile, exclamă el cu naivitate. Cu banii care i-a cheltuit la fotograf, n'ar fi putut mai bine să-și cumpere câte o rochie pe ele ?

●

A propos de criza de servitori.

— Ai o frumoasă colecție de cărți în biblioteca ta. Toate sunt în ordine și bine întreținute, afară de una care o zăresc colo jos într'un colț. Ce contrast între ea și celelalte volume ; e murdară și jerpelită.

— E cartea care o împrumut jupânesei în toate Duminicile, când își termină treaba.

— Și nu se plictisește să citească mereu aceeaș carte ?

— O ! nu... e aceeaș carte totdeauna, dar nu e aceeaș jupâneasă nici odată !

■

Ce se aude :

La chiromancieră :

— Păzește-te de o femee blondă, foarte frumoasă care...

— Prea târziu, am luat'o de nevastă.

■

— Poți păstra un secret Mihai ?

— De ce ? ai vre-unul pe care nu'l poți păstra ?

■

— Jean voia să'i spun câți ani ai.

— Și i-ai spus ?

— *Scarlate ! dă-mi mâna !*

— *Mai vezi de altul ! sunt prostii pe cari nu le face omul de multe ori în viață !*

(Pêle Mêle)

— Nu. Am refuzat. I-am spus că nu pot face asta, pentru că sunt una din cele mai bune prietene ale tale !

■

Un predicator oficiind la Pérouse, spuse auditorilor la sfârșitul slujbei :

„Fraților toate femeile au protestat la spovedanie, jurând că ar fi fost credincioase soților lor. Și voi de altă parte, ați spus la spovedanie că toți ați sedus femeile celorlalți. Vă rog, deci, să-mi declarați dacă femeile sau bărbații au spus adevărul".

■

Cu toate că marchizul de Liche avea o femee foarte frumoasă și bine făcută, totuș n'o iubea. Marchizul avea vecinic, după moda Spaniei, drăguța sa, căreia îi făcea zilnic daruri prețioase.

Intr'o zi marchiza primind o ștofă foarte frumoasă, o dădu numai decât, și-și făcu o rochie. După câteva zile o arătă soțului său cerându-i părerea.

— Iată o ștofă frumoasă, zise marchizul, dar care e rău întrebuințată.

— Toată lumea spune acelaș lucru despre mine, îi riposta rece marchiza.

■

D'Aubigné avea vârsta de 66 ani când se căsători cu o fată de 17 ani. Preotul începu ceremonia nupțială cu aceste cuvinte.

„Doamne, iartă-le lor, căci nu știu ce fac".

■

Cu sufletul împăcat.

Un ovrei, de curând botezat, se duce să se spovedească. In timp ce-și spunea păcatele, reușește să șterpelească ceasornicul popei. Apoi continuând cu spovedania :

— Părinte, am mai făcut un păcat, care apasă greu pe sufletul meu.

Am furat dela cineva un ceasornic, dar nu voesc să-l mai țiu la mine. Te rog, Părinte, ia-l Sfinția ta, ca să pui capăt remușcărilor mele.

— Să mă ferească Sfântul, fiule, eu nu pot primi un lucru furat.

Dă-l înapoi păgubașului.

— I-am spus, dar nu vrea, Părinte.

— Apoi, dacă nu vrea, poți să-l ții fără grije, fiule.

— Mămica ar trebui să-ţi facă rochia mai lungă decât surioarei d-tale.
— Da, doamnă, dar eu sunt mult mai mare ca ea!

BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ

Țară fericită

In America există un oraș mic care poartă numele francez de *Belle-Plaine* cu 3.700 locuitori, având o stațiune centrală telefonică cu 500 abonați. Ea e legată prin telefon cu satele vecine.

Țăranii se servesc mult de telefon în ori și ce ocazie. Intr'o zi domnișoara din biroul central primește ordinul următor: „Alo! alo! biroul central, **am pus aparatul în leagănul copilului** meu. Dacă se deșteaptă și plânge, anunță-mă"!

O altă țărancă anunță următoarele: „Alo! alo! chiamă-mă te rog după o jumătate oră, ca să nu uit să scot pâinea din cuptor.

„Dacă un abonat vrea să ia trenul, domnișoara primește următorul ordin:

„Centrala? deșteaptă-mă, te rog, mâine dimineață înainte de plecarea trenului de șease!

„Treizeci de abonați se deșteaptă astfel în toate diminețele, prin biroul central.

Ce ar zice domnișoarele noastre dela telefon, dacă li s'ar cere asemenea servicii?

M. G. Saphir

Dragostea și durerea de măsele

Dragostea și durerea de măsele! Două dureri nemărginite pentru acei cari le simt; două lucruri neînsemnate pentru acei cari nu le simt.

— Ce ai? Sunt amorezat. Sau: am durere de măsele!

— Dacă e numai atât, nu-i nimica!

Aceste sunt părerile obicinuite despre dragoste și durere de măsele.

Dacă într'o casă suferă cineva de dragoste și durere de măsele, fiecare membru al familiei știe alt mijloc de vindecare. Tata zice: e reumatism, asta trece dela sine. Unchiul zice: e răceală, să stai lângă foc. Guvernanta zice: cel mai bun lucru e nici să te gândești la ea. Verișoara zice: scoate măseaua și pune alta în loc. Un vecin înțelept zice: astupă-ți urechile, că-ți trece.

Scurt și cuprinzător: nu-i nici un om pe lume, oricât de prost ar fi, să nu știe vre-un mijloc în contra dragostei și a durerei de măsele.

Cele mai multe leacuri le cunosc matroanele, cari de multe măsele pierdute și de multă dragoste pierdută, au rămas fără dinte în gură și fără inimă în piept.

Toți oamenii, cari și-au pierdut și și-au îngăunoșit măselele prin dulciuri și inima prin plăceri, nu cred în durerea măselelor sănătoase, nici în dragostea măselelor bune, fiindcă, bine înțeles, n'o mai pot simți nici în inimă, nici în măsele.

Dragostea și durerea de măsele au particularitatea comună, că durerea lor ne cuprinde mai ales noaptea și ne înebunește atât de mult, că o luăm razna, cu ochii la lună, ca somnambulii.

Dar care e mai puternică: dragostea ori durerea de măsele? Dacă ne îmbolnăvim odată de amândouă, pe care din ele le simțim mai puternic?

Voyons!

In catul întâi al unei case din Berlin, locuia un poet amorezat, și acela eram eu.

Ea era o amorezată, fata unui avocat. Asta e tot ce pot destăinui cititorilor din relațiunile noastre personale. Pot să mai spun încă atât: era foarte cochetă și foarte geloasă; asta e partea istorică și deaceea o istorisesc și eu. Cochetăria e ca un păun: cu cât îmbătrânește, cu atât slăbește: gelozia e însă ca un crocodil: cu cât îmbătrâenște, cu atât prinde putere.

Care dintre ele e cea mai puternică: cochetăria ori gelozia, când se unesc la unul și acelaș individ?

Voyons!

Vis-à-vis de fereastra mea, pe coltul celălalt al străzii, erau lipite toate afișele de teatru și de concert.

Ea făcea de obiceiu, în fiecare dimineață, o plimbare cu mamă-sa și amândouă se opreau în coiț, să citească afișele de teatru. Când se oprea, ca și când ar fi voit să arate măsei ceva, și când arăta cu degetul locul unde era scris:

„Inceputul la ora 8", eu, care stam după perdele cu binoclul la ochi, știam că ora hotărîtă era opt. Când ridica apoi un deget în sus, așa, ca din întâmplare, știam că-i mai trebuie un ceas și că ora nouă era hotărîtă, etc., etc. Toate le putem ghici după deget. Dragostea născocește de toate!

Era ora opt, stam la locul știut și așteptam. Așteptai, nu veni; așteptai încă, nu veni și ași mai fi așteptat încă, dacă un băiat de școală n'ar fi

— *Ei bine! ce stai așa mult până îmi deschizi...*
— *Oh! dragul meu, n'am auzit decât când ai bătut a treia oară.*

trecut pe lângă mine, aruncând o nucă la picioarele mele dispărând.

O ridicai, era o nucă găunoasă, dar nu era goală, fiindcă avea un bilețel în ea: „Nu pot veni. Celebra Anatola (așa se numea cea dintâi modistă) s'a întors azi dela Paris și trebuie să mă duc la ea, până nu vinde tot. Adio dulcele meu iubit". Desigur că în contra modistei, dragostea luptă zadarnic! Eu, dulcele, simții, că sufletul mi-e acru și plecai amărât acasă. După două zile mă apucă durerea de măsele; parcă mă înțepa cu ace. Obrazul mi se umflase și-mi acoperea ochiul stâng; semănam cu un măr, roș deoparte. Tocmai atunci se opri și ea în colț, puse degetul pe locul:

„Inceputul la ora 8" și se depărtă, însoțită de mama sa.

Chemai îndată doctorul și-i zisei: o afacere grabnică mă silește să ies. El mă povățui să nu ies la aer, altfel voiu căpăta o roșeață pe obraz.

Eram desnădăjduit și asudat. Mă hotării să-i scriu.

Ii descrisei îndoita mea durere și simpla mea disperare, în culorile cele mai înflăcărate; îi descrisei focul dragostei mele și a obrazului meu stâng și o rugai să mă ierte. Apoi trimisei scrisoarea.

Eram pierdut! Ar fi trebuit să mă duc! Ar fi trebuit să-i pun la picioare obrazul meu umflat; ar fi trebuit să mă duc, chiar de aș fi știut că o să mă întorc mort!

In ziua următoare primii un bilet și o sticluță!

„Poete plin de simțire!".

Desigur, durerea de măsele e mai puternică decât dragostea? Ce-i mai fierbinte pe lângă un obraz aprins? Ce-i o inimă aprinsă, pe lângă o buză fierbinte? Când cineva iubește astfel și-l doare măseaua astfel, trebue să nesocotească tot, afară de balsamul pe care ți-l trimit și care doresc să-ți aline toate durerile. Unge cu el scrisoarea d-tale de dragoste, leagă-te cu ea peste obrazul umflat și rămâi totdeauna legat față de amica d-tale,

N. N."

Trad. de **Paul B. Marian**

UN CUNOSCĂTOR

— *Țara nu va fi salvată de cât de un om cu pumnul de fier.*
— *Un om! Dacă nevastă-mea s'ar amesteca!*

EROILOR

EROI,

Ni-s frunțile plecate către voi
Și nimănui nu-i necunoscut,
Pentru 'mplinirea visului străbun
Ceace voi în lupte ați făcut.

In ploaia de obuze ne'nfricați
V'ați repezit cu un curaj nespus
Și ați lovit dușmanul numeros,
Cu toată setea pân'ce l'ați răpus.

In veci de veci, cinstire vom păstra
Mormintelor legate strâns de noi;
In granițele României Mari,
Dormiți de-acum în liniște, eroi!

Dinpoet

Inventator fără să vrea

Hârtia sugătoare, a cărei utilitate nimeni nu i-o poate contesta, fu, ca multe alte invențiuni, obținută prin întâmplare.

Aventura avu loc la Berkshire în Anglia, la o epocă anterioară anului 1675. Un lucrător de pescărie, a neglijat într'o zi, să pună în pasta care trebuia transformată în hârtie ordinară, doza de cocă necesară. Această hârtie fu considerată ca neutilizabilă și lucrătorul fu imediat concediat. Dar după câteva zile, când voiră să arunce hârtia, observară că are proprietatea să absoarbă cerneala fără să o întindă și fără să șteargă scrisul.

Această nouă hârtie obținu un succes meritat și înlocui avantajos nisipul.

Povestea nu spune însă dacă lucrătorul „genial" prin întâmplare, a profitat de invenția sa!

Şiretenie femeiască

Moda, putem zice, e universală. De abia se lansează o nouă tăetură de rochie sau mantou la Paris sau Londra, că elegantele din lumea întreagă o adoptă şi în mai puţin de o lună noul model e arborat.

Işi închipue ori cine deci că moda părului scurt a făcut înconjurul lumei de mult timp.

O mulţime de japoneze şi-au sacrificat coadele şi cocurile lor complicate.

Dar inovaţia întâlneşte în Japonia numeroase resistenţe. Mulţi bărbaţi se indignează şi opresc pe soţiile lor să se tundă.

Un club feminist japonez a găsit însă un mijloc ingenios. Femeile care fac parte din acest club au deschis o listă de subscripţie ca să ridice un templu pe vârful muntelui Kondji-Yama. Acest munte are o înălţime de o mie de metri. După ce fondurile au fost strânse, şi lucrarea a început, şiretele noastre japoneze, ca respect pentru Budha, şi-au tăiat părul ca să facă din el frânghii, care au servit să târască pe vârful muntelui statuele sfinte. Aceste frânghii vor fi suspendate în templu... Lucrul acesta a mai fost făcut cu pagoda lui Budha din Kioto.

Şi japonezele şi-au putut tunde părul fără ca nimeni să poată zice ceva !

— *Intre noi fie zis, bărbaţii nu valorează scump.*
— *Asta n'ai s'o mai zici micuţo, când vei fi obligată să-i plăteşti !*

Debuturile d-lui Parvenit

Domnul Parvenit dă prima lui serată. Cu această ocazie, a adus cu cheltueli mari, cea mai bună orhestră din oraş.

Invitaţii ascultă încântaţi prima bucată, admirabil executată.

La un moment, bucata e aşa de dulce şi se sfârşeşte într'un pianisimo lent, imitând un murmur îndepărtat care se perde. De odată se aude vocea domnului Parvenit, care se adresează unui invitat:

— Pe onoarea mea : îi plătesc cu toate astea destul de scump ca să cânte puţin mai tare !

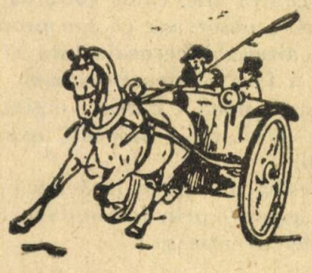

Mofturi

O faptă bună

Weiss şi Calman ieşind din cafenea, întâlnesc o biată femeie cu un copilaş în braţe.

— Ce ai, de ce plângi ? o întrebă Weiss.

— Nu găsesc de lucru şi ne este foame, răspunse femeia.

— N'am schimbat, dar ia hârtia asta de 500 de lei, schimb-o şi adu-mi restul după ce vei opri d-ta 50 de lei.

Bucuroasă, femeia intră într'o băcănie şi după ce cumpără ceva, se întoarse, aducând 450 lei lui Weiss şi mulţumindu-i de bunătatea lui, se depărtă cu copilaşul.

— Ce folos ai tu dela o astfel de generozitate ? întrebă foarte mirat Calman.

— Am de două ori folos. Am făcut o faptă bună, dând femeii 50 de lei şi am schimbat un bilet fals.

Negustorul de haine vechi, (tocmindu-se cu un muşteriu, care vrea să cumpere nişte pantaloni) :

Pantalonii ăştia bunăoară, au fost foarte mult purtaţi în ultimul sezon.

Muşteriul. Da asta se vede foarte lămurit.

Dactilografă nouă : In biroul ăsta e vreo perspectivă de înaintare ?

Colega. Cum nu ! Şeful divorţează chiar luna asta.

— Se zice că tutunul face foarte rău memoriei.

— Prostii ! N'am uitat încă ţigara pe care mi-ai dat-o anul trecut.

— Ce ai prefera s'ai : un milion sau 12 fete ?

— Douăsprezece fete.

— Zău ?

— Bine înţeles ! Dacă aş avea un milion, aş vrea desigur s'am mai multe. Dar dacă aş avea 12 fete, mi-ar ajunge pe toată viaţa.

Cadou de poet

Celebrul umorist Alphonse Allais se găsea odată într'o absolută necesitate să facă un cadou de nuntă unui prieten al său, poet.

Cum trecea printr'o criză financiară teribilă, nu'i rămase decât o resursă.

El se prezentă tinerilor căsătoriţi cu o cutioară, conţinând o jumătate duzină linguriţe.

— Pentruca să vă aducă noroc, declară el miresei, am pus să graveze pe ele devisa care va deveni a voastră: „Casa Aurie".

— Dar e o conspiraţie, strigă tânăra femee, bărbatul meu a avut aceiaşi idee; numai că el mi-a oferit o duzină!

Alphons Allais şi poetul se duceau adesea într'un local numit *„Casa Aurie"!*

In primăvară.—Avânturi tinereşti

Ah! primăvara cu avânturile şi avanturile ei! Primăvara care îmboboceşte florile, înmuguretşe arborii şi înmăgăreşte pe xenamorisiţi. Primăvara, tinereţea naturei, a început să ne mângâie cu razele soarelui ei îmbietor, primăvara a început să ne strecoare prin vine benzină pentru nu ştiu câţi cai putere. Larve atâtea luni de iarnă, am îndurat tirania blănurilor cari ascundeau privirilor noastre toată graţia formelor; acuma larvele sunt fluturi şi sburăm, în tramvaiu sau trăsură, odată cu punga noastră, spre toate colţişoarele unde natura descotoşmănită, golăneaţă adică, liberă de toate blănurile, îşi prezintă în libertate, ca d. Sidoli caii la circ, formele sale — eram să zic iepele sale. Ce de sevă în primăvară!

Iată colea sub arborii înmuguriţi din Cismegiu sau la şosea pe poetul Dovleac. Şi-a vândut *paltonul,* dar a găsit *tonul* lirei sale. Iarna, în goana după un pol pentru odae, amorţea pe toate cărările; acuma, lo cuinţa lui de vară poate să fie şi la ţară cum poate să fie pe o bancă din Cismigiu sau dela şosea şi când ai casă oricum sufletul ţi-e mai acasă, poate să ai oarecare nevoe de ceva cartelă la birt; dacă însă nu o ai, mare pagubă nu e: primăvara dacă îţi înstrunează lira, te face poet — şi poeţii n'au nevoe de hrana prozaică a muritorilor de rând: costiţe de purcel sau sarmale; poeţii, adevăraţii poeţi, se hrănesc cu ambrozie şi, când n'au apă, li se oferă nectar. Primăvara poeţii cari toată iarna au dus dorul nu de liră, dar măcar de o lăscae, acum de liră; comit pe ceas

SCUZĂ

— *Mizerabile! Mi-ai necinstit casa!*
— *Pardon domnule, caz de forţă majoră. Imposibil să găsesc o cameră la hotel!*

Ea. — *Vinul acesta de Bordeaux a fost pus în sticle la nasterea mea.*

El. — *E curios cum a putut deveni așa de bătrân fără să-și piardă aroma.*

(Pêle Mêle)

Noroc însă că mai e grija celui de-al treilea bimestru.

Altfel primăvara, care îmboboceşte florile, înmugureşte arborii şi înmăgăreşte pe xenamorişiţi, ar fi plină numai de pericole!

Inventator fără să vrea

O familie burgheză foarte bogată dând un dineu de gală, au invitat între alţi mulţi cunoscuţi şi pe Chopin.

Chopin, destul de suferind, a primit invitaţia cu mult regret. Aşa fiind făcu puţină onoare menu-ului şi rămase tăcut în vreme ce masa fu servită, şi invitaţii adresară o mulţime de amabilităţi.

Dineul sfârşit, stăpâna casei deschise pianul şi rugă pe maistru să interpreteze una din operile sale.

Chopin se scuză discret, invocând sănătatea sa sdruncinată.

Dar stăpâna casei insistă, lăsând pe compositor să înţeleagă că, pentrucă a fost invitat, ar trebui să redea politeţă pentru politeţă şi să plătească cu o muzică sau o nocturnă, celebrul pianist răspunse:

— Ah doamnă! am mâncat aşa de puţin!

Şi foarte demn, se retrase.

Această poveste aminteşte o alta:

Un violoncelist celebru a fost invitat la o serată cu un bilet care purta următorul post-scriptum:

„Şi mai ales, nu uita violoncelul"!

Artistul răspunse aceste simple cuvinte:

„Scuzaţi-mă, nu sunt liber astă seară, dar vă trimit violoncelul".

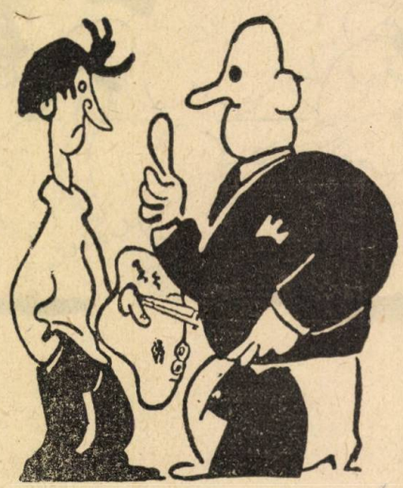

— *Aş vrea un portret în ulei; dar în ulei de calitatea întâia.*

(Pasquino, Turin)

— *Mă mărit numai c'un bărbat, care să fie mai cuminte decât mine.*

— *Va să zică, nu eşti tocmai atât de dificilă!*

EVLAVIE

De dimineaţă popa Stan
S'a dus cu dascălul Ilie
La'lor biserică, să facă
Mai la iuţeală-o liturghie.

Era o zi de sărbătoare
Sau Duminică, nu mai ştiu;
Atâta ştiu, Ilie, seara
Jucase cărţi până târziu.

Şi-acum de dimineaţă'n strană,
Il îmbia cu 'ncetul somnul;
Aşa c'a adormit Ilie
Cântând şi lăudând pre Domnul.

Şi-astfel imaginea se schimbă:
Din al tămâei sfânt parfum,
La cărţile jucate seara
Ilie se visează-acum.

Şi-aşteaptă ca să-i iasă cartea
Afurisitul de birlic
Pe care-a tot pontat într'una
Necâştigând însă nimic.

Pe faţă-un zâmbet i se 'ncheagă;
In strană-un pumn vârtos trânteşte;
Şi'n treacăt pomenind altarul,
— „Uite birlicul, mă"! răcneşte.

In uşă la altar apare
Atuncea popa mâniat:
— „Şşşş... unde te trezeşti aicea?..
„Biserica cui te-a 'nchinat!"

Şeram I.

câte 60 de poeme, — o poemă la minut — şi săvârşesc pe ceas tot atâtea asasinate; 60 de cititori pe oră. O statistică întocmită de curând a descoperit că cele mai multe decese primăvara, 99 la sută, sunt datorite intoxicărilor cu ciuperci... literare.

Dar primăvara răscoleşte toate straturile sociale, pe toţi de toate vârstele. Primăvara răscoală pe orice membru al unei societăţi, de la ţăran la omul politic, dela bătrâni la copii, precum şi dela bătrâne la copile, — toţi sunt parcă în plină revoltă.

Când s'au răsculat ţăranii în 1907, era primăvară.

Şi uitaţi-vă acum, la d. Hodorogescu. Ochii văd inima cere...,—şi Hodorogescu cere..., cere cel puţin dreptul să alerge după conchiste. Cum să nu alerge? In primăvară totul aleargă, şi sângele şi oamenii şi animalele; dovadă alergările de cai cari vor începe în curând. Moda, această zeiţă capricioasă, căreia i se închină un întreg sex, e şi ea un triplu extract de îndemn tineresc. Rochii lejere care descoperă umeri rotunzi ca banul pe care atâta îl vânează şi picioare cărora ciorapi extraindiscreţi le arată toată ispitirea liniilor lor,— sunt elemente apreciabile de alterare omenească, de desechilibru al ochilor, al ochilor d-lui Hodorogescu, cari ochi văd tot aşa cum inima lui cere... Dar cât stă la *putere* primăvara? Ca orice, şi primăvara e trecătoare...

Şi trec tot felul de ispite. Liceenii formează un contingent însemnat de victime ale ispitelor de primăvară.

Femeia orei

Din toate timpurile au existat bărbați cari au fost consacrați oamenii zilei. Gina a fost născută spre a fi consacrată femeea orei.

Fată frumoasă, înaltă, cu corpul suplu, mlădios, tunsă după ultima modă americană, a fost și manechin și dactilografă. Nu există mijloc să-i refuzi ceva, un colier, o blană, un inel.

Recompensa e colierul viu format din cele două brațe cu care îți înconjoară gâtul. Și e fată bună, se împacă cu toată lumea, numai cu un singur lucru nu se poate împăca... cu ora.

Ea are un prieten pe care îl vizitează din când în când, și acest prieten ține mult ca Gina să fie exactă la rendez-vous.

— Scuză-mă dragă prietene, dacă ai știi!

Și în două minute scumpul prieten știe tot: că Gina a petrecut două ore la coafor. Știe de asemenea că aceste două ore la coafor o să-l coste trei sute lei.

Altă dată, întârziata sosește la șeapte în loc de șease.

— Dragă prietene am fost să-mi aleg o rochie, de asta am întârziat.

Totdeauna o scuză, dar totdeauna o întârziere. Sâmbăta trecută prietenul se supără de-a binelea. Gina a uitat complect rendez-vous-ul.

— Dragă Gino, tu n'ai să te corijezi nici odată!

— Vreau să încerc să fiu exactă pe viitor.

— Pariez că n'ai să fii nici odată.

— Țiu pariul. Mâine pune-mă la încercare.

— Bine. La ora șease și jumătate pe calea Victoriei, în fața magazinului: „Moda Pariziană".

— Am să fiu!!

A doua zi, prietenul sosind la șease și jumătate fix, zări o siluetă cunoscută care se plimba prin fața magazinului. Nu-i veni să creadă ochilor. E Gina care imediat ce-l vede se apropie de el grăbită.

— Bonjour Valentin! Am câștigat pariul!

— E drept, dar cum naiba ai isbutit?

Irezistibilă, câștigătoarea pariului își ia prietenul de mână și ducându-l în fața vitrinei îi zice:

— Uite, mantoul acesta de seară costă o nimica toată, l'am remarcat acum două zile și magazinul se închide la șeapte seara...

— *Nu e proaspăt peștele meu? Nu vezi că mișcă!*

— *Asta nu e un cuvânt... și d-ta miști!*

(Pêle Mêle)

GLUME

Jeni Gafeoza vorbește de asemănări.

— Eu, istorisește ea, seamăn cu amândoi părinții. Partea de sus a corpului seamănă cu mama, dar dela mijloc în jos sunt leită tata... Ce ai găsit de râs?...

□

Murind Maier, un vestit jucător de cărți, se prezintă la poarta raiului.

Îi ese 'nainte Dumnezeu.

— Ce este?

— Vreau să intru.

—Nici când. Jucătorii de cărți n'au ce căuta în rai.

— Știi una, Doamne, spune atunci Maier, să jucăm un pichet. Dacă pierd plec spre iad. De-oi câștiga însă, mă lași să intru.

— Bine.

Se așează la o măsuță. Un înger aduce de cărți și se face jocul. D-zeu e protos.

Atunci Maier:

— Da 'un lucru, te rog: *fără minuni...*

•

In timpul catastrofei „Titanicului", doi evrei se aflau și ei pe bord.

Unul plângea sfâșietor.

La un moment dat celălalt, enervat, îl apostrofează:

— Ce plângi așa, Solomon? E vaporul tău?

•

In timpul unei partizi de pocker în cinci, unul din jucători moare subit.

— Ce ne facem acum? întrebă îngrijorat unul din cei rămași?

— Foarte simplu, răspunde altul. Scoatem cei patru de șease.

•

— Vreau bucuroasă să te ajut cu ceva. Uite, îți dau cincizeci de lei dacă ajuți pe servitoare să spargă și să care lemnele în pimniță.

— Bine coniță, dar mai înainte, aș vrea să văd!

— Lemnele?

— Nu, servitoarea.

•

— Ia spune, băețaș, dacă iau dintr'un magazin 2 m. stofă, 3 m. 25 dintr'un altul și 1 m. 75 dintr'un altul, cât voi avea?

— După mine, domnule, cred că două luni închisoare.

•

Ea e foarte cheltuitoare. O pasăre încântătoare, dar foarte nesocotită. Marele magazine o atrag și ocaziunile, soldurile sunt așa de ispititoare!

La început el ridica din umeri, pe urmă începu să se strâmbe, pe urmă să se certe. Ea surâdea mereu și facturile curgeau.

— Scumpa mea, zise el, tu nici nu știi ce mult cheltuești! Dă-ți socoteala. Ți-am cumpărat acest caet. Pe paginile din dreapta să scrii ce'ți dau eu în fie-care lună pentru cheltuelile tale de toaletă, și pe cele din stânga ce ai cumpărat. La sfârșitul lunei ai să te sperii.

— Îți promit că voi face aceasta. Dar sunt sigură că exagerezi.

Luna trece.

— Vrei să'mi arăți caetul, scumpa mea?

— De sigur, iubitule. Uite'l!

Pe pagina întâia era scris:

„Primit de la Jean 50.000 lei".

Și pe cea din stânga:

„Cheltuit tot!".

A apărut

Ediție nouă, cu copertă colorată:

Hiță Pitpalac și familia prin Europa

PREȚUL 40 LEI

PREȚUL ABONAMENTULUI LA „VESELIA"

In țară pe an 220 lei

In străinătate pe an 440 lei

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII -IAȘI-

LUNA DE FIERE

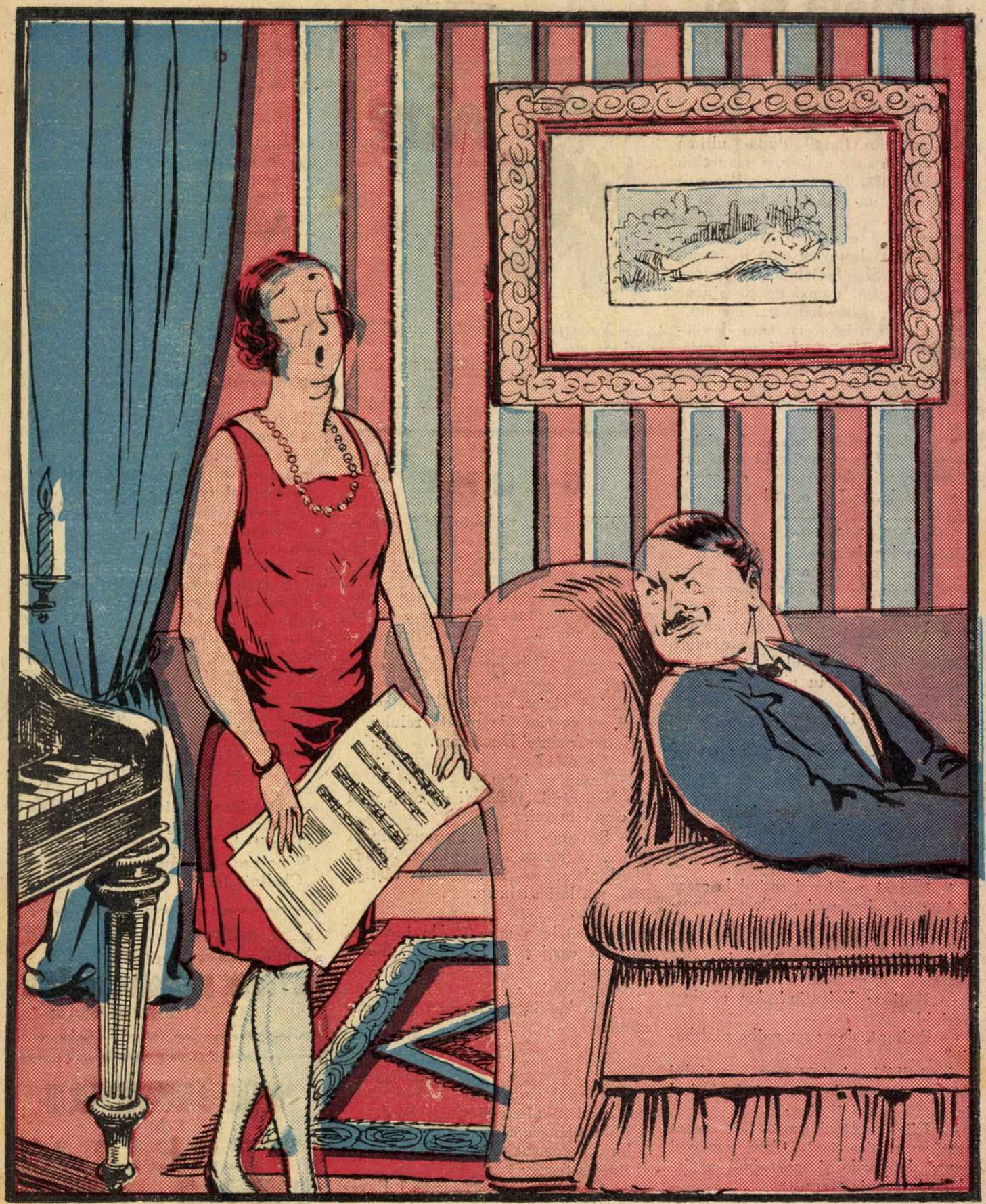

—Când cânt te superi, și totuși ai vrea să fiu o stea.....
—Bine înțeles.... cea mai apropiată e la un milion de kilometri !....

ANUL XXXIV. — No 23. 5 lei exemplarul Joi 7 Iunie 1928.

DESELIA

EXISTA ŞI UN EROISM CIVIL

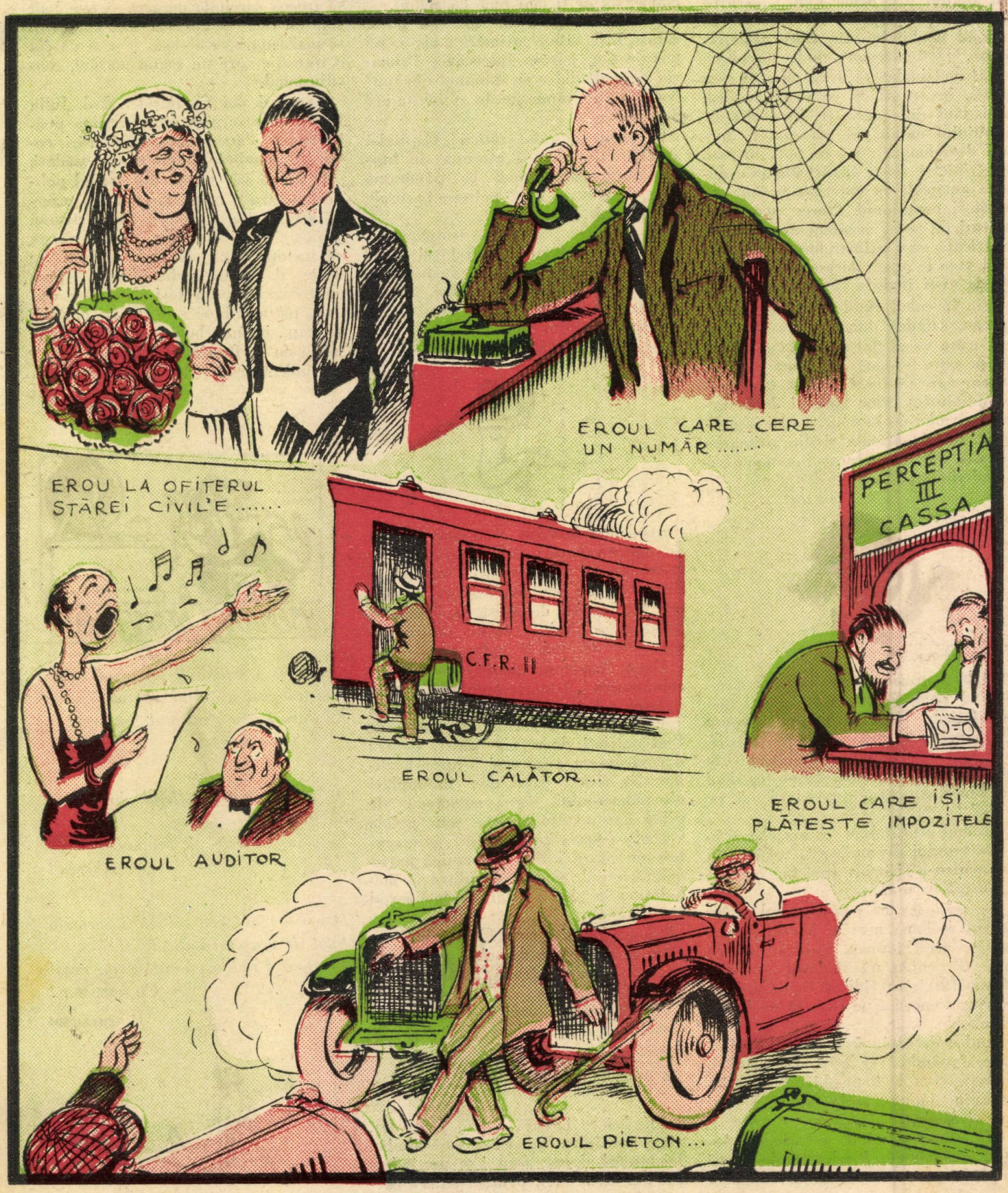

.... Să ne gândim şi la bieţii eroi de toate zilele.....

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII

CRONICA SĂPTĂMÂNEI

Evenimentele cele mai interesante din timpul din urmă s'au... învârtit împrejurul Primăriei. In special cu prilejul imobilului din calea Rahovei (imob. Dattelkremer) unde circulaţia e atât de stingherită în cât nici nu poţi să te... învârteşti. Şi cu toate acestea, tămbălăul din presă şi din şedinţele consiliului municipal, au arătat tocmai deandoasele: că te poţi învârti. Bine înţeles dacă învârteala nu te duce la ameţeală în care caz trebue să vomitezi comisionul. Noroc pentru cei apucaţi de acest accident al crizei de învârteală că e primar un medic, care dacă vrea le poate da un contra vomitiv, ca să-şi înghiţă la loc comisionul.

Asta în cazul când avem un doctor primar. Fiindcă dacă am avea (nu ştiu, n'am vărut dar se poate să existe şi aşa ceva!) dacă am avea zic, un Primar care să fie şi doctor, le-ar putea adminstra celor apucaţi de învârteală un ulei de croton, ca să iasă afară... din învârteală şi din primărie. Această administrare ar însemna o bună administraţie...

De la o vreme ne-au îndrăgit streinii. Nu ungurii nici ruşii şi nici măcar italienii. Ci artiştii din diverse ţări superioare nouă sub acest aspect, care vin să ne ofere exhibiţiuni în schimbul leilor noştri. Semn că leul stă bine, sau că — e jelanie şi pe la ei?

Ultimul e un talian, care se bagă în ţeava tunului de unde este asvârlit în aer pentru a fi prins apoi într'o plasă şi purtat în urale.

Un meşteşug ca oricare altul. Dar pentru reclama acestui leuofil (întrebuinţez acest termen, fiindcă ştim că italienii pentru un moment nu sunt ...francofili) s'au ridicat în Capitală paravane enorme pe care să se lipească afişele.

Unul e drept în faţa Cercului Militar, astupându-i vederea. Iar altul îl acoperă complect pe bietul d. Botescu, în piaţa cu acelaş nume. Şi mai sunt şi altele.

(Nu citez pe cel de pe ulucile Arcului de triumf, fiindcă acolo, dacă s'ar înfăşura toată Umilirea Naţională de ipsos în afişe de indiferent ce reclame, tot ar fi mai bine ca acum).

Ori, aceste paravane nu s'au putut ridica fără ştirea primăriei ale cărei pavaje s'au găurit. Intrucât e Primăria atâta de dulce cu italianul din tun? Nu cumva rămneşte la o invitaţie? S'o facă.

Şi rând pe rând tăticii Capitalei asvârliţi din tun să ateriseze în braţele poporului adunat la panoramă care desigur că-i va petrece în urale după merit.

In definitiv, dacă avem trotuare, canale, apă şi lumină, spitale şi azile, de ce nu ne-am ocupa şi de bâlciuri. E tot pentru binele poporului, pentru distrarea lui.

Aviz domnului Berceanu!

Academia Română a căpătat un dar de mare valoare: câteva discuri de gramofon pe care se află imprimate discursuri de ale marelui Ion Brătianu. Ne servim de acest fapt pios şi nobil aici, fiindcă gândul nostru jucăuş fuge alături la extreme.

Dacă Academia poate deacum încolo păstra „Vocea stăpânului" cum ar zice cei ce sufăr de neajungere la putere şi vocile bărbaţilor noştri de Stat patrioţi, de ce n'ar păstra pentru documentarea viitorului asupra hazlilor dar totuşi jalnicelor întâmplări ale momentului, vocea monotonă de pildă a unui Madgearu, sau gafele verbale (specialitatea casei) agrementate cu citaţii latine şi fonetică particulară, cu dramatismul ridicol şi melodrama în glas a d-lui Vaida-Voevod şi soţii?

După cum s'a spus, Caragiale a murit prea de vreme, dar cine garantează că nu se va reîntrupa peste 50—100 ani?

Ar găsi atunci pentru literatura viitorului nu numai slova ci şi discurile deagata...

•

Fiindcă se însoară Primo de Rivera, viaţa politică a Spaniei se va schimba. Dictatorul doreşe (sau i-se pretinde?) doi ani de repaos, pentru primele delicii ale căsniciei. Deaceia el caută să treacă sarcinile pe care şi le-a luat faţă de Rege şi Ţară pe alte mâini. Şi se mai spune că aceasta n'ar fi de cât o transiţie spre un regim normal, constituţional.

Avem şi noi un burlac. E d. Iuliu Maniu care se prăpădeşte acuma pentru binele Patriei, în plecări-sosiri, comisii şi comitete, adunări şi... scăderi.

O nuntă l'ar scoate din cadrul politicei pentru o vreme şi poate că rezerva şefului i-ar atrage şi pe partizani. Ţara ar folosi de sigur. Acuma să nu vă închipuiţi că sbătându-se cum se sbate, d. Maniu primejdueşte prea mult viaţa acestei ţări. Nu. Dar oricum, tot mai bine i-ar sta cu cununii pe cap, jucând Isaiia dănţuieşte de mână cu d. Brătianu...

Fiindcă naşul şi l-a găsit de mult!

Tr. U. Badurul

Cristescu a schimbat un ideal
Şi-a adoptat un altul: berea!
Ea duce la un scop mult mai real:
Averea!

Şi pentru că-ii e sufletul abraş
Să nu-l înnece fierea
Se mângâie c'un alt înaintaş
Gherea!

Dar Gherea făcea critici şi sarmale
Egal de reuşite: autor!
Pe când Cristescu vinde ţapi, regale
Ca negustor!

Turandot

LA MOŞI

— Să mergem şi noi la Moşi, nenicule !

— Păi să mergem, ce-are face. Dar va să zică vine şi Năică şi Ciupitu ?

— Aşa ne-am înţeleseră. Ne găsim Ambasaderi... Vine şi Florică...

Şi coana Siţa Pitpalac şi dumnealui, nea Niţă, au început să se gătească.

Coana Siţa s'a spălat pe picioare, şi-a tăiat unghiile, s'a spălat pe gât cu săpun, — că aşa pe obraz se spală cu apă 'mneaei în toate zilele — şi-a scos papiotele, şi după ce a dat cu destulă cremă, şi-a făcut obrazul şi buzele cu roşu.

Când a fost la îmbrăcat :

— Nenicule, încheie-mi tu botonu ăsta la rochie...

Şi nea Niţă care îşi trăgea nădragii de sărbătoare :

— Acuşica Siţico, numa să-mi pui...

— Ce să-ţi pui... Uite, încheie-mă colea...

Şi nea Niţă a alergat să o închee.

Abia şi-a tras pantalonii şi coana Siţa :

— Nenicule, ia închee-mă colea la bluză.

Şi atunci nea Niţă şi-a eşit din fire.

— Ia mai lasă-mă madam, că nu eşti mireasă...

— Ce mircasă, musiu ; asta va să zică mireasă dacă eşti complezant cu o persoană ?...

Şi pe nea Niţă l-a atins vorba.

— Este damă, dom'le, aşa e ; chiar nevasta ta să fie, da' e damă.

Şi s'a executat din nou.

— Da' Niţişor s'a îmbrăcat ? Linico, ce faci acolo ? a strigat coana Siţa către copii.

Şi când au fost gata, cu copii cu tot au pornit, ca la hagialâc, la tramvai. Nea Niţă s'a oprit în colţ la „Steag" ca să schimbe mărunte şi coana Siţa a aşteptat în stradă, cu copiii. Şi după ce nea Niţă a schimbat.... şi câteva ţoiuri de ţuică, ca să poată face comparaţia cu „zăpăceala" pe care o s'o bea la Moşi, au apucat tramvaiul.

— Bine, nenicule, da' stătuşi, nu glumă...

Şi a oftat dumneaei că are aşa bărbat. Dar imediat şi-a luminat sufletul : dacă n'ar mai fi şi Florică ăla care să mă mai „dixtreze" aş fi o nenorocită în igzistenţa mea... şi-a zis dânsa şi şi-a risipit momentan amărăciunea.

Nea Niţă luase niţel damf. Băuse la repezeală patru cinzecuri de ţuică şi era vesel.

— Hei, dom'le condicter, patru la franc sau cât ? Că suntem patru... să trăim !

Conductorul grav, nu răspunse nimic, dar strigă sentenţios :

— Taxa, dom'lor ! Cine nu mai are bilete !

— Dacă mă laşi să încalic pe murg, dau un pol dă „presoană". M'auzi ?

In gura Moşilor, — ca în gura Moşilor : tramvae, trăsuri, lume peste lume, baloane, fasoane, cucoane, etc.

— Măi să fie ! face nea Niţă. Unde o să mai găsim noi pe alde Itidentu sau pe Ciupitu ?

— Lasă că-i găsim, n'avea grijă ! zise coana Siţa care fixase cu alde Florică şi ceasul şi locul unde să se găsească.

Când să zică nea Niţă :

— Haide Siţico, să luăm câte o *idee* la un muntean d'ăştia, hop ! Năică Itidentu cu Miţa lui, iacă şi pe Ciupitu cu Ciupitina... o nuntă întreagă.

— Păi aşa, mă nentule, mai înţeleg şi io ; va să zică o facem, ca la Moşi ?...

— O facem nea Niţă, cum să n'o facem ? exclamă vesel Florică după ce sărută ceremonios mâna coanei Siţa.

Şi o porniră cu toţii în infernul târgului. Nea Niţă în capul trupei, coana Siţica cu Florică şi ceilalţi...

— Haide, colea la Munteanu ! zice nea Niţă, după ce face câţiva paşi.

— Să mergem nea Niţă, că n'are haz aminteri. Să vii la Moşi şi să nu bei ţuică, e lucru pă dos.

Femeile că nu, Florică de complezenţă : „lasă, madam Pitpalac, c'aşa e la Moşi" — şi în sfârşit se opriră cu toţii la Munteanu. Un rând nea Niţă, un rând Năică, şi să vie nişte mititei, apoi alt rând Florică şi ia să aducă şi nişte pâine, aşa ca să ia mititelul...

Dar Florică :

— Păi, nene Niţă, dacă e vorbirea să nu mai mâncăm la Ambasaderi, păi s'o luăm ca lumea, să comandăm cevaş.

— Comandă, musiu ! zice Năică.

Coana Siţa şi coana Miţa stau cam bosumflate.

— Bine, oamenilor, dar o luarăţi prea pe repezeală, observă coana Siţa.

— P'ormă, completă coana Miţa, era altcevaş la Ambasaderi...

— Ia lasă, madam, că acolo te jupoaie ! protestară bărbaţii.

Lui Florică îi era tot una : numai să fie lângă coana Siţica când s'o pili nea Niţă.

Şi rândurile de ţuică se repetară. Şi afară cald, cald să mori...

— Ia să pue nişte fleici ! comandă Florică.

— Mie să-mi mai dea un cârnat ! ceru coana Siţica.

— Mâncăm, n'am ce zice, da' de băut ? obiectă nea Niţă.

— Să vie o juma de kilometru că ne păcălesc ăştia, aşa cu ţoiul ! comandă Năică.

Se strânseră multe rânduri, rânduri de ţuică. Bărbaţii erau — cum îi şade bine omului în Moşi, coana Miţa melancolică că aşa se face dumneaei când prinde cevaş la limbă, iar coana Siţa în extaz, în reverie, ca amorezată la 19 ani... Florică poet romanţios, cu cravată verde, cu haine bej, cu pălăriuţă cu fundă la spate, cu colţi pe frunte...

...Şi nea Niţă era crup. Năică tun, Ciupitu mort... Copiii aţipiseră pe masa de-alături... Femeile cu chef şi cu draci. Coana Siţica încalte avea nişte ochi „minangolici" şi umezi de simţeai că te îmbolnăveşti de reumatism uitându-te la ei...

BIBLIOTECA UNIVERSITĂŢII IAŞI

Se creiază

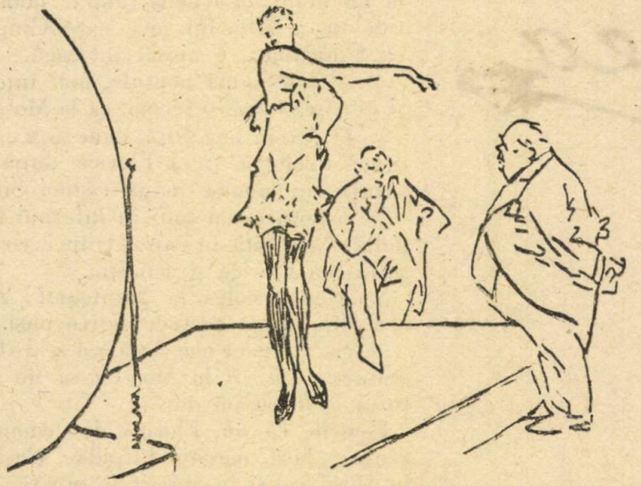

— *Așa dar, drăguțo, acum vom încerca să creiăm cu ajutorul d-tale moda din 1928.*

— *Să încercăm, poate să ne întoarcem la moda rochiilor lungi, încheiate până sus... Crezi, că doamnele se vor opune?*

— Nenicule, se rugă ea la un moment de dumnealui... Să ne ducem și noi femeile pân Moși, să ne uităm pe la panarame...

— Să te uiți tu singură la panaramă? Da' ce ești nebună, madam!

— Nu, nenicule, mergem cu Florică să ne uităm!

— Atunci alaboner! sughiță nea Niță care mai comandă cevaș zăpăceală.

Florică luă brațul coani Siți și împreună cu Ciupitina și a lu Năică să vârâră în vultoarea de lume.

— Cum să ne cărăm? făcu semn cu cotu Florică coanei Sițica după câtva umblet și când fu mai la înghesuială.

— Iote! făcu coana Sițica.

...Și se pierdură de tovarășe ca un vis frumos.

. . . . . .

Târziu, când s'au întors de pe șoseaua Colentina, la Munteanu, cu cei trei bărbați se întâmplase o minune a contrastului cu nota obicinuită de gălăgie a târgului Moșilor: cei trei bărbați erau cu desăvârșire *muți!* Nu mai puteau să articuleze nici o vorbuliță. Doar Mița Itidentu și Ciupitina, erau așa de guralive că nu mai găseau cuvinte cum să spurce pe Sițica:

— Să-ți fie rușine, madam Siță, că ne lași ca pe niște proaste să umblăm tot târgul după 'mneatale. Auzi colo vorbă, să se uite cinevaș la panaramă două ceasuri! Or era dracu cu coarne acolo?

Dracu nu, dar coarne da, și-a zis în gând Florică triumfător și a ridicat de braț pe nea Niță să-l urce în droșcă.

A doua zi nea Niță spunea în curte vecinilor că „mă, nentule, dar am petrecutără eri la Moși cevaș de speriat. A fost o frumusețe, măi vericule! O să ne rămâie amintire de suvenir, parol".

Costache Glumici

PE HÂRTIE

— *„Ma danciuci! veniți la tetea,*
Ca sa va spuie ceva";
Astfel s'adresă țiganul
Când în șatra lui intra.
— *„De mâncare ne dai-poate?"*
Zis-au puradeii 'n cor
— *„Ba iaca mai lasă hasta...*
„Pa Regele-l văzui... sa mor.
„Sa ținea el tare mândru
„Pe un cal, numai da foc;
„Par'că era Dumnezelea...
„Dar eu nu stătui pa loc;
„Ii mângâiai nițel calul...
„Pe el îl mai mângâiai,
„Intrebai și de Regină
„Și d'ăi d'acasă... 'ntrebai".
— *„Și ți-a dat ceva, măi tete-o"?*
(Intrebă dănciucu-ăl mic)
Vr'o doui leușori sau patru...
Hori nu ți-o fi dat nimic?!
— *„Mi-ar fi dat, ca bun el este...*
Mi-ar fi dat poate și-o mie,
Dar nu avea banii la dânsul
Ca'l văzui doar... „pe hârtie".

T. Sandiny

Mofturi

Semnul.

— Ce? Vrei să divorțezi? Parcă trăiați fericiți!

— Nevastă-mea are un neg d'asupra genunchiului și asta mi-a spus-o ieri prietenul meu Ionel.

□

Filozofie pe câmpul de alergări.

— Când pierd, mă necăjesc. Când câștig, mă necăjesc iar de ce n'am pariat o sumă mai mare.

□

Critică.

— Dragă, prietena mea mi-a spus că sunt leită tu.

— Și tu ce i-ai spus?

— Nimic. Dar de atunci nu mai vorbesc cu ea.

□

După chef.

— Nu mai face atâta gălăgie. Și mai ales ce mai cauți pe stradă la ora asta?

— Locuința mea.

□

Antidot.

— Dar ce faceți aici? întrebă dascălul văzând cum micul Aurel dă prietenului său să mănânce hârtie sugătoare.

— A băut cerneală!

□

Eva desamăgită

— Ce splendidă singurătatea asta, Ana. Nu se vede nici un bărbat.

— Atunci la ce m'am îmbrăcat așa de elegant?

moda nouă

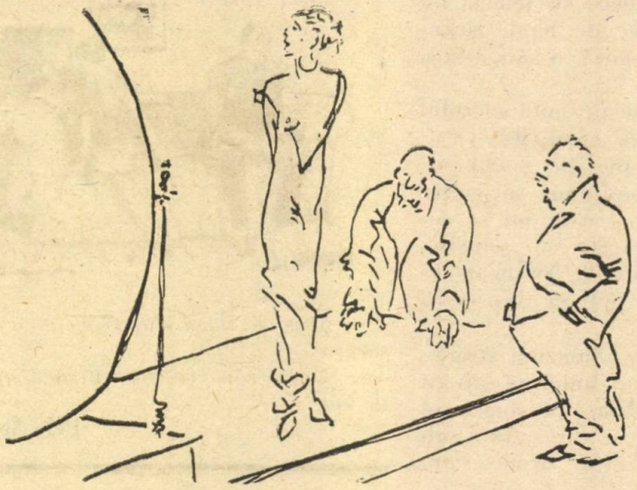

Așa dar, poate sus ceva decoltat?...

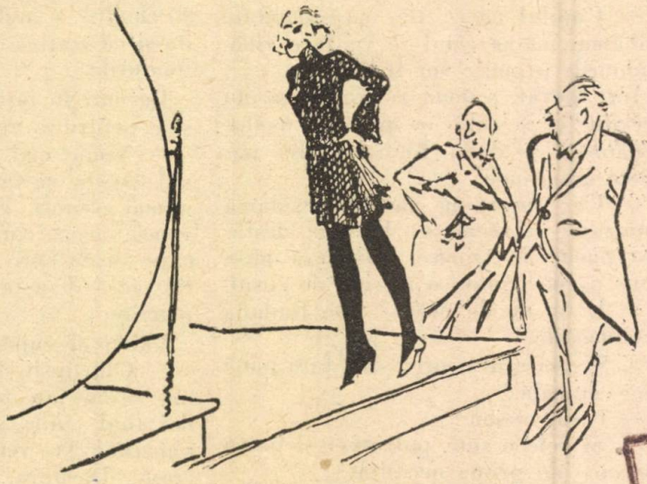

Sau mai bine jos scurt?...

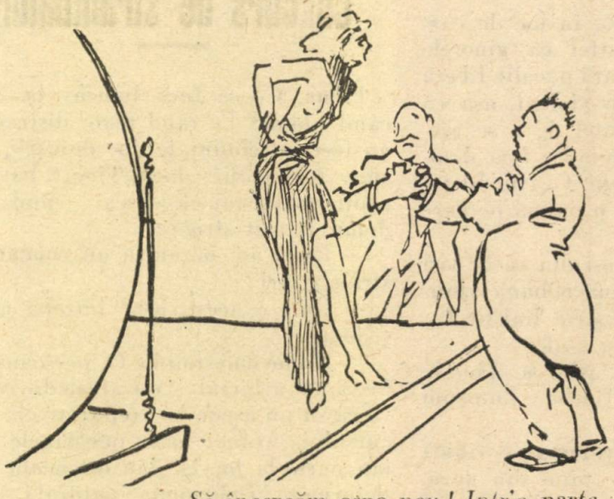

Să încercăm ceva nou! Într'o parte, scurtă și încheiată până sus; în cealaltă, lungă și decoltată...

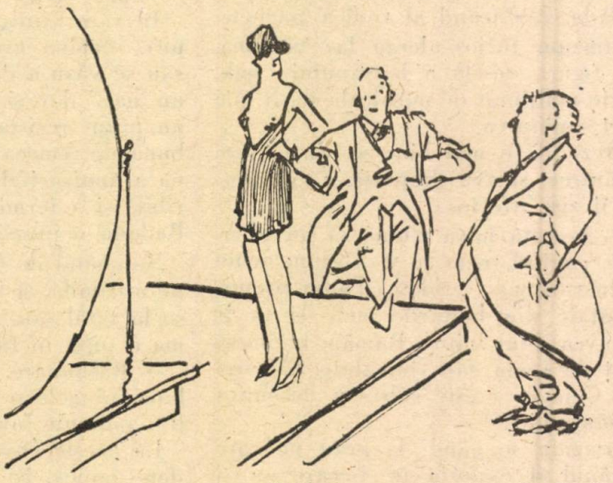

— Tot nu merge? Atunci, rămânem la scurtă și decoltată.

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII

Șahama, Zumzum și Radada

Era odată, într'o țară tunisiană, un bătrân care se numea Șahama. El purta titlul de șeih, cu toate că după ocupația franceză, nu mai avea grije să facă războaie, ci se îndeletnicea cu exploatarea pământurilor sale, astfel că averea sa era considerabilă. Cu toate acestea, Șahama trăia cu multă prudență, purtând trei sezoane același burnuz, și ne dând săracilor decât copioase bine-cuvântări.

Fericirea sa ar fi fost perfectă dacă nu ar fi avut o fată, căpătată dintr'o căsătorie îndepărtată.

Era o persoană pe care maturitatea o făcuse sucită în ultimul grad.

Ea nu înceta să turbure liniștea demnului său părinte așa că singura rugăciune ce adresa cerului era următoarea:

— „Dumnezeul meu, fă ca un imbecil să se amorezeze de fiica mea Radada!".

Această rugăciune fu ascultată. Într'o bună zi, cu ocazia unei serbări, un anume Zumzum, aflând de bogăția șeikului Șahama, avu curajul să facă curte temutei moștenitoare și pe urmă o ceru în căsătorie. Șeikul în culmea fericirei dădu bine-cuvântarea sa. Dar ori cât de fericit era să lichideze cu Radada, ținea prea mult la averea sa, ca să lase cea mai mică parcelă în mâinile lui Zumzum.

Astfel, când acesta, în ajunul căsătoriei, îl întrebă respectos, ce avantaje materiale acordă fiicei sale, acesta răspunse majestos:

— Fiica mea va primi dela mine, cadouri nestimate, alese cu grije printre bogățiile științei moderne. Eu îi voi face trei cadouri: mai întâi o mașină de cusut; al doilea un aparat cu care se scrie fără pană sau cerneală, în sfârșit, pentru a vă aranja menajul vostru, o sută patru zeci și patru obiecte de prima necesitate.

Ginerile se strâmbă puțin și întrebă din nou:

— Și din bunurile tale, aflătoare sub soare, tată, ce parte ne faci?

Șahama, mereu majestos, răspunse:

— Am să-ți dau, fiul meu, jumătate din recolta mea.

Zumzum mulțumi călduros socrului său și alergă să dea ordine pentru ca nunta să nu lase nimic de dorit. Și într'adevăr, nimic nu lipsi. Radada gătită ca un cal de război, lua aere de modestie simulând emoțiunea. Cât despre Zumzum, nu se gândea decât la dotă.

Spre seară, luând lă o parte pe so-

crul său, riscă o timidă aluzie asupra bogăţiilor ştiinţei aşa de pompos anunţate.

— Copilul meu, zise cu bunătate Şahama, mâine când se va face ziuă, cadourile promise vor fi la voi.

Intr'adevăr, a doua zi dimineaţa, un servitor al şeicului se prezintă noilor căsătoriţi şi dădu Radadei, trei pachete minuscule.

— Ce înseamnă asta? exclamă Zumzum, în vreme ce Radada desfăcea pachetele trimise, tatăl tău mi-a spus că ne trimite o maşină de cusut.

— E un ac de cusut! zise Radada încremenită.

— Şi aparatul pentru scris fără pană nici cerneală?

— E un creion!

— Şi cele o sută patruzeci şi patru obiecte de prima necesitate?

— Sunt o sută patru zeci şi patru nasturi de pantaloni, constată amărâtă Radada, desfăcând al treilea pachet.

Zumzum furios alergă la Şahama, dar figura veselă a bătrânului şeik, foarte mulţumit de păcăleala sa, îi tăie scurt supărarea.

Crezu că e mai bine să disimuleze supărarea, şi avu dreptate, căci Şahama îi zise afectos:

— Această mică glumă să nu te supere, copilul meu, şi să vorbim acum de lucruri mai serioase. Ţi-am promis jumătate din bunurile mele şi tu le vei avea anul viitor. Rămâne la tine să alegi de acum care jumătate. Ce vrei tu? Ceia ce creşte sub sau deasupra pământului?

Zumzum se gândi la grâu pe care bătrânul îl exporta în fiecare an şi răspunse:

— Prefer ceia ce creşte deasupra.

— Ai cuvântul meu, zise şeikul. Poţi acum să pleci în voiaj de nuntă. Când te vei înapoia, împărţeala va fi făcută.

Zumzum liniştit plecă cu femeia lui şi cheltui o mulţime de bani, zicându-şi că zestrea promisă, o să-i refacă fondurile.

Revenit în ţară, se presintă socrului său pentru a regula conturile.

— Nimic mai drept, zise şeicul: anul acesta m'am mulţumit să cultiv numai cartofi. Partea care mi se cuvenea, aceia care creşte sub pământ, e pe drum spre Europa. Nu m'am atins însă de-a ta şi poţi să ţi-o iei în primire.

Vânăt de supărare, Zumzum strigă:

— Om lipsit de credinţă, să ştii că am să-mi iau revanşa. Te somez să dai anul viitor, partea care creşte sub pământ! Tu vei păstra aceia care creşte deasupra.

— Voinţa ta se va face! pronunţă Şahama supus.

In vara viitoare însă, în loc de cartofi, semănă grâu, astfel că ginerele său se văzu a doua oară păcălit. El era un naiv dar şi foarte violent, aşa că nu putu rezista dorinţei de a se răsbuna pe femeea sa Radada, fică demnă a unui astfel de tată. Cearta fu teribilă şi se termină cu o palmă pe care Radada o încasă.

Spumând de furie, eşi din casă, sări pe o cămilă, şi în goană nebună ajunse la tatăl său, care foarte liniştit fuma o pipă în faţa casei sale.

— Răsbunare, tată! urlă ea. Ţine-te bine, sângele o să-ţi fiarbă: Zumzum ţi-a pălmuit fata!

La aceste cuvinte Şahama se ridică depe bancă, îşi scoase pipa din gură, şi administră Radadei o palmă la fel cu aceia care o mai primise zicându-i:

— Ah! mi-a pălmuit fata! Ei bine, eu i-am pălmuit femeea. Suntem chit! Poţi să pleci!

— *Nu mă săruta! Poate să ne vadă şoferul.*

— *D'apoi, el e obişnuit cu d'alde astea.*

— *Acesta nu... e tata.*

Le Rire

INJECŢII

Cu gulere, cravate, nu se'mpacă
Tovarăşii care şi-au luat-o 'n cap
Dar o să-şi calce pe prinţip Cristescu
C'a să nu pună „guler" nici la ţap?

E-adevărat ce-am auzit?
M'a prins mirarea colosal.
Cristescu cic'a 'nebunit:
Pune grătar... naţional!...

Doctor Drasch

FRĂŢIORUL

— *Ştiu că, dacă n'aş fi eu aici, te-ar săruta.*

— *Copil rău crescut! Pleacă numai de cât!*

Pêle Mêle

Concurs de strâmbături

Ploua. Ce să facă lumea la ţară când ploua? Pe rând toate distracţiile au fost întrebuinţate, joc de cărţi, muzică, declamaţie, dans. Tineri, bătrâni, copii, toată lumea căsca, când un domn iscusit strigă:

— Dacă am organiza un concurs de strâmbături?

— Cum e acest, joc? întrebă un asistent.

— Nimic mai simplu. O persoană reprezintă arbitrul şi ese afară din cameră ca să nu asiste la preparativele concursului. Atunci toate persoanele care iau parte la joc îşi dau osteneala să-şi deformeze fizionomia naturală, spre a realiza fiecare strâmbătura cea mai extraordinară posibilă. Pe urmă arbitrul este introdus şi decernă premiul celei mai reuşite strâmbături, adică aceluia care va reuşi să se facă mai hidos, mai urât.

Asistenţa aplaudă. Tânărul care propusese jocul eşi din sală, pe urmă tineri şi bătrâni, afară de câteva doam ne în etate, care nu voiră să ia parte la joc, începură să se strâmbe cum puteau mai bine.

La un semnal convenit, arbitrul intră. Toată lumea imobilă şi strâmbată aştepta în nemişcare sentinţa arbitrului. Grav, acesta se plimbă cu paşi înceţi, examinând pe fiecare în parte; pe urmă, după o inspecţie minuţioasă, se plantă în faţa unei doamne care nu aparţinea nici primei nici secundei tinereţi, o doamnă care era de o urâţenie înspăimântătoare şi zise:

— Fără discuţie, dv. doamnă vi se cuvine premiul!

La aceste cuvinte, doamna, pe un ton din cele mai neplăcute, răspunse:

— Dar, domnule, eu nu am luat parte la concurs!....

SOȚII ICSESCU LA MOȘI

— *Nu mai am bani nici de tramvai.*
— *Las' pe mine, bobocule!*

— *Când îți spun că are 9 ani!....*

Desen de **René Giffey**

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

HUMOR

Un creditor puțin asigurat.

Intr'o zi, un croitor, întâlni pe stradă un datornic de la care nu mai spera să ia banii.

— In sfârșit, domnule, te-am găsit. Imi datorezi o sumă însmnată. Te rog să mi-o dai, sau dacă n'ai tot, dă-mi un acont.

— Dar n'am bani la mine. La sfârșitul lunei iau leafa și-ți plătesc.

— La sfârșitul lunei sunt sigur că nu vei fi acasă.

— Atunci n'ai încredere în mine?

— Nu, m'ai păcălit de atâtea ori! Te rog să-mi iscălești o chitanță. Cu această chitanță îmi voi putea scoate banii dacă nu-mi plătești de bună voe. Intrară amândoi într'un birou de poștă. Creditorul se supune dorinței croitorului și-i iscălește o chitanță.

— Cât te-a costat hârtia asta?

— Cinci lei.

— Ei bine, acum nu mai valorează nimic!

■

— Vezi ceasul ăsta? zicea Bourescu prietenului său. Ei bine, eri mi-a căzut în lacul Cișmigiului.

— La margine?

— Nu, chiar în mijloc. Mă plimbam cu barca.

— Cum dracu ai făcut atunci să-l regăsești?

— E foarte simplu: am căzut și eu cu el.

■

Viteza sunetului.

Examinatorul. — Spune tinere, cu câtă rapiditate se transmite sunetul?

Concurentul (încet). — Asta depinde domnule. Sunetul clopotului mesei ajunge mai repede la timpan ca sunetul deșteptătorului. Se întâmplă chiar că acesta din urmă este așa de slab că nu are nici forța să te deștepte.

■

La cafenea.

— Ascultă chelner, asta numiți voi un pahar de Malaga? Nu e nici un păhărel de lichior. Asta e un degetar.

— Domnule, devizul localului e să menajem sănătatea clienților.

■

Două greșeli... cu voință.

Editorul Jules Ricordi și ilustrul compositor Puccini erau supărați pentru că acesta din urmă refuzase să scrie muzica unui livret propus de editor.

Or, Crăciunul sosia. Cei doui prieteni obișnuiau să-și trimeată reciproc câte un dar de sărbători. Ricordi dorea să nu strice tradiția, dar era reținut de mândria sa care îi interzicea un gest de împăcare. La urmă, se decise să trimeată lui Puccini un splendid *paté de foie gras* și a doua zi trimise următoarea telegramă:

„*Paté de foie*" expediat din greșeală. I. Ricordi".

Imediat Puccini răspunse printr'o altă telegramă:

„Delicios *paté de foie gras* mâncat din greșeală. G. Puccini".

Și pacea se făcu între cei doi prieteni.

■

Soția. — Am fost la doctor. Mi-a examinat limba și mi-a dat un stimulent.

Bărbatul. — Drace! nu pentru limbă, bănuesc!

■

Un cerșetor orb are în mână *Veselia* și o privește cu atenție. Un trecător se oprește și'l întreabă:

— Ești orb și citești *Veselia*.

— Nu citesc... priveam desenele...

FRUMOASA NEGUSTOREASA

— *Și cui vinzi acele de cap?*

— *Dar... la domni bătrâni ca d-ta!*

Le Rire

Definiție.

Un profesor grav întreabă pe un elev la probele de fizică:

— Ce este muzica?

Elevul răspunde fără exitare:

— Muzica e o artă de distracție. Ori, cum noi nu suntem aci ca să ne distrăm, dacă doriți, să trecem la altceva.

Examinatorul încântat de atât spirit, surâse și elevul fu admis.

■

La secție.

— Cine te-a adus aci?

— Doi sergenți de oraș, domnule comisar.

— Din cauza beției, de sigur?

— Probabil, domnule comisar, am observat că amândoi erau beți cocă.

■

Noroc.

— Eu o singură dată n'am pierdut la curse, atunci când mi s'a furat portofelul în înghesuială, la intrare.

■

Proba.

Ea. — Dragul meu logodnic, spune-mi, ai obiceiul când dormi să sforăi?

— Nici odată, scumpa mea.

— De unde știi?

— Am stat o noapte întreagă deștept ca să mă asigur.

■

Stăpâna. — Bine Mariță, îți spusesem să speli geamurile.

Marița. — Le-am spălat coniță, numai că am spălat pe cele dinăuntru ca să puteți privi afară și am lăsat murdare pe cele din stradă ca să nu poată privi nimeni înăuntru!

■

— Frumoase ciuperci! Ași cumpăra dar mi-e teamă. Cum le poți cunoaște dacă nu sunt otrăvite?

— Asta depinde de obișnuință și apoi se cunoaște după ce ai mâncat. Dacă sunt otrăvite, te apucă niște dureri de burtă de dai mâna cu moartea.

— Nu avem nici o greutate să ne căsătorim, tata e preot.
— Hai să încercăm, tata e avocat.

Desen de **F. Fabiano**

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

Boala președintelui

— Ce etate aveți, domnule președinte?

— Cincizeci de ani în curând!...

Doctorul se gândi un moment.

Aceasta se petrecea în biroul președintelui de tribunal Rudescu.

De câtă-va vreme, președintele avea amețeli, slăbiciuni, sufocări, și rugase pe doctor să vie să-l examineze.

După puțină gândire doctorul zise:

— Văd ce este! Suntem în primăvară, domnule președinte, iertați-mă, dar trebue să vă spun ar trebui să fiți mai tandru cu soția dv.

La aceste cuvinte, președintele sări în sus.

— Cum! nu cunoști pe soția mea?

E drept că doamna președintă, nu putea să inspire apropieri: slabă, uscată, cu nasul lung și ascuțit, ochii mici ca de șoarec, era de o urâțenie nespusă.

Doctorul avu un gest vag:

— Atunci ia purgativ!

— Prefer purgativul, declară președintele.

Și doctorul îi semnă o rețetă de patruzeci de grame ricină.

■

Chiar în seara aceia, președintele eșind dela tribunal, se opri la farmacia Grozeanu, cu scop să cumpere unt de ricină. Farmacistul lipsea și soția lui care ținea locul și de casieră îl servi.

Farmacista era ceiace se poate numi o superbă creatură.

— Drace... își zise președintele, dacă ași avea acasă o astfel de femeiușcă n'ași mai recurge la asemenea bazaconii.

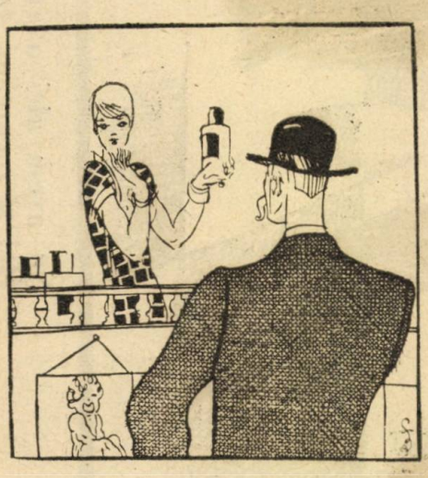

Și sub stăpânirea acestei idei, aruncă o privire surâzătoare farmacistei.

Aceasta umplând sticluța cu ricină, i-o dădu, în vreme ce un suspin eșea din pieptul său.

Spunând drept, președintele era un bărbat frumos, și farmacista nu putea să vadă un bărbat frumos, fără să se gândească la sărmanul Grozeanu care avea un fizic cât se poate de antipatic. Dacă nu-l înșelase până acuma, e că nu i se prezentase ocazia.

Dar nu e nevoe cred să spun că două inimi de sex contrariu care suspină fiecare de partea sa, nu sunt departe de a se înțelege. Președintele și farmacista se înțeleseseră așa de bine, că untul de ricină deveni complect inutil și că după câtva timp, doctorul întâlnind pe președinte, și văzând că are o mină superbă, îl întrebă:

— Ei bine? Văd că purgativul ți-a făcut bine!

Președintele surâse:

— Mai mult decât te așteptai!...

■

Din nenorocire, viața ar fi prea frumoasă dacă lucrurile ar merge liniștit drumul lor.

D-na președintă sfârși prin a afla în ce mod se purgează bărbatul său, și Grozeanu fu informat în ce mod nevasta lui înțelegea să dea purgative clienților. Și amândoi jurară să se răsbune!...

D-na Grozeanu avea ca zestre o vie în apropierea Bucureștilor. Această vie avea un pavilion închis. Aci luase obiceiul farmacista și președintele să petreacă câteva ore fericite, departe de ochii indiscreți.

In dimineața când avea loc întâlnirea, un aprod dela tribunal venea la farmacie și cerea:

— Vă rog să-mi dați o porție de unt de ricină pentru d-nul președinte.

Grozeanu și soția președintelui ho tărîră ca în prima zi când aprodul va veni după purgativ, să se ducă împreună la vie, ca să-i surprindă.

D-na președintă care nu glumea de loc, se armă cu un revolver, iar farmacistul băgă în buzunar un flacon cu vitriol.

Ei ajunseră la vie, luară precauțiuni infinite, deschiseră poarta ca niște rău făcători cari au teamă să nu fie surprinși, și dădură năvală înăuntru: nimeni!...

Indrăgostiții nu sosiseră încă!

— Am sosit prea de vreme. Să așteptăm!

Ei se ascunseră într'un boschet care era alături de pavilion. Aci, tot așteptând pe culpabili, începură să-și istorisească necazurile! D-na președintă se plânse de dispretul bărbatului ei, farmacistul de indiferența femeei sale.

D-na președintă era urâtă, dar era femee și tot plângându-se de soarta sa, arunca farmacistului ochiade înflăcărate, care pentru prima oară în viața sa se afla în asemenea petrecere. In scurt farmacistul și nevasta președintelui sfârșiră prin a se înțelege și ei de minune, așa că fără a'și da seama, se găsiră unul în brațele altuia. In acel moment o voce răsună:

— V'am prins, mizerabili ce sunteți!

Era președintele care sosea cu întârziere la rendez-vous, și care nu primise bilețelul farmcistei în care îi spunea că nu poate veni în ziua aceia la întâlnire.

Președintele făcu atâta sgomot că vierii care lucrau, alergară să vadă ce este și scandalul fu patent.

■

In urma acestui eveniment, președintele se despărți de nedemna sa soție, iar farmacistul intentă și el proces de divorț. Astfel lucrurile se aranjară după dorința tuturor și președintele nu a mai avut nevoe să ia purgativ!

Constatări

Inginerul Zacchini (Omul proectil) se va produce lăsându-se a fi aruncat din tun la 50—100 metri înălțime.

Atâtea vorbe, ce-altă dată
Și-aveau însemnătatea lor,
Stârnind mirare, râs, ocară,
In fața întregului popor.

Azi și-au pierdut cu totul rostul,
Chiar ras de vezi un popă'n drum,
Nu tuns, cum se zicea odată,
Nu te mai miră nicide-cum.

Când vezi o damă, ce rochița
Pân'la genuche și-a scurtat,
Să nu-ți închipui că și mintea,
Scurtându-și poala, — și-a dublat.

Ba azi aud de-o noutate:
Cică un om adevărat,
Se bagă'n tun și ca ghiuleaua
E la 'nălțime aruncat.

Și-atunci te'ntreb pe dumneatale,
Mai pot eu oare ca să spun
Vre unui care mă pisează,
De-acuma încolo: dă-te 'n tun!?!

Iorgu

DOAMNA ŞI PREMIERA

Ora 8 : Vezi, că sunt gata. Ora 8 1/2 : Nu sunt punctuală ? Ora 9 : Incă o clipă... Ora 9 1/2: — Acum am pierdut actul I...

Ora 9 3/4: Spune-mi, te rog cum se chiamă piesa. Ora 10 : Cum îţi plac cucoanele, ce decoltate sunt azi ! Ora 10 1/2 ; Unde mergem să supăm ? Miezul nopţii : Ce obositori sunt moderniii.

De ce n'am devenit boxeur !

Dacă în tinereţe aţi asistat la o luptă de box, nu se poate ca la sfârşitul luptei, când învinsul a rămas sau nu pe podea, să nu fi respirat uşor, odată cu învingătorul. Loviturile încasate de cel învins, prea puţin ne interesează.

Aceiaşi fiori i-am avut şi eu când am asistat pentru prima oară la o luptă de box, ba ceva mai mult, m'am hotărît să mă fac boxeur.

Degeaba bietul tata îmi spunea că voi rămâne fără dinţi, că nasul mi se va face cât o pătlăgică, că am şansa să mă aleg cu coastele rupte. Degeaba! Nici chiar când citii în ziar că un boxeur şi-a muşcat limba în două, n'am cedat stăruinţelor lui de-a renunţa.

Imi cumpărai aparatele necesare şi îmi aranjai o cameră specială. M'am interesat care-i cel mai bun maestru, şi i-am devenit elev. Incepui să cunosc championii de toate categoriile şi să mă împrietenesc cu ei.

Eram nelipsit la toate matchurile. De şi în toate matchurile există învins şi învingător, afară de rarele cazuri când luptă se termină la egalitate, nu mi s'a părut nici-odată că eu voi fi cel învins.

Imi alesesem garda lui Blanka, care nu de mult devenise championul Romăniei la categorie semi-grea. Această gardă îmi permitea să-mi ţiu adversarul la distanţă. Joc de picioare aveam şi loviturile le plasam cât se poate de repede. Eram cu alte cuvinte un boxeur de viitor.

Toate aceste calităţi mă făceau să cred că voi deveni dacă nu un Tuney, cel puţin un Paulino. Şi aş fi devenit poate, dacă nu intervenea un „match-aventură în urma căruia mi-a pierit pofta să mai fac box.

Placarde pe străzi, şi ziarele anunţau : „marea gală de box franco-română" Blanka, champion român, contra Semo, champion francez ; era cel mai interesant match al galei.

La această gală asistau toţi sportmanii, şi cum se putea ca tocmai eu să lipsesc.

In seara anunţată venii cu jumătate oră înainte de începere. Ministrul Franţei la Bucureşti, ţinuse să fie şi el prezent. Interesant era că amândoi adversarii deveniseră championi în aceiaş zi, şi acum îşi măsurau puterile. Pronosticurile erau diferite, ambii fiind bine antrenaţi. Ei însişi se temeau unul de altul.

In cabina lui Blanka, toţi prietenii îl încurajau. Semo din contră nu primea pe nimeni, nici chiar pe soţia lui, o nostimă şi drăgălaşe franţuzoaică. El se plimba agitat prin cabină.

Am cunoscut întâi pe menagerul lui, care apoi m'a prezentat nostimei franţuzoaice. Imediat după ce ne prezentă se scuză având să aranjeze unele chestiuni. Atât mie cât şi franţuzoaicei ne păru bine că plecase. Devenirăm imediat prieteni. Pe cât era de blondă, pe atât era de dornică în complimente noua mea cunoştinţă, şi deci trebuia să fiu şi eu la înălţimea gentileţei franceze. Ii făceam complimente chiar exagerate, şi ea nu se arăta de loc supărată, din contră o distra.

Incepu să mi se plângă de soţul ei, pe care trebuia să-l urmeze în tot locul, să stea acasă când el e la antrenament, să se culce de vreme sau să asiste la fiecare match indiferent dacă boxa el sau nu, şi era neglijată din cauza re-

gimului la care el era supus. Viaţa ei ajunsese o continuă corvoadă.

Părăsea Parisul pentru prima oară, şi credea că cel puţin în România se va distra : dar... deziluzie ; era nevoită să se culce de vreme, ca şi acasă. Imi mărturisi chiar, că va divorţa.

Când auzii cum îl descrie pe soţul ei, evitai să-i spun că şi eu voiu deveni boxeur de teamă să nu-i cad antipatic.

Gongul sună şi primul match începu Nici eu şi nici ea nu eram atenţi. In timp ce acei depe ring îşi dădeau sau primeau pumni, noi ne povesteam unul altuia preferinţele. Ea îmi surâdea şi mă strângea discret de mână. Incepusem să ne cunoaştem. Devenisem aşa de intimi, de parcă ne-am fi cunoscut de mult timp.

In sfârşit îşi făcură apariţia pe ring şi vedetele. Spectatorii ovaţionau frenetic.

Gongul sună din nou şi lupta începu. Ambii luptători boxau rezervaţi, cu garda închisă. Fiecare din ei voia să afle loviturile adversarului. Primele două rounduri au fost de studiu pentru pugilişti, şi de plictiseală pentru public, căci nimic nu te enervează mai mult ca atunci când eşti atent să vezi ceva, şi nu vezi nimic. In al treilea round, lupta se începu în adevăratul înţeles al cuvântului.

Galeria nu mai termina :

— „Dăi Blanka" ! striga unul.

— „Nu te lăsa Blanka" ! adăuga altul.

— „Arde-l că-i franţuz" ! şi altele.

Eu urmăream lupta cu atenţie, ea însă ar fi fost mai bucuroasă să vorbim împreună. Era nevoită să se uite şi ea la luptă, dar gândurile îi erau în altă parte. Incercase să-mi vorbească de câteva ori, dar răspunsurile mele scurte o făcură să tacă. A asista la un match pentru ea era cea mai grozavă tortură.

In sfârşit lupta se termină la egalitate. Un oftat prelung îi trădă şi mai mult plictiseala.

„Comitetul Reuniunei" dădea o agapă colegială în onoarea championului francez.

Semo putea acum să-şi piardă noaptea fiindcă nu mai avea de susţinut nici un match în România.

Lucy, soţia lui, pretextă o indispoziţie, pentru a se duce acasă.

Ea îi spuse că n'ar avea nici un rost între atâţia bărbaţi, şi el primi bucuros. Aceste reflexe i se părură lui, încă o dovadă de credinţă.

Cu conducerea ei acasă fusei însărcinat eu, chiar de ea personal, şi natural că primii.

Pe drum îi spusei că voiu veni şi eu la Paris peste câtva timp. Imi răspunse că-i va face o deosebită plăcere să o vizitez, şi-mi dădu două adrese: una a ei şi una a părinţilor ei, de unde eventual aşi putea afla noua ei adresă. Precaută femee ! Pe la jumătatea drumului intrarăm la o bodegă să luăm câte un aperitiv. Când ajunserăm la „Hotel Palace" unde locuia, mă invită sus s'o mai distrez puţin.

Când ne găsirăm singuri amândoi, îmi dădu dovadă cât de gentilă poate fi o femee uneori.

Nici nu ştiu când s'au scurs cele două ore de fericire. Era şi natural să nu stăm de geaba: am încheiat tratatul de alianţă franco-român; am descoperit că între român şi franţuzoaică există o cât mai apropiată asemănare, şi dacă am fi fost capii ţărilor din care făceam parte, le-am fi unit de sigur într'una singură.

Câte cuvinte de iubire n'am cheltuit noi şi câte complimente urmate de sărutări delicioase.

Dar tocmai când delirul era în toi, două bătăi repetate în uşe, ne făcură să ne trezim din vis şi să vedem cât de crudă e realitatea.

— „Soţul meu" ! zise ea aranjându-şi repede părul deranjat şi îmbrăcându-şi robe de chambre-ul.

Eu la rându-mi căutai să-mi îmbrac haina şi să-mi aranjez, cât mai repede părul.

Era o panică de nedescris, parcă ne-ar fi spus cineva că s'a sfârşit pământul.

Bătăile se repetau mai accentuate. Fiecare bătae, în uşe, se înfigea ca o săgeată în inima mea, care să sbătea cu putere, rupând fiecare câte o bucată din ea.

— „Deschide" ! îi zisei eu, ne mai putând prelungi agonia.

Figurile noastre, din cauza dragostei sau a fricii, erau acum roşii.

— „Lucy ! Je suis Georges !"

Ah ! aceste cuvinte mi s'au înfipt ca un stilet, o ultimă lovitură, în inimă. Şi acum când îmi aduc aminte mă cutremur.

In sfârşit îi deschise uşa. El apăru în prag cu figura abătută, a omului căruia i s'a întâmplat ceva. Se opri şi ne privi. Un moment fu deajuns ca să devie un nebun furios. Ii urmăream fiecare gest, ca un condamnat la moarte care asistă la pregătirile propriei lui execuţii. Se repezi la mine ca un leu furios, ei nu-i dădu nici o atenţie. Mă bucuram de favorurile ce se cuvin musafirului nepoftit; de a pleca primul şi de a lua prima bătae, căci şi pe ea cred că a bătut-o.

Schwinguri, crocheuri, directe... toate

— Tată, acum poţi să iei degetul.
— Bine că a dat Dumnezeu. A venit instalatorul ?
— Nu. Dar a luat foc casa !

aceste lovituri pe care când le dai ești admirat, iar când le primești compătimit, eu le simțeam. Un salt peste prag, și eram în afară de... ring. Pe scări mai mult zburam de cât mergeam. Făceam niște salturi demne de invidiat, chiar de o gorilă.

A doua zi m-am sculat târziu. Capul îmi era greu.

Un comisioner îmi aduse un pachețel însoțit de cartea mea de vizită. Desfăcui pachetul, și conținutul mă făcu să-mi reamintesc de aventura... cu o seară înainte. Gulerul și cravata se lăfăeau pe masă ca două medalii de învingător. In grabă uitasem să mi le pun. Cartea de vizită o pierdusem probabil, când îi erătasem ei niște fotografii. Francezul a fost și rămâne cel mai gentil om, chiar atunci când te învinge îți trimete prada lăsată înapoi.

Instinctiv mă dusei în fața oglinzii. Mult timp am stat și m-am admirat. Aveam un ochiu umflat și vânăt, care era așa de îngâmfat de noua lui formă încât nu-mi permitea nici măcar să-l ating. Buza de jos, în semn de admirație pentru ochiul stâng se umflase și ea.

Incet, încet, îmi adusei aminte de patimile mele din ajun. Mi se perindă prin fața ochiului, — aveam numai unul util, — frumoasa mea aventură.

Nu înțelegeam un singur lucru : De ce venise el așa de repede ?

Abea seara când am primit felicitările am aflat motivul. Din cauza unor păreri diferite, Semo se ambiționase și plecase acasă.

Și eu care credeam că ea mă invitase pentru ca el să se antreneze cu maxilarul meu !

In urma acestui match-aventură în sala închisă, m'am vindecat complect de mania boxului.

Trad. de **Bob**

Epigramă

Moșilor

Moși ! Că bine vă mai zise
Mucalitul cetățean ;
Vă treziți și voi... la viață,
Doar odată într'un an !

⊡

Verei

In van ți-aștept căldura,
Dragă vară,
Dar văd c'ai devenit și tu
A-vară !

Ciupac

— *Asta e femeia pe care ai iubi-to ?... și cât a durat ?*
— *Nu știu că n'aveam ceasornic.* Desen de M. Sauvaire

Piere Mac Orlan

Tom Bird, rugbyst și Dolly

Pentrucă aparținea unei echipe gale, care practica rugby, Tom Bird flirta cu Dolly Gray, o micuță domnișoară din Swansea, drăguță și dulce și foarte pricepută în sport.

Tom Bird era deci rugbyst în sânge. Avea arta asta în cap și combinațiile lui remarcabile îi aduse cupa de internațional, într'un match contra Scoției.

De data asta, la Twinckeham, era vorba ca „cincisprezecele" Galiei să bată echipa Angliei și pentru asta era nevoie de siguranță și de iuțeală ; și astfel Tom Bird își propuse să minuneze pe spectatoare și mai ales pe Dolly Gray.

Arbitrul fluieră lovitura de începere la ora 3, și imediat trei sferturile gale pătrunseră în câmpul echipei Angliei.

Dar în interval de 30 de minute, echipa engleză își reveni și grație unui puternic efort al tuturor liniilor sale, isbuti să introducă de trei ori balonul în buturile gale.

In timpul pauzei, Tom Bird oferea logodnicei sale, spectacolul trist al unui om abătut.

— Nu te descuraja, dragul meu, îi spuse Dolly, nu vreau ca voi să fiți învinși.

Arbitrul fluieră. Jocul reîncepu dur și strâns și Anglia câștiga mereu.

In primul rând al spectatorilor, Dolly tropăia de mânie, văzând înfrângerea echipei sale.

In timpul ăsta se formă o „grămadă" dezastroasă pentru țara Galilor, la doi pași de grațioasa sa persoană ; ea înaintă atât de aproape de teren, că un „policeman" fu obligat să o aducă la ordine.

Urmarea acestui match fu foarte simplă; nu putu fi continuat din cauza motivului că balonul nu fu găsit.

Cineva l-a furat cu siguranță și acest incident remarcabil salvă de la dezastru pe Gali. Natural că arbitrul suspendă partida și puse să se caute balonul în toate colțurile, fără să isbutească însă să puie mâna pe el.

Cum se înoptă, matchul fu declarat nul și Dolly, triumfând, puțin roșie și ciufulită, îmbrățișă pe Tom Bird.

. . . . . .

Mai târziu se află ce s'a petrecut. Curajoasă, ca să salveze echipa Galiei și onoarea lui Tom Bird, Dolly Gray înghiți balonul.

Drăgălașul copil, îl înghiți, fără să-și dea seama de consecințe.

După două luni, ea suferia deseori de grețuri, căci afurisitul de balon îi rămase în stomac : în timpul ăsta, cam prin a patra lună, balonul se scoborî și fără să se jeneze, îngroșă astfel talia sărmanei Miss, în cât nu mai

fu îngăduită nici o îndoială asupra vinovăției sale.

Din clipa aceea, toată lumea fu convinsă că Dolly era aceea care înghițise faimosul balon, afară de tatăl ei care, neînțelegând nimic din sport, refuza să admită istoria aceasta și a lungă în mod rușinos pe fiica sa.

El se fălea cu lucrul ăsta și Dolly, mai mult sau mai puțin în aparență, dezonoră în așa fel familia Gray, în cât de aci în colo fu totdeauna considerat ca un ce de onoare de a nu mai avea copiii.

IUNIE

Sosiși — și totuș pardesiul
Cam zi la zi îl iau din cui :
Așa că stă mai mult pe mine,
De cât ar sta la locul lui.

Și că e vară numai frunza
Și muștele ne-aduc aminte :
In colo tusea, guturaiul,
Ne amărăsc ca și 'nainte.

Trecut-a Maiul, ce poeții
Il prea preamăreau prin vers și [proză, —
Și'n schimb i-a fost temperatura,
Mai mult albastră decât roză.

Iar când m'am dus și eu deunăzi,
Să-mi cumpăr albie din Moși,
A trebuit să-mi iau paltonul,
Ciorapi de lână și galoși.

Cireșile pe-acum, altdată
Le cumpăram cu-o piesă chilul ;
Se revărsau din pieți oltenii,
Mai abitir ca vara Nilul.

Acum pe-o singură cireașe,
Dai piesa, — și'ncă dacă vrei
S'o iei pe-alese, ți se cere
Un plus de unul sau doi lei.

Nu mai vorbesc că zarzavaturi
Găseai de toate fel de fel,
Iar azi pentru un castravete,
Intorci pe dos un portofel.

Mai eșea omul fără vestă,
Se mai ducea așa haihui ;
Cu frigul ăsta, panamaua
Când Dumnezeu am s'o mai pui?

Astfel mă întreb și eu ca ăla...
A fi sau nu a fi... Iunie?
Căci cu-așa vreme o cam ducem
Ca spânzuratu'n funie!

Dinpoet

„SE FACE"

D-șoara Mariette Ionnesco — cu 2 n, fiindcă cu 1 sunt mulți Ionești — s'a întors dela Paris, unde se dusese să facă studii înalte. Valuta de acum, nu e glumă, și d-ra Mariette a trebuit să se întoarcă, — cu regret, cu dezolare chiar, pentru dânsa și mămițica dumneaei, d-na Tarsița Ionescu, cu bucurie însă pentru nea Lache Ionescu, tatăl d-sale, cârciumar, getbeget coada vacii, în mahalaua Tirchilești, — care numai el știe cât l-a costat dorința Miți și a jumătății, coana Tarsița.

Dar se cunoaște că a fost la Paris mamanzel Ionnesco. Și numai acum bagă de seamă toată lumea, rudele și chiar nea Lache, că a fost o adevărată nenorocire piedica — lipsa de mijloace — care a întors pe pavajul gloduros al Tirchileștilor piciorușele savante ale d-șoarei Mariette Ionnesco.

Vai! câte a învățat Mariette la Paris!

Nea Lache, rupt de oboseală, seara, spre a se mai răcori, își scoate haina și vesta și își mai scoate cămașa de zi în culoarea prazului, cu bobițe roșii și pune pe cea de noapte, cusută cu arnici și cu râuri.

Mariette protestează :

— Vai de mine, papa, asta nu se face la Paris. La Paris...

Și lui nea Lache nu prea îi vine la socoteală ; dar își dă seama că așa trebue să fie, că de! fata e învățată.

In grabă, când mușterii îl prididesc, nea Lache înfulică d'a'n picioarele singur la vr'un colț de masă.

Mariette :

— Papa, dar la Paris se mănâncă „en fauteuil".

Apciu! face nea Lache care, deși nu trage tabac, dar din cauză că nasul permanent rozat îi e foarte susceptibil la cele mai imperceptibile variații atmosferice, strănută des.

Mariette :

— Maman, ai văzut cum face papa? Asta nu se pomenește la Paris. Comme ca...

— Comșa? Aude nea Lache.

Și se miră.

—A naibi fată: îl știe și pe Comșa.

Intr'o zi d-șoara Mariette Ionnesco se duce pela orele 9 seara în vizită la verișoara ei, Vasileasca.

— A! Mița. Să ne ierți dragă ; uite,

MICA DACTILOGRAFĂ

— Cum, cu ortografia d-tale proastă ai putut ocupa un serviciu? Directorul d-tale nu citea scrisorile pe cari le scriai?
— Nu, d-le, se uita doar la picioarele mele.

Desen de Dharm.

am întârziat cu masa. Treci dincolo, zice Vasileasca.

— Nu e târziu de loc, draga mea, o asigură grav d-ra Mariette ; la Paris ora de mâncare e 10 şi jumătate...

Vasilescu ridică fitilul dela lampă.

— Cu lămpile astea păcătoase, zice, ca să se scuze, îţi scoţi ochii... Trebue să le ridici mereu fitilul...

— O, da... La Paris nu se mai pomeneşc feştile d'astea. Electricitate ; apeşi un buton şi... înoţi în lumină.

Gică de 4 ani, al Vasileascăi, îşi explorează, tacticos ca un paşă, fosele nasale.

Mamanzel Ionnesco :

— La Paris... Vai ! la Paris copiii nu se scobesc în nas.

Aduce servitoarea cafeaua.

Mamanzel Ionnesco :

— La Paris...

Vasilescu şi-aprinde ţigarea, soarbe din ceaşcă :

Mamanzel Ionnesco :

— La Paris...

Vasilescu scuipă. I-a căzut o muscă în cafea. Injură.

— La Paris...

Vasileasca îl face mojic. Vasilescu îi toarnă o înjurătură...

Mamanzel Ionnesco :

— La Paris...

Vasileasca plânge... D-ra Ionneesco pleacă supărată :

— Vai de mine, exclamă ; asta nu se face la Paris !

■

D-nul Fluturescu, funcţionar la domenii, a cerut lui nea Lache mâna d-şoarei Ionnesco.

Băiat bun, musiu Fluturescu, lefşoară bună, s'a gândit nea Lache, — dar ce te faci, mă înţelegi, cu fetele astea învăţate ? Eu o să zic *da*, mai ales că fata n'are zestre. Dar ce te faci cu Mâţica? Dacă zice *nu*, asta nu e la Paris ?

Cu inima cât un purice, tremurând din toate mădularele, cu fruntea numai broboane de năduşeală, nea Lache şi-a luat curajul să supue fie-si cererea d-lui Fluturescu.

— Da, papa, a zis mamanzel Ionnesco, cu doi bujori, pictaţi de bucurie, pe obraji ; da, consimt... La Paris... asta se face !...

Ala dela „Veselia"

Hazuri

M-me Berlescu vorbeşte cu o prietenă :

— Ştii noutatea ? Pianistul dela al doilea a cântat atât la pian, în aste două luni, că i s'au paralizat amândouă mâinile.

— Dar asta nu e nimica... răspunde prietena, să-ţi istorisesc ce s'a întâmplat cu fiica mea. A cântat atât într'o lună, că a paralizat pianul !

●

Cuvântul ajunge.

Montesquieu fu primit într'o zi de papa Benedetto XIV-a care stătu de vorbă mult cu el.

La plecare suveranul pontif zise marelui publicist :

— Imi dai voe să-ţi dau o probă de simpatia ce-ţi port, acordând d-tale şi familiei, autorizaţia de a nu ţine posturile impuse de biserică.

Montesquieu mulţumi călduros şi se retrase.

In momentul când părăsi Vaticanul, i se presintă o hârtie oficială confirmându-i dispensa. Această hârtie impunea şi vărsământul unei sume importante ce se zicea că va fi împărţită la săraci.

Montesquieu se strâmbă şi declară surâzând :

— Această hârtie mi-e absolut nefolositoare. Cuvântul Sfinţiei Sale mi-e de ajuns !

●

Preţ bun.

Intr'un cabaret de mâna treia, doi tineri stau la o masă în faţa unei sticle cu vin. Unul din ei scoate un ceasornic din buzunar ca să vadă ce oră este.

— Cum, strigă tovarăşul său, ai un ceasornic !

— Da, ce te miri aşa ?

— E foarte frumos. Cât te-a costat?

— Şease luni închisoare !

■

Imprudenţă.

Lunescu culcat într'un fotoliu îşi citeşte jurnalul. Se aude sunând.

— Ce plictiseală ! Nu e chip să rămâi liniştit un minut.

Şi cum servitorul intră :

— Cine e ?

— E doctorul, domnule.

— Nu pot să-l primesc. Spune că sunt bolnav.

●

Avis umoristic.

Dacă eşti atacat noaptea nu striga niciodată „Hoţii ! mă omoară" ! căci nimeni nu-ţi va veni în ajutor. Strigă : „Foc" şi imediat toată lumea va apare la ferestre !

■

La bar.

— Ce spui de doamna accea, ce decoltată e ! Ai mai văzut aşa ceva ?

— N'am mai văzut de când m'a înţărcat doica.

●

Erau cununaţi de două luni şi se aflau încă în luna de miere. Azi dimineaţă însă ea părea foarte agitată şi tristă, nespus de tristă. Nici nu voi să atingă tartinele cu unt pe cari el le preparase şi i le oferea gratios. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce ai, scumpa mea, ce ai ? o întrebă înspăimântat.

Ea isbucnind în lacrămi, răspunse:

— Ah ! Jeane, să 'mi faci tu una ca asta, n'am să pot uita nici odată... tu...

— Dar ce ? ce am făcut ?

— Am visat azi noapte că sărutai pe altă femee !...

●

Recordul cuvântului „in extremis".

Dacă ar trebui să credem anecdota următoare istorisită de membrii familiei Labiche, recordul cuvântului „in extremis" pare să fie al celebrului autor comic Eugen Labiche.

Acesta era în agonie, în vreme ce fiul său plângea la căpătâi. Acest fiu fusese însurat şi îi murise nevasta.

— Tată, zicea acesta, d-ta ne părăseşti pentru o lume mai bună.... Te duci să întâlneşti pe mult iubita mea soţie. Spune-i că n'am uitat-o, că n'am s'o uit nici odată, spune-i mai ales...

Atunci muribundul zise :

— Ce ar fi dacă tu singur ţi-ai face comisionul ? Pe urmă, întorcându-se cu faţa la perete, îşi dete sufletul !

A apărut

Ediţie nouă, cu copertă colorată :

Niţă Pitpalac şi familia prin Europa

PREŢUL 40 LEI

PREŢUL ABONAMENTULUI LA „VESELIA"

In ţară pe an 220 lei

In străinătate pe an 440 lei

BIBLIOTECA
UNIVERSITATII
-IAȘI-

UN PREDESTINAT

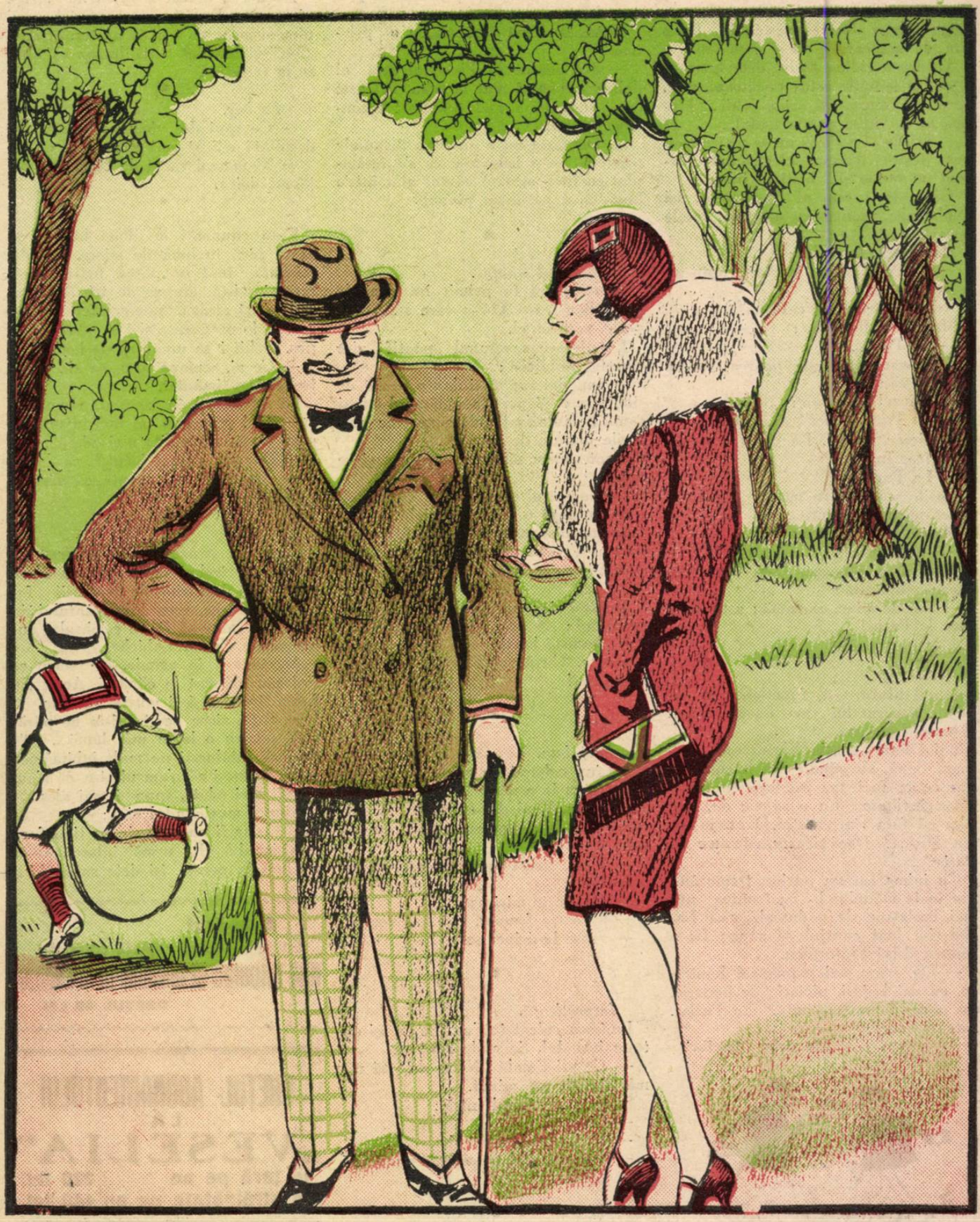

— Curios, îmi plac mult copii altora.
— Atunci de ce nu te însori ?.....

ANUL XXXIV. — No. 24. 5 lei exemplarul Joi 14 Iunie 1928.

VESELIA

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

O SERATA IN FAMILIE

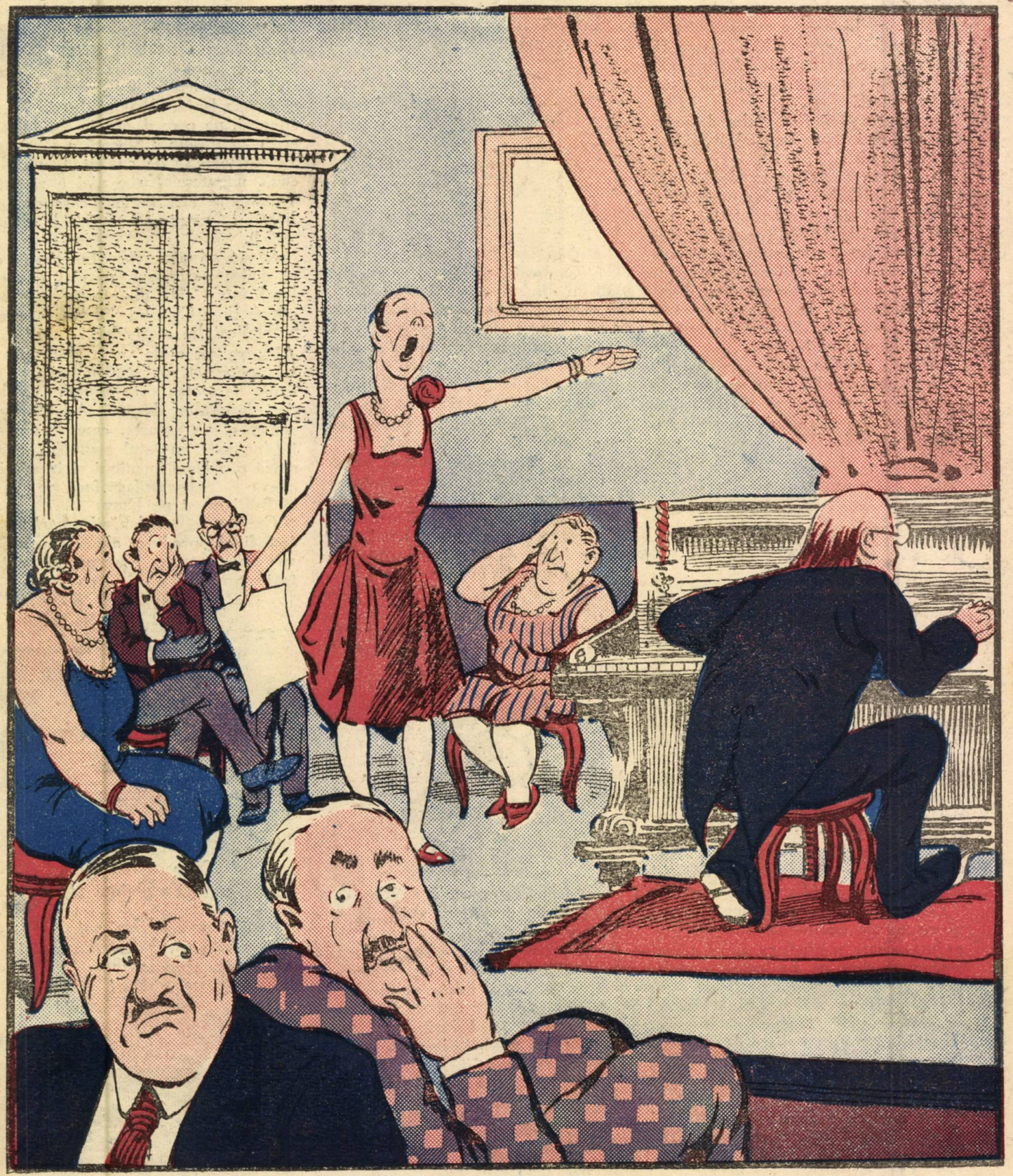

— Ce pleci ? De abia a început.....
— Mi-e teamă de înghesuială la ieșire...

CRONICA SĂPTĂMÂNEI

S'a atribuit de către pescuitori în apă turbure, unui ministru, expresia desmințită energic că „țăranii au o calitate: că le miroase picioarele!"...

Este exclus, logic vorbind, să se fi pronunțat aceste cuvinte. „Talpa țărei" umblă deobicei desculță și deci nu transpiră...

Dar poate să fi fost vorba de anumiți țărăniști, și redactorul perfid a înregistrat altfel.

Dar și în acest caz, deplasările d-lor șefi țărăniști, deplasări de care nu mai poți citi în ziare „Bătaia din str. Lăutari", se fac în trenuri, mașini și trăsuri (respectiv pentru nuanța ardeleană: țuguri, motoare și calești).

Și nu-i vorbă că nici nu pun dumnealor prea mult la inimă, de când și-au mutat gândul de venit la putere încât să transpire la tălpi.

Nu mai rămâne decât „secretarul".

Ah! „secretarul" care se face în patru și'n patruzeci și patru, alergând, asudând și chinuindu-se pentru binele patriei!...

Jurământul dela Alba Iulia, celebrul jurământ depus când națiia sta înflăcărată de „vorbirile celor ce s'au petrecut la tribună", a fost anulat de Sf. Sinod, ca ilegal. Zadarnic s'au descoperit așa dar pletele miilor de români, ce uneau cucernic arătătorul, mijlociul și degetul mare spre sfințirea actului. Degeaba s'au acoperit zecile de români care au ridicat două degete în sus, pentru acelaș scop. Azi jurământul dela Alba nu mai există.

Păgubașii, adică participanții, au rămas numai cu discursurile și cu anafura. Dacă și anafura va fi având aceiași valoare ca jurământul, va fi nevoe de o intervenție medicală pentru purificarea nației. Știința trebue să meargă mână 'n mână cu biserica, desmințind pretinsa discordanță. Deci, Facultatea are cuvântul!

E drept că dela anafura dela Alba Iulia a trecut mult, dar în genere le merge acelora o faimă de constipați (intelectuali) în cât o intervenție va fi oricând utilă.

Și sărmanii vor mai rămâne doar cu discursurile. Impotriva acestora, nimic nu mai e de făcut! Otrava a trecut în sânge. Să așteptăm ca timpul să vindece și aceste racile!...

La congresul partidului poporului dela Temișoara cu ocazia împlinirei unui an din noaptea fatală a cărămizei și celor 14 milioane, la congresul numit atâta de fericit de C. X. în Universul „parastasul de un an", au fost și câteva incidente.

Național țărăniștii instigați personal de cei doi Severi: Dan și Bocu, au vrut să facă scandal și s'au ales cu ciomăgeala.

Cei doi Severi, n'au fost de loc severi față de doctrina ce o reprezintă și care se sprijină pe legalitate până în cea mai înfiorătoare ilegalitate.

Cei care înnegresc, cu cerul gurei lor, maldăre de hârtii de protestare, s'au scoborât la metode care mai aveau succes în vechiul regat acum douăzeci de ani.

Pentru niște reformatori nu e rău: vor să ne reîntoarcă la... timpurile normale!

Tot acolo averescanii au dat cont (târziu!) de destinația celor 14 milioane evaporate.

Și aflăm cu mirare că un an de zile averescanii au tăcut și-au înghițit cu noduri, pentru ca acum să divulge că le-au dat unor societăți de binefacere și de cultură ca Principele Mircea, funcționarii publici, institutul social și matematicienii.

Ultimul milion arată că totuși dacă au recurs la matematicieni, averescanii au avut ceva socoteli încâlcite de rezolvat...

O măsură revoluționară a național-țărăniștilor este și convocarea *Adunării parlamentare* adică a unei întruniri a parlamentariilor naț-țăr; complectați cu candidații căzuți la alegeri dar care după spusa lor, dacă n'ar fi fost așa și pe dincolo, luau și ei acuma leafă, zahăr și țigări. Aceste adunări, pe care d. Maniu tot le mai crede expresiunea sinceră a țărei neviolate (obsesie de cuvânt, la un flăcău... unguresc. Nu e nici o răutate, dar așa se zice acelora care au îmbătrânit neînsurați: flăcăi ungurești!).

Aceste adunări vor funcționa ca al doilea parlament, paralel cu cel legal într'o sală din București, care era să fie a Circului Sidoli și a ajuns a Sindicatului ziariștilor.

Pentru sezon de vară, gluma nu e rea, măcar că mai sunt o mulțime de trupe de teatru care anunță deschideri de grădini de vară. Așteptăm s'o vedem și pe aceasta, care se anunță într'un mod cu totul nou. Ne interesează problema montării și în special cine o să primească să facă pe Vintilă Brătianu și pe Duca.

Credem că *Adunările parlamentare* fiind produse ale democrației, vor pune prețuri convenabile pentru toate pungile.

Tr. U. Badural

Opera românească „Năpasta" a obținut mare succes.

Când Opera va mai voi
Să-aleagă 'n repertor din vasta
Colecție, ceva strein,
Cu toți vom indica!
— „Na! p'asta"!

Turandot

PUDOARE

— Numai de nu mi-ar vedea vecinul cireşile pe cari i le-am furat.

CU ŞI FĂRĂ

Ioneştii n'au servitoare. Uşor de zis, dar greu de suportat. Şi de două ori greu : întâi pentru că madam Ionescu n'a crescut fără servitoare şi lipsa unei sclave de acestea ar fi să o facă de râsul lumei, şi al doilea : cine şi-a permis să spună că nu e uşor să găsească cadratura cercului, fără să consulte mai întâi biroul de plasare al ministerului muncii asupra greutăţei cu care acesta ar putea procura o servitoare ?

Mai repede ajungi cu trenul la Chitila decât la Ploeşti, — ar zice Mitică — şi mai uşor descoperi America, după ce a descoperit-o Columb, de cât să dibueşti o servitoare bună, căci în ce priveşte pe cele rele, asta este o scornitură a etern nemulţumiţilor stăpâni, oameni cari pretind ca, în schimbul lefei pe care o plătesc, în schimbul menajărei, servitoarele să nu stea cel puţin jumătate de zi la poartă spre a parlamenta cu gardistul din colţ, cu gunoierul sau cu alte animale domestice.

E grea această afacere a meschinelor Mariţe, cu mânile butucănoase, cu câte patru-spre-zece amurezi, fie-care cu câte patru-spre-zece perechi de buzunare, toate căptuşite cu muşama şi cu... ce pică printre degete.

Şi d. Ionescu e foarte apăsat de această greutate. Se şi vede de pe faţă. E ca o lămâie. Când avea servitoare, mai întotdeauna venea ca flacăra la biurou. Un fenomen extraordinar de ciudat. Un fel de cap de reclamă : d. Ionescu înainte de întrebuinţarea pilulelor X ; d. Ionescu după întrebuinţarea aceloraşi pilule ! Sau, ca să facem puţin sânge rău doamnei Ionescu: d. Ionescu când era flăcău, d. Ionescu însurat.

— Ce să fie cu Ionescu, monşer ? a întrebat colegul Georgescu pe Vasilescu, Vasilescu pe Niculescu, întregul biurou pe Georgescu şi vice-versa. Era băiat bun Ionescu şi colegii, cum sunt şi ei băeţi buni, — ca întotd'auna şi în toate părţile, — au căutat să dea tot soiul de explicaţii ciudatei înfăţişări a lui Ionescu.

— Galben ca chipul lunei, monşer !

— Galben ca făclia de galbenă ceară !

— Ce-aproape-i ardea ! completară alţii.

Cei mai intimi, cari îi cunoşteau tot neamul şi cari nu puteau să facă vre-o legătură de ereditate morbidă, îşi dedeau cu ideia că amicul lor Ionescu trebue să fie... tuberculos.

Alţii erau de părere că Ionescu trebue să fi căzut la darul de a face versuri ; alţii aruncau vina pe defectul lui de-aşi plăti datoriile. Cei mai mulţi rămăseseră la credinţa că fenomenul subit ar fi datorit faptului că Ionescu nu e alcoolic, că e om cum se cade.

Câte capete, — atâtea păreri, ba mai multe păreri de cât capete, dat fiind că poţi să ai păreri fără să ai şi obiectul de lux de care pomenirăm.

Şi s'au tot întrebat, îngrijoraţi, prietenii asupra cauzei care provocase ciudata stare de la o vreme a colegului lor.

Aflaseră toţi, e adevărat, că Ionescu se scula de dimineaţă şi bătea drumurile prin piaţă, pe la biroul ministerului şi pe la ziare să dea anunţuri în căutarea unei slujnice. Îl vedeau, e drept, amărât de neajunsurile ce întâmpina, căci Ionescu şi spunea la toţi necazul ce-l păştea. Dar rămânea totuşi lucru neexplicabil cum această supărare putea să provoace o asemenea stare. Nu mânca Ionescu ? Asta nu putea să fie exact. Madam Ionescu, care ţinea, din interes superior şi din amor propriu, să aibă totd'auna servitoare, ştia totuşi să gătească bine, şi se şi achita de această prozaică îndeletnicire. Să fi fost oare vre-o dragoste contractată cu bucătăreasa plecată ? Deşi lucrul se practică în cele mai multe familii, pentru Ionescu bănuiala asta ar fi fost cel puţin criminală. Avea defectul că nu putea să priceapă să-şi însele nevasta. Atunci ce putea să fie ? Ce ?

Spre a curma odată pentru totd'auna interesul, ucigător de plictisitor pentru el, ce i-l purtau colegii, Ionescu le-a explicat mai zilele trecute cauza stării lui ciudate.

— Ce să fie, dragii mei ? le-a spus el atunci. Lucru foarte simplu, dar

BIBLIOTECA UNIVERSITĂŢII -IAŞI-

tragic. Dacă nvastă-mea are servitoare, casa este un iad. Când viu dela slujbă, la prânz şi seara, sufăr ceea-ce nu suferă mulţi. Sunt nefericitul care asistă fără să vrea la toate nenorocirile de pe glob. Urechile mele aud vaetele pruncilor smulşi dela sânurile mamelor şi daţi în gura fiarelor sălbatece, ochii mei văd rânjetul morţei tuturor oamenilor ucişi fără pic de vină ; eu asist de pildă la tortura tuturor cititorilor cari nu pot să-şi răzbune când li-se dă să citească minciuni... Văd şi simt, dragii mei, într'un cuvânt, toată grozăvia de la rubrica „Intâmplări din Capitală" a tuturor gazetelor de pe mapamond...

— Şi cum asta? l-au întrebat colegii lui, cu totul nedumeriţi şi convinşi că Ionescu aiurează.

— Toate relele de pe lume şi din cuprinsul casei, când avem slujnică — îmi spune nevasta până îmi grămădeşte tot sângele la cap — le face servitoarea, numai servitoarea.

— Şi când n'aveţi?

— Când n'avem, eu sunt un fel de cal dela tramvai: picioarele mele sunt roate de locomotivă, iar capul meu care caută „rara avis" — servitoarea — e cap de savant în descoperirea pietrei filosofale....

Aceasta e explicarea fenomenului a cărui parte cea mai rea e că nu i-se poate pune capăt în nici un fel ; eu nu pot nici să am, nici să n'am servitoare...

Costache Glumici

Intre două rele

Un faimos îmblânzitor de lei avea o femee rea în faţa căreia tremura mai mult de cât în faţa celor mai feroce fiare.

Intr'o seară, îmblânzitorul întârzie cu câţi-va prieteni. Când se înapoie acasă era ora două. Ce să facă? Să deştepte pe draga lui nevastă însemna să se expue la o discuţie din cele mai vijelioase. Imblânzitorul preferă să doarmă în menajerie.

A doua zi nevastă-sa ceru explicaţii :

— N'am voit să te deranjez astă-noapte, mărturisi timid înblânzitorul şi am dormit în cuşca leului nostru Brutus.

Atunci femeea, cu un dispreţ sdrobitor, zise :

— Mare laş !....

Nenea Vâlcu la vânătoare

Nenea Vâlcu Dragomir, om în vârstă de aproape 45 de ani, gras, roşu la obraz şi proprietar de vie la Pantelimon-Ilfov, e prieten din cea mai fragedă copilărie cu d. Sandu Dolneanu, doctor în medicină (fost medic-maior în garnizoana Silistra) şi vânător înfocat.

Dar cum prietenia adevărată trebue să se razime întotdeauna pe comunitatea de aptitudini şi obiceiuri, iată-l pe Nenea Vâlcu Dragomir — care în viaţa lui n'a tras nici măcar un foc de armă — devenit acum vânător „pasionat", cu echipament în regulă şi „ieşiri la câmp" cel puţin odată pe săptămână.

Când l'am întrebat odată cum s'a întâmplat de a devenit aşa, netamnesam, vânător sadea, dumnealui mi-a răspuns printr'o întrebare :

— Ascultă-mă neiculiţă, cine ar fi zis vre-odată că nevastă-mea, femee de aproape 35 de ani, durdulie şi dumneaei ca şi mine — dacă nu ceva mai grea la cântar — să s'apuce, taman acum, când are copii în liceu, să se dedea la foxtrot şi *cearleston*, mai abitir ca turcoaicele dela moşi ?"...

Faţă de asemenea argument de ordin conjugal, spun drept că m'am lăsat sincer convins de legitimitatea nouei pasiuni, cu care nenea Vâlcu se îndeletniceşte de o bucată de vreme.

■

Iată-l pe nenea Vâlcu, într'una din primele zile ale acestei primăveri întârziate, pornind tacticos de la via dumnealui din Pantelimon, împreună cu doctorul Sandu Dolneanu, întovărăşiţi amândoi de câinele doctorului, miraculosul prepelicar Drob II, progenitura lui Drob I — cel fioros, care a câştigat în 1919, premiul societăţii pentru încurajarea rasei câinilor (prescurtat *Spârc).*

Dimineaţă calmă şi parfumată de început primăvăratec. Nenea Vâlcu şi doctorul Dolneanu se furişază după sitari prin pădure, spre mlaştinele Colentinei.

Drob II, meşter mare în ale vânatului — demn vlăstar al arborelui genealogic al strămoşilor săi, în vârful căruia găsim pe Leopold-Cel-Năzdrăvan, decedat în timpul crizei agricole din ţara românească de la sfârşitul veacului al XIX, — Drob II zic dă târcoale împrejurul unui tufiş

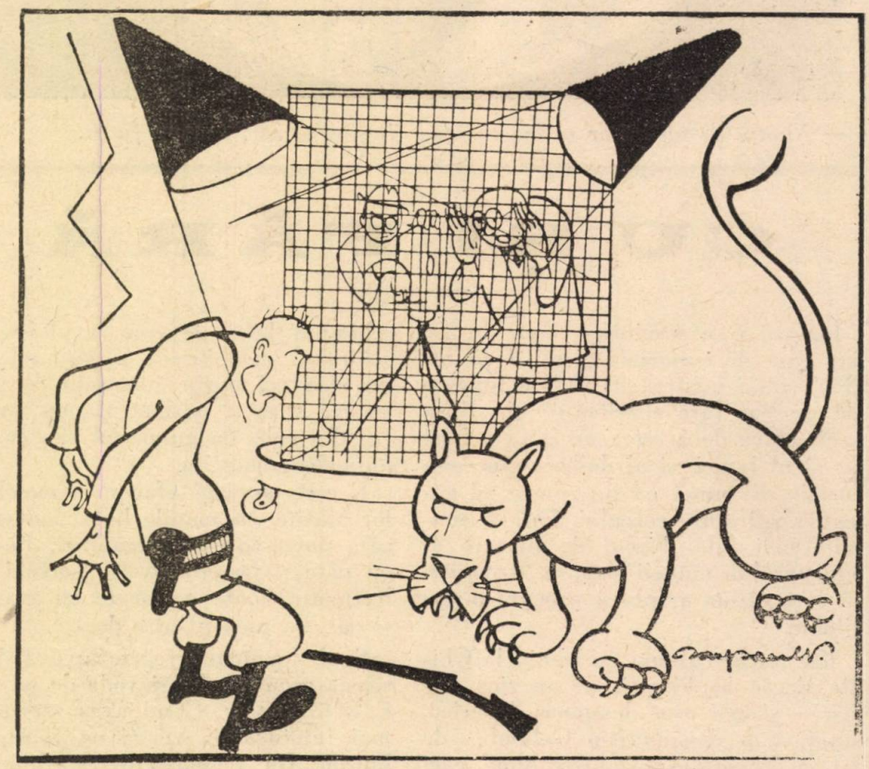

Directorul de scenă. — *Nu-ţi fie teamă, închipue-ţi că e o pisică.*
Artistul. — *Bine, bine, dar dacă mă ia drept şoarece?*

Desen de Soupault

de reni, împestriţaţi cu mărăciniş des. — în care mirosul său fin a descoperit un biet sitar în căutare de hrană.

Şi pentru că nenea Vâlcu se socoteşte dator să arate doctorului progresul de isprăvi vânătoreşti, realizat în ultimele luni, cere favoarea să doboare singur, primul vânat ieşit în cale. Firește, doctorul se învoeşte cu atât mai mult cu cât e dornic să râdă puţin în această dimineaţă calmă, când soarele zâmbeşte generos firei chemate la viaţă.

Şi Drob II reuşeşte să scoată sitarul din ascunzişul lui, sub ochiul aţintit şi sigur al lui nenea Vâlcu Dragomir, care, într'o clipă, varsă focul armei sale—fabricaţie pură englezească — în direcţia zborului descoperit.

Dar câinele caută zadarnic vânatul prietenului stăpânului său. Nici o alică nu a atins măcar un fulg al pasărei, scăpată dela moarte.

Şi Drob II, nedeprins cu asemenea maeştri ai tirului, vine în fugă spre nenea Vâlcu, se opreşte milităreşte la trei paşi, şi-şi arată colţii albi şi ascuţiţi în semn de vădită contradicţie şi dispreţ.

•

Scena s'a repetat după o jumătate de oră pe marginea văii mlăştinoase a Colentinei, fără ca nenea Vâlcu să poată isbuti a doborî din sbor sau măcar să-i smulgă vre-o două-trei pene din vestmântul său uşor.

Atunci Drob II nu se mulţumi să-şi mai arate colţii, ci, tare amărît de cele ce se petreceau cu dânsul, se repezi la nenea Vâlcu cu nădejde, şi mai-mai să-l doboare în mlaştină şi să-l facă una cu nămolul.

Bietul vânător, văduv în chip subit de roşeaţa obrajilor săi, se uita disperat la tovarăşul său, doctorul Dolneanu, implorându-l să-l scape de pacostea năbădăilor lui Drob II, „câine trăsnit în toată puterea cuvântului şi fără educaţie vânătorească"...

Firește, doctorul se crezu dator să aplice o imediată şi exemplară sancţiune îndrăsneţului câine, culcându-l cu mâna la pământ şi prefăcându-se că-l arde cu cravaşa (care nu făcea altceva de cât să vânture aerul fără să atingă pe nervosul Drob II).

Căci doctorul Sandu Dolneanu nici nu-şi putea stăpâni râsul, în timp ce bietul nenea Vâlcu era preocupat să-şi şteargă hainele murdărite de noroiul labelor canine.

•

Seara, când maestrul vânător paraponisit s'a văzut la căminul său din Bucureşti, calea Călăraşi 266 bis, — casă proprie cu chiverniseală de vechi gospodar, — a rugat pe coana Lenuţa, „subţirica" dumnealui consoartă, să-i facă o fricţiune cu spirt pe tot corpul, „ca nu cumva câinele să fi fost turbat" !

Şi când fu să se culce în patul său de unul singur, (fiindcă d-na Lenuţa Dragomir dormea de multă vreme în „lit séparé (!?)", nenea Vâlcu, urmărit de tragica aventură te peste zi, se adresă cu toată seriozitatea, consoartei sale :

— Lenuţo, ascultă-mă pe mine ! Lasă-te de păcătoasele alea de dansuri buclucaşe, că ai s'o păţeşti ca mine !".

— „?!".

— „Ai s'o păţeşti ca mine fetiţo !... Căci ştii tu bine că şi prin saloane sunt câini cari tăvălesc lumea !"...

Dar coana Lenuţa îi răspunse, nu fără oarecare ironie :

— „Eu n'am s'o păţesc dragă puişorule, fiindcă dansez ceva mai bine foxtrot, decât tragi d-ta... cu puşca Şi câinii fac urât mai ales la... agiamii !"...

Popic

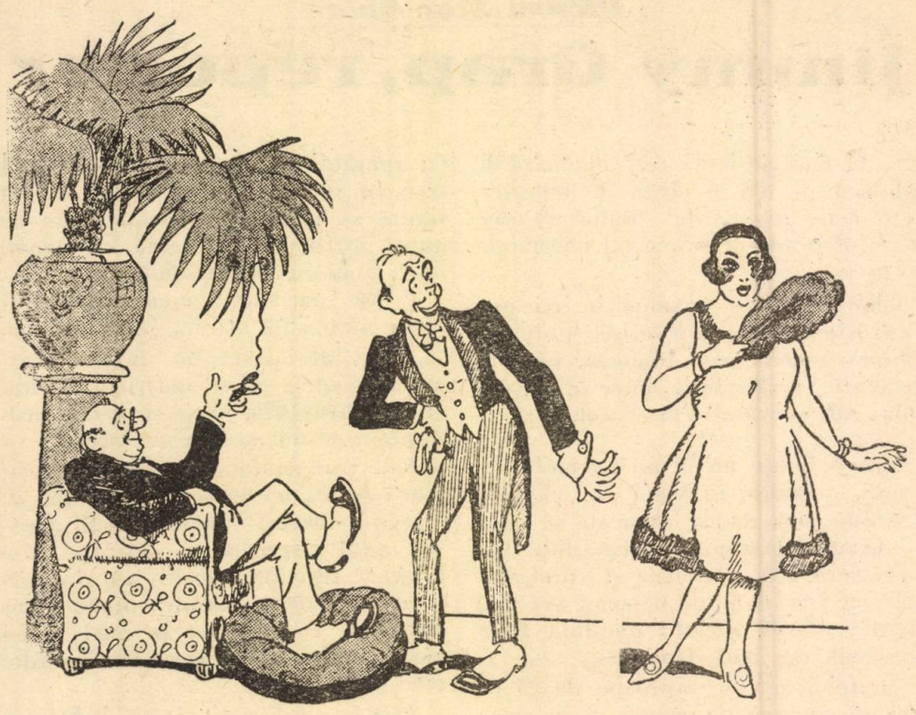

— *Această doamnă aşa de vopsită e o artistă ?*
— *O artistă... pictoră, fără îndoială!*

Pêle Bêle

MOTIV SERIOS

Pentru scandal, în judecată
A fost chemat Nae Pistol,
A cărui faţă arămie
Ii dă obârşia de gol.

Cu alţi balauri ca şi dânsul,
Se luaseră la păruială ;
Crezând că strada e făcută
Să serve lor de răfuială.

Că cine o fi fost de vină ?
Habar nu am. — atâta ştiu
C'avea „procest", cum zicea dânsul
Şi că-i venea rândul târziu.

Motiv ce-atât îl supărase,
Incât vocifera de zor,
Ne vrând de fel să înţeleagă :
De ce în urma tuturor ?

„Al dracului să fiu, de şi asta
Dacă dreptate o mai fi".
(El socotea că se'ntâmplase
Toate pricinile 'ntr'o zi).

Un avocat ce-l asculta se
(Asculţi orice când nu ai treabă)
Făcându-se că-i ţine parte,
C'un aer serios 'l întreabă :

— „Al câtelea ai vrea ţigane?
— „Hapoi întâi, mâncaţi-aş... faţa,
Pentru că am avut bătaia,
La ora patru dimineaţa !

Dinpoet

Pierre Mac Orlan

Jimmy Grap, reporter

— O meserie bună care onorează şi subţiază pe om, e aceea de reporter la o mare gazetă de dimineaţă sau seara, depinde de ora când obişnueşti să te scoli.

Clownston din Savannoch îmi povesti istoria asta, eu o scrisei şi altul a editat-o numai ca să lumineze tinerele generaţii, arătându-le meseria ziaristului sub adevăratul ei aspect.

Jimmy Grap nu făcuse nici un fel de studii, debutase în viaţă cu destulă modestie şi-şi dădea osteneală să pară totdeauna deasupra mediocrului. Ca să-şi satisfacă gusturile şi preferinţele, el frecventa pe oamenii cei mai umili ; uneori această umilinţă friza idioţenia cea mai deplină.

In felul acesta, aproape de 25 de ani, el cunoscu pe oameni şi în urma recomandărilor tatălui său, o gazetă de seară îl înrolă în serviciul activ al reportajului urban şi suburban.

Deabia intrat în serviciul acestui ziar uimitor, şi o crimă înspăimântătoare sămănă groaza în toate ţinuturile ce se întind dela Québec la San-Francisco.

Se găsise, printre bibelouri răvăşite ale unui neamţ, negustor de lucruri de ocazie, resturile destul de bine conservate ale unei femei tăiate în bucăţi. Erau braţele, picioarele, trunchiul, numai capul lipsea şi această piesă importantă a costumului asasinatei făceau cercetările poliţiei, dacă nu imposibile, foarte obositoare pentru muritorii cari, ca d-ta şi ca mine, nu sunt vulturi.

Jimmy Grap era bine înţeles acolo cu aparatul său fotografic. In timpul întregei anchete a dedectivilor, el nu încetă să mestece o bucată mare de gumă parfumată cu mentă, cu tenacitatea unui rumegător chibzuit.

— Nu vom stabili niciodată identitatea victimei ! afirmă şeful poliţiei.

„Am într'adevăr în fişele mele, semnalmentele unui individ femenin al cărui trunchiu, braţe şi picioare corespund destul de bine ca formă şi ca număr trunchiului, braţelor şi picioarele suszisei necunoscute ; dar în ce priveşte obrazul rotund, nasul potrivit, ochii şireţi, părul scurt pe care le arată fişa între acelea ale proprietarei trunchiului amintit, nimic nu ne dovedeşte că ele sunt în mod precis ale acestei femei, care le-a pierdut cine ştie unde.

Astfel, şeful poliţiei îşi dădu măsura, dacă nu exactă, cel puţin aproximativă a însuşirilor sale strălucitoare de deducţie.

— Daţi-mi voe, zise reporterul Jimmy Grap, dacă acest trunchiu şi aceste braţe aparţin cuiva şi acest cineva nu este un câine ateu, nimic nu ne împiedică să presupunem că el nu va întârzia să reclame. Daţi un anunţ la ziare şi aşteptaţi ca proprietarul acestor patru mădulare şi al acestui trunchiu să se facă cunoscut.

Şi astfel directorul de poliţie înseră un anunţ în ziarul lui Jimmy, directorul ziarului puse pe directorul poliţiei să plătească foarte scump anunţul, iar lui Jimmy i se spori leafa pentru că procurase această afacere strălucită cotidianului său. De altminteri, resturile nu fură niciodată reclamate.

Ba ce-i mai rău, în urma acestui reportaj senzaţional Jim fu însărcinat cu o grămadă de alte îndeletniciri, din care una ar fi fost de ajuns să-l ducă drept la temniţă.

Dar ceeace fu apoteoza vieţii sale de reporter, fu în oarecare privinţă execuţia lui Fernand Fignol.

Jim Grap se găsea pe atunci la Paris, trimis de o gazetă de seară.

Luni, către ora 5 şi jumătate în ajunul execuţiei, se ştia, printr'un indiscret, că reporterul unui ziar de dimineaţă, după ce se deghizase în aşa fel ca să semene ca frate cu călăul, avea de gând să ia locul acestui funcţionar şi, astfel, să dea informaţiuni mult mai precise asupra atitudinei condamnatului.

Aflând ştirea aceasta, Jim Grap nu pregetă deloc: sub un pretext oarecare, intră în celula lui Fernand Fignol şi, schimbându-şi costumul cu el, aştepţă evenimentele.

Petrecu deci o noapte încântătoare făcând haz, gândindu-se la festa ce o va juca reporterului ziarului, când va veni să-l conducă la ghilotină.

Jim Grap jubila ; de sigur că va fi în primul loc ca să aibe impresiile condamnatului şi privea pe pseudocălăul cu destulă obrăznicie.

Sfârşitul acestei aventuri fu că reporterul ziarului de dimineaţă tăiă capul lui Jimmy, colegul său de seară .

Toată lumea fu mâhnită de greşala asta, toată lumea chiar şi sărmanul Jimmy, ghilotinat din dragoste pentru meseria lui şi care îşi pierdu locul, în urma acestui ultim şi emoţionant reportaj.

O SOLUŢIE PRACTICĂ

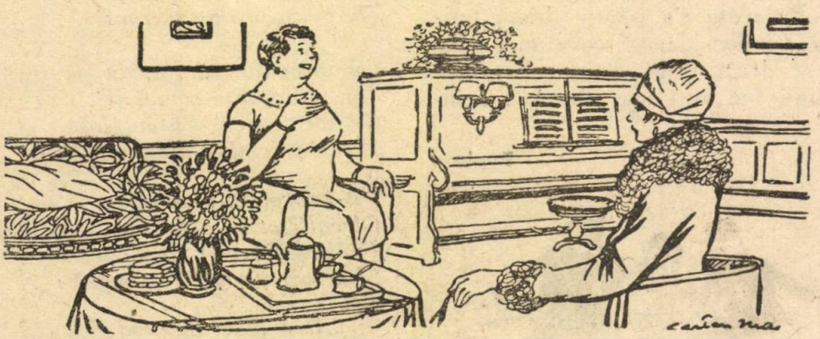

— *Uite, aţi schimbat mobila din loc?*

— *Da ! De când căutăm un apartament, asta ne dă iluzia că ne-am mutat !*

Dimanche illustré

URZICUTE

MOTIV

Iubita mea m'a tras pe sfoară,
Cu mine nu mai vrea relaţii.
Şi ştiţi de ce?... Că's unul singur
Iar ei îi trebuesc bărbaţii.

UNUI MANUFACTURIST

Să nu pierzi ceva, — soţia
Grijă-ţi duce... se'nfioară ;
Şi când vii târziu acasă,
Ca pe-o stofă te măsoară.

T. Sandiny

PAGINA DE ISTORIE

Evoluția poporului ales.

Desen de **Zislin**

HUMOR

Cuvântul decisiv.

Un profesor german de geografie a întâlnit la Rio de Janeiro pe un doctor cu care făcuse cunoştinţă altădată în Europa.

Doctorul era un om foarte bun şi profesorul foarte avar, de aceia acesta din urmă se presinta regulat la orele mesei. Practicianul nu ştia cum să se debaraseze de acest mosafir nepoftit.

Intr'o zi, geograful nostru sosi ca de obiceiu, la ora dejunului. In timpul mesei, se extazie în faţa lucrărilor recente ale unui astronom din New-Jork care preciza că un animal aruncat din lună ar ajunge pe pământ dupe doisprezece ani.

Doctorul răspunse atunci :

— Această teorie e falşă. Dacă te-ar arunca pe d-ta din lună la orele unsprezece şi jumătate dimineaţa, sunt sigur că ai ajunge la mine la douăsprezece ca să dejunezi.

Profesorul n'a mai revenit !

■

Prea multe femei !

Cele mai frumoase lucruri când sunt prea multe, îşi pierd valoarea.

Pare că trebue să plângem sexul frumos, pentrucă, dacă am crede lucrările unui profesor de etnografie, pe pământ sunt mai multe femei decât bărbaţi.

Sunt un miliard şeaptezeci de milioane femei pentru un miliard de bărbaţi.

Australia, Canada şi România, sunt singurele ţări, unde femeile sunt în minoritate.

Rusia numără o mie trei sute optzeci de femei pentru o mie de bărbaţi ; Statele Unite au zece la sută mai multe femei ca bărbaţi. Proporţia e aproape aceiaşi în Franţa. Şi etnograful nostru asigură că disproporţia va merge accentuându-se.

Nu e tocmai plăcut, mai ales pentru femei ! Cu cine se vor mărita ele ?

■

Generozitate bine înţeleasă.

Celebrul actor italian Novelli era omul cel mai caritabil din lume, pe tema asta era foarte exploatat.

Intr'o zi primi următoarea scrisoare:

„Scumpe domnule Novelli.

Sunt un casier necorect. Intr'un moment de nebunie, am sustras cinci mii lire patronului meu. Dacă nu-i am mâine aceşti bani, nu-mi rămâne decât să-mi cumpăr un revolver. Novelli se gândi atunci că se prea abuzează de generozitatea lui de aceia răspunse următoarea scrisoare :

Domnule,

Mă găsesc acum într'o situaţie financiară deplorabilă care nu'mi permite să vă împrumut cele cinci mii de lire. Dar cum doresc să fac ceva pentru d-ta, îţi împrumut... revolverul.

■

La cinema.

— Doamnă, rugaţi pe bărbatul dv. să nu mai sforăe.

— Dar, domnule, el nu vă împiedică să priviţi filmul.

— Nu, el mă împiedică să dorm.

■

Secretarul unui consiliu comunal din provincie strigase în plin public: „jumătate din membrii acestei adunări sunt nişte pungaşi". El fu expulzat din consiliu şi i se impuse să ceară scuze.

A doua zi, el afişă pe zidurile primăriei această retractare echivocă :

Jumătate din membrii consiliului nu sunt pungaşi !

■

— *Arborele păcei trebue sprijinit până ce capătă puteri.*

— Uite, Toto, pentrucă ai făcut o pată pe scrisoarea unchiului Jean, trebue să o începi din nou.

— Nu e nevoe mămico, când oi pune-o în plic, nu se mai cunoaşte !

□

Inţelepciunea vieţii.

— Viaţa e azi foarte grea : eşti cinstit, ajungi la azilul de săraci, eşti necinstit, ajungi la puşcărie.

■

Intre artiste.

— Ştii, Robert a fost decorat, el datoreşte crucea de onoare prietenei sale Lola.

— Dar ce a făcut ca să o aibă ?

— A intervenit la vre-o douăzeci de bărbaţi influenţi.

— Două zeci ! Ce mult trebue să-l iubească !

■

Un bancher se adresează unui amploiat al său :

— Dragul meu, eşti un bun funcţionar de aceia îţi măresc leafa... şi îţi dau şi pe fiica mea de soţie.

— Vai, cum să vă mulţumesc ! exclamă subalternul entusiasmat.

— Nu mai trebue să te avertizez că e însărcinată.

— Ah, domnule, chiar dacă n'ar fi, eu tot aşi lua-o de nevastă !

■

— Un hoţ introducându-se într'o casă, noaptea târziu, era gata să strângă de gât pe o doamnă bătrână, care deşteptându-se începu să ţipe. Servitorii auzind-o, hoţul fu prins. Iată-l în faţa tribunalului. Judecătorul, sever, îi ia interogatorul :

— Ai mai fost condamnat ?

— Da... de mult.

— De câtă-vreme ?

— De douăzeci de ani.

— De atunci n'ai nimic să-ţi reproşezi ?

— Nimic !

— Bine. Unde ai trăit în aceşti douăzeci de ani ?

— La Văcăreşti !

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII -IAȘI-

VIS ȘI REALITATE

— Da, fata mea, vei avea și automobil, pe care'l visezi.... In așteptare, deșeartă-mi, te rog, găleata cu lături !

Sourire

Inlocuitorul

Un om mic de statură, cu hainele învezite, cu ochii mici şireţi, cu barba cărunţită, iată portretul lui Justinian Lică.

Acest personagiu bucureştean, bulevardier, dacă pot să mă exprim aşa, pentru că vindea pe bulevard inele, lanţuri, bretele etc... a bravat ploi, furtuni, dispreţul oamenilor fără ca să-şi piardă humorul şi buna dispoziţie.

De adăogat că Lică a luat loc adesea pe băncile tribunalului pentru mici delicte.

Intr'o seară, pe bulevard aproape de calea Victoriei, Lică zări un nefericit cătel Spitz, care mirosea în dreapta şi în stânga cu un aer aşa de nenorocit că omul nostru se simţi mişcat. El luă în braţe cătelul care nu opuse de cât o mică rezistenţă.

— Tu trebue să aparţii unei case bune, zise Lică adresându-se patrupedului, stăpâna ta te piaptănă cu cărare şi miroşi a paciuli. Eu nu pot vedea pe cel mai bun prieten al omului, fără domiciliu ; vino cu mine, îţi voi da ospitalitate.

Micul cătel dormi foarte liniştit lângă noul său stăpân care a doua zi dimineaţa îşi ţinu următoarea cuvântare.

— Acest câine trebue să aibă o oarecare valoare. Am să-i pun la gât o fundă bleu şi să încerc să-l vând.

Făcând aşa cum a spus Lică se puse în căutarea unei dame caritabile şi iubitoare de animale. Dar în ziua aceia nu avu noroc, nici o damă caritabilă nu se presintă. Aceasta fu o şansă pentru el căci a doua zi citi în ziar un anunţ : „Dau recompensă o mie de lei aceluia care îmi va aduce câine Spitz pierdut pe bulevard. Păr alb lăţos, răspunde la numele „Top". D-na Bachelin, str. Verde 250".

— Uite ! mi se pare că eu sunt fericitul câştigător al recompensei. Nu cum-va te chiamă Top ?

La auzul acestui nume cătelul dădu din coadă şi se gudură pe lângă el. Nici o îndoială.

Atunci el se prezintă în strada Verde 250 la d-na Becherliu care l'ar fi sărutat, dacă n'ar fi avut o figură aşa de murdară. Câtă bucurie pe bietul Top, câte sărutări din partea stăpânei sale. Aceasta dădu lui Lică mia de lei promisă şi vre-o două rânduri de haine vechi de ale bărbatului ei. Natural, Lică vându hainele, de oarece erau prea bune pentru el şi îşi promise să exploateze recunoştinţa d-nei Becherliu.

Dupe opt zile el reveni.

— Doamnă, nu ştiu dacă rândul trecut v'am mulţumit îndestul pentru bunătatea dv. Pe urmă voiam să mă informez de sănătatea lui Top, pentru care am o mare afecţie. Imi permiteţi să-l sărut ?

Cererea era făcută într'un mod aşa de sincer că stăpâna casei nu putu să-l refuze. Dădu ordin să i se servească o masă copioasă udată cu câteva pahare cu vin.

— Bună casă, îşi zise Lică, am să rexiu.

Săptămâna viitoare, omul nostru se prezintă cu următoarele cuvinte :

— Am venit să sărut pe micul meu Top.

O prietenie aşa de înrădăcinată pentru cătelul răsfăţat al stăpânei casei, îi înlesni o altă masă copioasă

Lică luă obiceiul să vie în toate săptămânile. El fu înscris definitiv în numărul săracilor casei.

Intr'o zi d-na Becherliu se plimba prin grădină, când zări la poartă un om care nu îndrăsnea să intre. Atunci dânsa se apropie şi-l întrebă pe cine caută.

— Sărut mâinile doamnă. Aşi putea să văd pe Top, cătelul favorit al casei ?

— Dar... nu te cunosc...

Vizitatorul murmură : Am să vă explic doamnă. Lică nu poate veni... cam vre-o lună... are câte-va neajunsuri cu poliţia, atunci el mi-a spus: In absenţa mea, te vei duce să săruţi pe Top în fiecare săptămână, din partea mea. Iată de ce am venit doamnă !...

Cine nu zice nimic, consimte

Balul dat de Imbogăţescu e în toi, Femei frumoase, în toalete splendide, alunecă în legănarea, lenesă a tangoului, pe lustrul parchetului.

Pe jumătate ascuns de o plantă verde, tânărul arhitect Georges Daniel nu părăseşte din ochi o frumoasă domnişoară, care, pentru un moment, e ocupată să-şi deseneze, cu roşu, buzele frumoase. In momentul când Daniel se pregăteşte să ceară gazdei să-l presinte acestei încântătoare persoane, orchestra atacă primele măsuri ale unui tango. Daniel se trezeşte în faţa tinerei fete pe care o privea mai înainte. Două secunde de ezitare, două saluturi, două surâsuri, câte-va scuze vagi... şi iată perechea noastră înlănţuită care se pierde în mulţimea dansatorilor.

Acest corp de femee provoacă lui Daniel o turburare delicioasă, obrazul său mângâiat de buclele aurii ale dansatoarei, ajută beţiei momentului.

Daniel atrage pe dansatoarea sa într'un salonaş discret şi murmură urechei roze şi mici mii de complimente. Tânăra fată pare să asculte pe cavalerul său cu un aer distrat; cu toate acestea un surâs îi luminează faţa. Daniel încurajat devine mai îndrăsneţ. El solicită în termeni înflăcăraţi un rendez-vous.

— Dă-mi voe să te iubesc domnişoară. Bine cuvintez întâmplarea care m'a adus în faţa d-tale. Aşi dori să te văd, sau mai bine zis să te revăd în alt loc. Aci zidurile ne aud. Aşi dori un colţ mai discret unde să-ti pot destăinui dragostea mea înflăcărată. Surâzi ? Te îndoeşti de sinceritatea mea. Răspunde-mi te rog, nu te uita aşa batjocoritor la mine ! Promite-mi că-mi acorzi această întâlnire pe care o doresc din tot sufletul ! Ce surâs straniu ! D-ta gulmeşti cu amorul domnişoară, aibi milă de mine ! Vai, nici un răspuns. Inţeleg, pudoarea femenină. Atunci dă-mi voe să culeg pe buzele d-tale acel consimţământ pe care nu îndrăsneşti să-l

pronunți. Îmi dai voe? Taci mereu. Cine nu zice nimic, consimte...

Georges hotărît, strânge în brațe pe tânăra fată și o sărută, pe urmă,

spre marea lui surprindere, frumoasa blondă se ridică brusc și fără a zice o vorbă, îi aplică o palmă sdravănă. In acel moment, un tânăr apare în

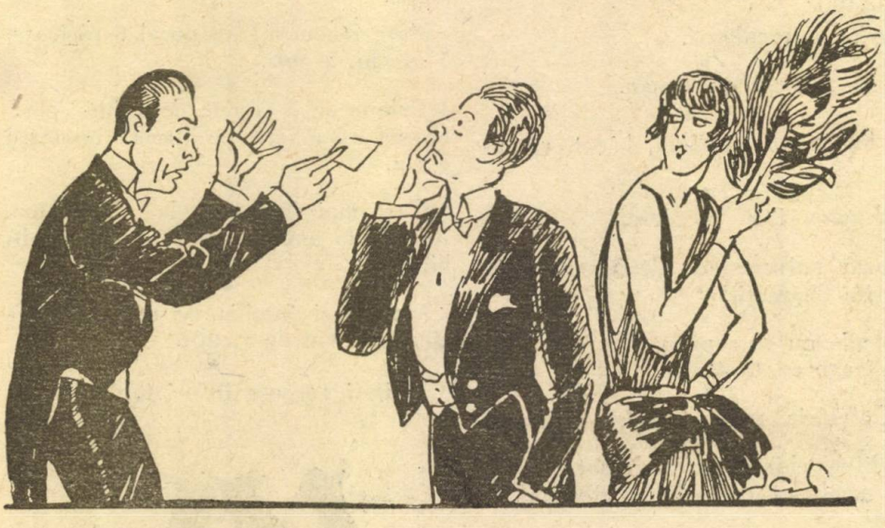

salon. El ghicește imediat scena care s'a petrecut.

Fără întârziere, noul venit scoate din buzunar o carte de vizită, pe care i-o întinde lui Georges Daniel.

— Alegeți martorii, domnule, onoarea sorei mele trebue răsbunată.

Purtarea d-tale nu e a unui cavaler. D-ta ai profitat de faptul că această sărmană fată nu putea să strige.

— Dar... voi să vorbească Georges.

— E de prisos, domnule, nu căuta să-ți agravezi situația, n'ai nici o scuză, n'ai să mă convingi acuma că nu observaseși că sora mea e surdo-mută?...

Eva eternă

Titel, în fața privirilor admirative ale gentilei doamne Vioreanu, o întrebă:

— Îți plac?

Cu ochii plecați, ea murmură:

— Mult!

— Mai mult de cât d-nu Vioreanu?

— Nu există comparație... El e bărbatul meu.

— Și eu ce sunt?

— D-ta, șopti ea roșind, vei fi amantul meu, dacă lucrul acesta te tentează.

— Bine înțeles, răspunse el cu entusiasm. O doresc din toată inima.

— Eu asemenea, mărturisi ea.

El întinse buzele, ea le oferi pe ale ei și astfel schimbară prima sărutare.

— Acum gustăm minutele cele mai plăcute din viață. Gândurile, voințele noastre, se confundă într'o singură dorință: „Te vreau... și mă vrei!".

— O da! șopti ea, alipindu-se de el.

— Ar fi de preferat, scumpo, pentru apropiata noastră întâlnire, să vii la mine. Aci e cam periculos. Dacă bărbatul tău ar veni ce ar zice?

— Într'adevăr, de unde vrei să știu?

— Ți-l închipui furios sau disperat?

— Nu-l văd nici furios, nici plângând, de sigur că nu-și va părăsi biroul înainte de orele șease. I-am spus spre mai multă siguranță, că voi sta la mama până seara.

— Dacă l-ai auzi deodată intrând în hall, ce ai face? Unde m'ai ascunde?

— Aci, răspunse ea, arătând cu un gest o ușe laterală. E o cameră întunecoasă, unde am pus un fotoliu. Voi sta acolo până ce va trece spre camera sa ca să se desbrace și să-și pue pijamaua.

Cu aerele sale inocente, combinase totul. Metresa sa era încântătoare. Cu un gest instinctiv, Titel o strânse la piept. Amândoi perdură noțiunea realității într'o nouă și lungă sărutare.

Un strigăt indignat îi separă.

D-nu Vioreanu, prevenit fără îndoială de vre-un rival, intrase fără sgomot și îi surprinsese. Galben la față, plin de furie, profera cele mai grozave injurii. Supărarea bărbatului se mări văzând figura speriată a seducătorului. Se repezi la el și îl pălmui. Titel atunci, înfuriat și el, ridică pe Vioreanu ca pe o pană și îl duse în camera întunecoasă, unde amanta îi spusese să se ascundă. Era gata să-l încue când simți mâinele micuțe ale gingașei doamne Vioreanu că îi strâng

gâtul şi unghiile sale că-i intră în carne.

— Il laşi în pace pe bărbatul meu sau te strâng de gât, brută ce eşti. Nu'ţi era de ajuns că voiai să'i pui coarne, acum vrei să-l baţi?

— Dă-mi drumul, o să ne omoare, protestă Titel care văzând pe Vioreanu că se ridică şi vrea să se repeadă din nou, căută în zadar să scape din mâinile ei.

— Atât mai rău, strigă ea, ai meritat-o.

Atunci înfuriat că metersa sa nu tremură decât pentru încornoratul său de bărbat, îl îmbrânci pe Vioreanu în camera întunecoasă, pe urmă luând şi pe amanta sa, o asvârli şi pe ea acolo strigând:

Pentru că ţi-era teamă că-ţi prăpădesc odorul, înţelegeţi-vă amândoi!

Zicând aceasta, îi încue şi plecă.

In anticameră, tânărul se opri nehotărît. Avea dreptul să lase pe acea femee închisă cu acel Othello modern, care, poate în acel moment o strânge de gât? Nu, gestul său era nedemn de un cavaler. Titel reveni în vârful picioarelor, cu urechia întinsă. Din camera întunecoasă nu se auzea nici un vaet, nici un strigăt de ajutor. Intrigat se apropie mai mult Atunci auzi distinct vocea doamnei Vioreanu:

— Scumpul meu, tu eşti mult mai frumos!... Eu am inventat scena cu acest imbecil, ca să te fac gelos şi să-ţi redeştept dragostea.

Un surâs aproape indulgent apăru pe buzele lui Titel, amorezul detronat, şi, fără duşmănie, întoarse încet cheia în broască, aşa ca bieţii însuraţei să poată eşi din închisoarea lor.

Şi scoborând scările, frumosul Titel murmura?

— Evă, eternă enigmă, cu care din noi doi erai sinceră?

O CULME

—Şi chiar i-am zis: bagă de seamă că eu sunt violent, mă cunosc.

— Şi el?

— El mi-a răspuns: nu te felicit pentru relaţiile dumitale.

Desen de Dolly

ODĂ

(Variantă)

Cârciumei

Departe sunt de tine, iubită prăpădie,
Liman al însetării, isvor de veselie
Şi-o veşnicie 'mi pare de-atunci că a trecut,
Când mai alaltă seară în tine-am petrecut.
Iar setea mă încinge din ce în ce mai tare
De simt că multă vreme nu voi mai fi în stare.
Să mai suport arsura ce'n beregus o am.
Şi voi veni la tine să-i trag un chilogram.

Oh! cârciumă iubită din tot sufletul meu,
Când beau din vin, îmi pare că-l văd pe Dumnezeu;
Că universul (globul), eu singur îl conduc,
Şi că bând nici odată nu am să mă usuc,
Imi uit şi de chirie, de haine şi de ghete,
Imi uit că de la Paşte n'am pus maşină 'n plete;
Şi dacă azi prin tine mă simt că-s fericit,
Puţin îmi pasă mâine de-oi fi nenorocit!

Aşa crâşmar, mai adu un chil de vin încoace,
Hai mişcă-te mai iute! Dă cep la boloboace
Şi adu-mi cana plină! Hai iute... Ai venit?
Să nu te'mpingă naiba să-mi dai vin oţetit.
Aşa, adu-l încoace să beau, să-mi stâmpăr jarul
Şi când turtit voi cade alături mototol,
Să mă trimeţi acasă, dar nu cu capul gol!

Timidu

Câteva firme din Moşi

Balon de zahăr 3 lei.

*

Autodrom.

*

Lapte bătut nemuritor.

*

Limbi de pisici.

*

Ghidilici.
Roata miraculoasă.

*

5 lei războiul european.

*

3 lovituri 5 lei (faţă, bâcat, amândoi).

*

Tragerea fără pierdere.

*

Bazar universal de desfacere prin diferite distracţii.

*

Omule nu te supăra. Aşa e loteria. Mai trage odată 40 lei!

*

Cofetăria româno-anglo-americană.

*

Edison chiromant, automat, electric combinat cu zodia şi destinul omului.

*

Foto la minut pe carton.

*

Devastarea bucătăriei misterioase.

*

Asta e gorila. Izact ca omu.

*

Capu lu Niculiţă, Ogaru, Munteanu şi Tomescu.

*

Băiatul cu corpul de damă.

*

Aicea minuni dumnezeeşti.

*

Copilul monstru fără mâini şi fără picere.

*

Mare fenomen: un porc! 8 picioare, 3 urechi, 2 cozi.

*

Balaur cu 2 capete de fiinţă omenească, ce e scris pe firmă înăuntru e viu.

*

Care mai încearcă la charleston. Adevărata ambiţie bărbătească. E abiţioasă.

*

Muzeul şi familia de maimuţe (fenomenal, viu de văzu)t.

*

Vizitaţi gogoaşa înfuriată.

Rep.

Gelozia

— Dar acum, fiindcă veni vorba... te văd tot singur...

— Am divorțat.

— De ce?

— Gelozia...

— Ei, cum?

— Toată ziua ne certam. Un infern. Să ferească Dumnezeu. Mai rar așa boală.

Și se așeză pe spuse. Eu mai comandai câte un țap.

— Dacă mergeam pe stradă, n'aveam voe să mișc capul la dreapta sau la stânga; numai înainte mi-era permis să privesc. Mi se înțepenise așa fel gâtul că prietenii îmi ziceau „lupul", Când mă întorceam o făceam cu tot corpul. I-am spus atunci nevestei că, dacă vrea, îmi cumpăr niște ochelari ca la cai. S'a supărat foc.

Dacă eram în vre-o societate nu mi-era permis să vorbesc cu altă cucoană... Deodată spunea că a apucat-o niște crampe oribile — și trimitea servitoarea gazdei după trăsură.

Odată a găsit un păr pe mine. Ne-am certat o săptămână. Am adus toată familia să constate că părul era la culoare cu al ei. Ea era brună, dar susținea că părul găsit pe paltonul meu e blond. Numai după ce am făcut expertiza la un coafor a convenit că „poate" am dreptate.

Odată am venit mânjit pe pardesiu cu var. Era dela o chivuță care, în înghesuiala de pe platforma tramvaiului, mă mânjise.

— Cu pudră dela toate vopsitele, hai?

Mi-era interzis să ies în oraș în afară de orele de slujbă. Când înfrângeam vreodată ordinul trebuia, la întoarcere, să povestesc minut cu minut ce am făcut și unde am fost. De pildă: Plecat la 3 de acasă. Mers tramvai! 10 minute Ateneu; intrat în grădina Ateneului 3 minute, dus tutungerie, luat pachet țigări „intime". Mers pe jos calea Victoriei. Uitat sfert de oră la sergentul dela intersecția Victoriei cu Regală. Intâlnit prieten Ionescu — ăla dela finanțe, cu nevasta creață, care are trei copii, pe care l-am cunoscut la Ghimburuș a treia zi de Crăciun, și s'a îmbătat — care pierdut la poker cu madam Ghimburuș (îl știi, ce naiba) și mers berărie „Jubileu" băut halbă, dus pe urmă drogherie ricină — luat iarăși tramvai, venit acasă.

— Daaa!? Dar ce ți-e ochii așa injectați? Ia te uită la el ce congestionat este! Spune drept, unde ai fost? termina preliminările anchetei și începea scandalul.

Odată i-am propus o soluție. Am chemat un tâmplar să-mi facă o cușcă cum se obișnuește la lei, dar nu cu fiare în față; să fie închisă complet; numai cu o ferestruică cu gratii la înălțimea unui om. Am vorbit apoi cu un camionagiu care, ori de câte ori am nevoe să ies în oraș, să fie la dispoziția mea; să încarce cușca pe camion și la întoarcere să mă descarce drept în odaia de dormit. Convorbirile pe stradă să se opereze prin ferestruică. Orice consumație se va da prin ferestruică de către camionagiu care va purta mască și mănuși de cauciuc. (Cauciucul să fie de gen masculin).

Propunerea a căzut nu baltă, a căzut în capul meu, însoțită de un potop de ocări.

— Domnule Vasilescu, îl întrerupsei cu, dar toată purtarea nevestei d-tale era dovadă că femeia te iubea.

— Se poate, nici nu zic altfel. Dar aș fi preferat să mă iubească atâtica (își arătă vârful degetului cel mic).

— Totuși...

— Ei, ascultă. N'aveam voe să fac bae. Ai fost la bae, hai? zicea. Cu cine te-ai dus?! Mi-e scârbă de tine. Mirosi a femeie de stradă. Spune drept, nu era cocotă?...

Odată pe săptămână urma să mă primenesc. Când călcam datina, era tragedie.

—Iar ți-ai pus pantaloni!

Și plângea ca și cum i-ar fi fost mortul pe masă.

— *Mușcă-mă de gât.*
— *Nu pot... am uitat dantura dincolo...*

Desen de Roger Prat

Ca să-i fac pe plac, m'am hotărît într'o zi să nu mă premenesc multă vreme. Am stat nepremenit trei luni de zile. Numai ce văd într'o seară că dumneaei se scarpină în cap... Dă cu pieptenele.

— Aşaa! dar de unde... mizeria asta?

Va să zică aşa ai ajuns! a exclamat şi a pus mâna sub bărbie, luând poza celei mai cumplite disperări. Va să zică, la d'alea... ordinare? Ei, eşti păcătos rău! Drojdie, nu altceva. Prea eşti ticălos. Aşa ceva n'am mai văzut.

...Şi într'o zi, după şapte ani de infern, în loc să mă duc la bae, m'am dus la tribunal să mă curăţ... de nevastă!

Lache Afumatu

Diferite caractere

Intr'o zi, vara trecută, patru voiajori se aflau instalaţi la o masă a unui restaurant din Ostanda.

Fiecare avea în faţa lui o farfurie cu supă. In acel moment, patru muşte intrând pe fereastra deschisă, căzură în supă, câte una în fiecare farfurie.

Primul voiajor, un Englez, se încruntă şi ridicându-se dela masă, fără să zică o vorbă, demn, plecă.

Al doilea, un Francez, chemă chelnerul, îi arătă musca, respinse farfuria şi eşi înjurând pe patron şi pe chelner.

Al treilea, un German, scoase musca cu lingura, mâncă supa, luă farfuria vecinului său Francezul, scoase musca şi mâncă supa; acelaşi lucru făcu şi cu aceia a Englezului.

Al patrulea, un Rus, fără să se ocupe de nimic, mâncă supa, mâncă musca, pe urmă văzând muştele salvate de German, le luă cu multă băgare de seamă de aripi şi ducându-se să le pue pe marginea ferestrei ca să poată să sboare afară, murmură: „Sărmane muşte"!

Studii savante

Despre beţie

Beţia este un viciu lichid. Totuşi acel care ţine la bătură se numeşte om solid.

Ea se defineşte în mai multe feluri după situaţia celui ce o practică, şi anume:

Despre un om bogat se zice că petrece;

Despre un burghez că are cu ce sau îi dă mâna;

Iar despre cei săraci că sunt nişte beţivi ticăloşi.

Beţia este un obicei naţional, dovadă că înainte de alegeri cetăţenii sunt serviţi cu vin. In tot timpul alegerilor vinul se consumă în mari cantităţi şi după aceia alegătorii intră la apă.

Beţia are întotdeauna diferite motive. Astfel: unii oameni beau de bucurie, alţii de supărare, unii pentrucă au noroc, alţii că n'au... etc.

In general, românul bea de obiceiu la cele mai frumoase ocazii din viaţa lui: când se însoară, când i se naşte un copil, când divorţează, când este avansat şi când îi moare soacra. Dar sunt şi destui cari beau în fiecare zi pentrucă... e tare grea viaţa.

Vinul dă avânt luptătorilor şi glas poeţilor, de-aceia sunt oameni cari beau numai pentru motivul acesta.

Băutura este una din calităţile oamenilor mari, — dovadă că şi Diogene care era un înţelept a locuit toată viaţa într'un butoiu, după ce avusese grijă să-i goleaască mai întâi conţinutul.

Beţia se poate califica şi după naţiunile ce o practică. De exemplu: italienii beau din pasiune, vienezii din distracţie, francezii din galanterie, românii din obişnuinţă şi rusii ca iarna să reziste frigului iar vara să facă revoluţii.

Cele mai mari fapte şi întâmplări din lume şi tot progresul omenirii se datoresc vinului. Chiar noi românii ne datorăm existenţa tot lui:

Străbunul nostru Impăratul Traian, sorbind într'o seară prea mult vin de Falernum, a purces, încălzit, să se bată cu Decebal. Dar l-a găsit şi pe el chefuind. Atunci s'au aşezat amândoi pe o beţie strasnică la Sarmisegetuza.

Şi din dezastrul chefului lor am răsărit noi!

Vedeţi, deci, unde duce băutura!...

*

Apropos de beţie, „Universul" a scris deunăzi despre un cetăţean din provincie care, fiind cu chef, a avut o idee originală.

Intârziase omul la un păhărel de vin până după două-spre-zece noaptea şi-apoi, cam pe două cărări, porni fluerând spre casă.

Intrând însă în curte, ce şi-a zis: „Aoleu!... iar pe uşă să intru în casă? Mereu, şi ziua şi noaptea pe uşă?... Ce-ar fi dacă de data aceasta aş intra prin horn"?...

Zis şi făcut. Inhaţă un cearceaf, se sui pe casă şi se învăli în el ca să nu-şi păteze hainele de funingine.

Dar tocmai când încerca să se bage

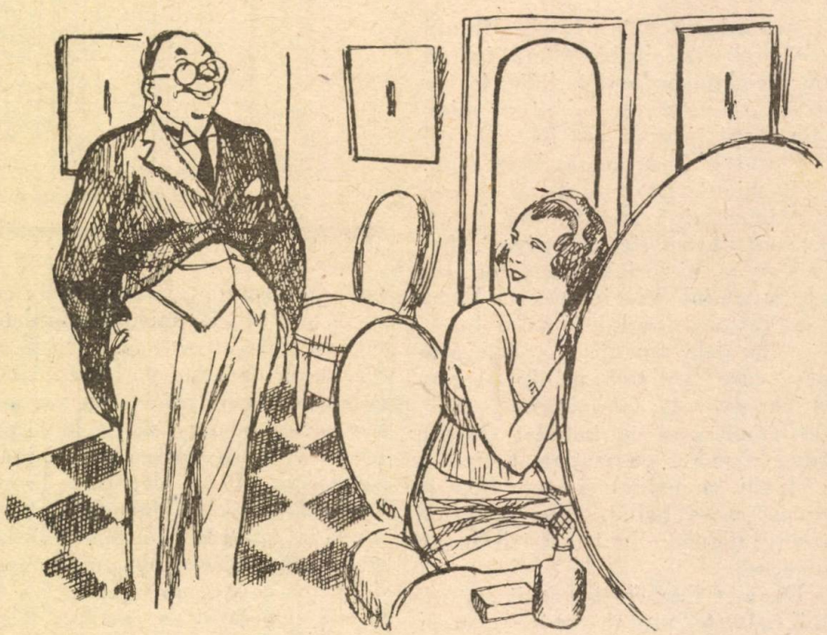

— Dacă mergem la balul costumat dat de Ioneşti, mi-aş pune un nas fals? Ce zici?

— Nu e nevoe, dragul meu, e de ajuns că ai dantura falşă!

Sourire